

Liahona

Proslovy z generální konference

Povolání nových sedmdesátníků,
generálního předsednictva
Mladých mužů a rádkyně
v generálním předsednictvu
Primárek

Oznámení tří nových chrámů

© GREG OLSEN. NESMÍ BYT KOPÍROVÁNO

Cesta do Emaus, Greg Olsen

*„A aj, dva [učedníci] šli toho dne do městečka, ... jemuž jméno Emaus. ...
I stalo se, když rozmlouvali, a sebe se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se, šel s nimi. ...
I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.
I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak odnesl se od nich.
I řekli vespolek: Zdalíž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě,
a když otvíral nám písma?“ (Lukáš 24: 13, 15, 30–32.)*

Generální zasedání žen

- 8 **Naplňujme svůj domov světlem a pravdou**
Cheryl A. Esplinová
- 11 **Rodina je Boží dar**
Carole M. Stephensová
- 14 **Obrámkyně prohlášení o rodině**
Bonnie L. Oscarsonová
- 17 **Utěšitel**
President Henry B. Eyring

Sobotní dopolední zasedání

- 22 **„Není-liž toto půst, kterýž oblíbují?“**
President Henry B. Eyring
- 26 **Plán štěstí**
President Boyd K. Packer
- 29 **Vystoupáme spolu nahoru**
Linda K. Burtonová
- 32 **Podobenství o rozséváči**
Starší Dallin H. Oaks
- 36 **Rozhodněte se věřit**
Starší L. Whitney Clayton
- 39 **Proč záleží na manželství a na rodině – všude na světě**
Starší L. Tom Perry

Sobotní odpolední zasedání

- 43 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2014**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistická zpráva za rok 2014**
Brook P. Hales
- 46 **Tudíž zaplašili svůj strach**
Starší David A. Bednar
- 50 **Proč manželství? Proč rodina?**
Starší D. Todd Christofferson
- 54 **Hudba evangelia**
Starší Wilford W. Andersen
- 56 **Svatí posledních dnů se nepřestávají snažit**
Starší Dale G. Renlund
- 59 **Opravdu dobrotivý a bezelstný**
Starší Michael T. Ringwood
- 62 **Pán je mé světlo**
Starší Quentin L. Cook

Generální kněžské zasedání

- 67 **Nejúžasnější generace mladých dospělých**
Starší M. Russell Ballard
- 70 **Ano, můžeme vyhrát, a vyhraje!**
Starší Ulisses Soares
- 77 **Otcovství – naše věčné určení**
Larry M. Gibson
- 80 **Nic nepředstírejme**
President Dieter F. Uchtdorf
- 84 **Kněžství a osobní modlitba**
President Henry B. Eyring
- 88 **Kněžství – posvátný dar**
President Thomas S. Monson

Nedělní dopolední zasedání

- 91 **Požehnání chrámu**
President Thomas S. Monson
- 93 **Návrat k víře**
Rosemary M. Wixomová
- 96 **Vyhledávejme Pána**
Starší José A. Teixeira
- 98 **Je pro vás stále ještě nádherné?**
Biskup Gérald Caussé
- 101 **Čekání na marnotratného člena rodiny**
Starší Brent H. Nielson
- 104 **Tam, kde se setkává spravedlnost, láska a milosrdenství**
Starší Jeffrey R. Holland
- 107 **Dar milosti**
President Dieter F. Uchtdorf

Nedělní odpolední zasedání

- 111 **Zachování svobody jednání a ochrana náboženské svobody**
Starší Robert D. Hales
- 114 **Zůstaňte u stromu**
Starší Kevin W. Pearson

- 117 **Věčná perspektiva evangelia**
Starší Rafael E. Pino
- 119 **Přijď království Tvé**
Starší Neil L. Andersen
- 123 **Pokud budete zodpovědní**
Starší Jorge F. Zeballos
- 126 **Bud'te plodní, rozmnožujte se a podmaňte si zemi**
Starší Joseph W. Sitati
- 129 **Sabat je radostí**
Starší Russell M. Nelson
- 72 **Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 133 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 134 **Promlouvali k nám – Jak se může konference stát součástí našeho života**
- 136 **Zprávy z Církve**

185. výroční generální konference

Sobota večer, 28. března 2015, generální zasedání žen

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedla: Linda K. Burtonová.
Úvodní modlitba: Beverly Tingeyová.
Závěrečná modlitba: Reyna I. Aburtoová.
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor Primárek, Mladých žen a Pomocného sdružení z kůlů ve městech Salt Lake City, Murray, Kamas a Park City, Utah; Erin Pike Tallová, dirigentka; Linda Margettsová, varhanice: „How Firm a Foundation“, *Hymns*, č. 85; hudební vystoupení, „The Family Is of God“, Neeley, ar. Zabriskie, nepublikováno; „From Homes of Saints Glad Songs Arise“, *Hymns*, č. 297, ar. Wilberg, nepublikováno; Směs písní: „Love at Home“, *Hymns*, č. 294; „Let Us Oft Speak Kind Words“, *Hymns*, č. 232; „Our Savior's Love“, *Hymns*, č. 113, ar. Tall/Margetts, nepublikováno.

Sobota dopoledne, 4. dubna 2015, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Starší Timothy J. Dyches.
Závěrečná modlitba: Starší Larry J. Echo Hawk. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; Mack Wilberg a Ryan Murphy, dirigenti; Andrew Unsworth a Clay Christiansen, varhaníci: „Guide Us, O Thou Great Jehovah“, *Hymns*, č. 83; „Glory to God on High“, *Hymns*, č. 67; „Have I Done Any Good?“ *Hymns*, č. 223, ar. Zabriskie © HolySheetMusic.com; „High on the Mountain Top“, *Hymns*, č. 5; „Come unto Jesus“, *Hymns*, č. 117, ar. Murphy, nepublikováno; „I Believe in Christ“, *Hymns*, č. 134, ar. Wilberg, pub. Jackman.

Sobota odpoledne, 4. dubna 2015, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Jean A. Stevensová.
Závěrečná modlitba: Starší Randy D. Funk.
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor kůlů mladých svobodných dospělých z oblasti Davis a Weber v Utahu; Sonja Sperlingová, dirigentka; Bonnie Goodliffeová a Linda Margettsová, varhanice: „Praise to the Lord, the Almighty“, *Hymns*, č. 72, ar. Wilberg, pub. Oxford; „I Stand All Amazed“, *Hymns*, č. 193, ar. Murphy, nepublikováno; „We Thank Thee, O God, for a Prophet“, *Hymns*, č. 19; „Let Us All Press On“, *Hymns*, č. 243, ar. Elliott, pub. Jackman.

Sobota večer, 4. dubna 2015, generální kněžské zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: David L. Beck.
Závěrečná modlitba: Starší Robert C. Gay.
Hudbu zajistil kněžský pěvecký sbor z Univerzity Brigham Younga; Ronald Staheli, dirigent; Richard Elliott a Andrew Unsworth, varhaníci: „For the Strength of the Hills“, *Hymns*, č. 35, ar. Tom Durham, pub. Jackman; „On This Day of Joy and Gladness“, *Hymns*, č. 64, ar. Staheli, nepublikováno; „Hark, All Ye Nations!“ *Hymns*, č. 264; „Master, the Tempest Is Raging“, *Hymns*, č. 105, ar. Staheli, nepublikováno.

Neděle dopoledne, 5. dubna 2015, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Linda S. Reevesová.
Závěrečná modlitba: Starší Kevin S. Hamilton.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen a Richard Elliott, varhaníci: „Rejoice, the Lord Is King!“ *Hymns*, č. 66; „He Is Risen!“ *Hymns*, č. 199, ar. Wilberg, nepublikováno; „Consider the Lilies“, Hoffman, ar. Lyon, pub. Jackman; „I Know That My Redeemer Lives“, *Hymns*, č. 136; „Jesus Has Risen“, *Children's Songbook*, 70, ar. Murphy, nepublikováno; „Christ the Lord Is Risen Today“, *Hymns*, č. 200, ar. Wilberg, nepublikováno.

Neděle odpoledne, 5. dubna 2015, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Starší S. Gifford Nielsen.
Závěrečná modlitba: Starší Koichi Aoyagi.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; Mack Wilberg a Ryan Murphy, dirigenti; Bonnie Goodliffeová a Linda Margettsová, varhanice: „My Redeemer Lives“, *Hymns*, č. 135, ar. Wilberg, nepublikováno; „He Sent His Son“, *Children's Songbook*, 34, ar. Hofheins, nepublikováno; „Come, O Thou King of Kings“, *Hymns*, č. 59; „Tell Me the Stories of Jesus“, *Children's Songbook*, 57, ar. Murphy, nepublikováno; „Lord, I Would Follow Thee“, *Hymns*, č. 220, ar. Murphy, nepublikováno.

Dostupnost proslavů z generální konference

Proslavy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu

– přejděte na stránky conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslavy jsou také dostupné v aplikaci „Knihovna evangelia“ pro mobilní telefony a tablety. Obvykle do šesti týdnů po generální konferenci jsou v distribučních střediscích dostupné zvukové a obrazové nahrávky konference v angličtině. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

Poselství pro domácí a navštěvující učení

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslav, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

Na obálce

Vpředu: Foto Cody Bell.
Vzadu: Foto Leslie Nilsson.

Fotografie z konference

Záběry v Salt Lake City pořídili Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Binghamová, Ale Borgesová, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsenová, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade a Christina Smithová; fotografii slunečnic laskavě poskytla rodina Quentina L. Cooka; v le-tadle Craig Marshall Jacobsen; ve Woodbury v Minnesotě (USA) Sandra Wahlquist; v McMinnville v Oregonu (USA) Jade Westová; v Abidžanu v Pobřeží slonoviny Lucien a Agathe Affouevovi a Philippe a Annelies Assardovi; v Perpignanu ve Francii Renee Castagnová; v Helsinkách ve Finsku Kukka Fristromová; fotografii z Johannesburgu v Jihoafrické republice laskavě poskytla rodina Christoffela Goldena; ve Vatikánu organizace Humanum; v Bangkoku v Thajsku Sathit Kaivaivatana; v Bombaji v Indii Wendy Keelerová; v Montrealu v Québecu (Kanada) Laurent Lucuix; v Ciudad del Carmen v Campeche (Mexiko) Hector Manuel Hernandez Martinez; v San Martín de Los Andes v Neuquén (Argentina) Colton Mondragon; v Hong Kongu fotografie ze soutěže National Geographic contest od Briana Yana; v Natalu v Rio Grande do Norte (Brazilie) Clebher Tex; a v Londýně v Anglii Kami Weddicková. Strana 77: Ilustrace Brian Call.

KVĚTEN 2015, 23. ROČNÍK, ČÍSLO 2
LIAHONA 12565 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Craig A. Cardon

Poradci: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence,
James B. Martino, Joseph W. Sitati

Výkonný ředitel: David T. Warner

Ředitel podpory rodiny a členů: Vincent A. Vaughn

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent pro publikaci: Lisa Carolina López

Autorský a redakční tým: Brittany Beattieová, David Dickson, David
A. Edwards, Matthew D. Flittton, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gauntová, Mindy Anne Leavittová, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Paul
VanDenBerghe, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, Mindie
M. Bentleyová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen
Hincckleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark
W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby časopisů: Jane Ann Petersonová

Produkční tým: Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová,
Katie Duncanová, Bryan W. Gygi, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová,
Gayle Tate Raffertyová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Stephen R. Christiansen

Překlad: Martin Prachař

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer
Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na stránkách liahona.lds.org;
poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky,
kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky,
anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky,
maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky,
lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky,
portugalsky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, španělsky, švédsky,
svahilsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a
vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve
Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro přiležitostně
neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být
kopírován v případě, že je u díla v údjai o autorovi kopírování zakázáno.
S případnými dotazy ohledně copyrightu se obračete na Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015, Vol. 23 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN
1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and
November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City,
UT 84126-0368, USA.

Seznam řečníků

Andersen, Neil L., 119
Andersen, Wilford W., 54
Ballard, M. Russell, 67
Bednar, David A., 46
Burtonová, Linda K., 29
Caussé, Gérald, 98
Clayton, L. Whitney, 36
Cook, Quentin L., 62
Esplinová, Cheryl A., 8
Eyring, Henry B., 17, 22, 84
Gibson, Larry M., 77
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 111
Holland, Jeffrey R., 104
Christofferson, D. Todd, 50
Jergensen, Kevin R., 45
Monson, Thomas S., 88, 91
Nelson, Russell M., 129
Nielson, Brent H., 101
Oaks, Dallin H., 32
Oscarsonová, Bonnie L., 14
Packer, Boyd K., 26
Pearson, Kevin W., 114
Perry, L. Tom, 39
Pino, Rafael E., 117
Renlund, Dale G., 56
Ringwood, Michael T., 59
Sitati, Joseph W., 126
Soares, Ulisses, 70
Stephensová, Carole M., 11
Teixeira, José A., 96
Uchtdorf, Dieter F., 43, 80, 107
Wixomová, Rosemary M., 93
Zeballos, Jorge F., 123

Rejstřík témat

Adam a Eva, 26, 46, 50,
104, 117
Aktivizace, 93, 101
Božská podstata, 11, 126
Bůh Otec, 11, 77
Církevní povolání, 59, 88
Domácí učení, 84
Domov, 8, 14, 54, 62
Druhý příchod, 119
Duch Svatý, 8, 17, 54, 84,
98, 111
Chození na schůzky (rande),
67
Chrámy, 26, 91
Institut, 67
Jednota, 11, 62
Ježíš Kristus, 17, 36, 46,
50, 62, 67, 77, 80, 91, 93,
96, 101, 104, 107, 111,
114, 119
Joseph Smith, 8, 111
Kněžství, 77, 84, 88
Kniha Mormonova, 8, 114
Láska, 11, 26, 29, 50, 62, 80,
96, 101, 104
Laskavost, 29
Manželství, 14, 26, 29, 39,
50, 67, 126
Mateřství, 14
Milost, 36, 46, 50, 59, 80,
104, 107
Misionářská práce, 91, 111,
126
Mladí dospělí, 67
Modlitba, 22, 84, 91, 114
Mravnost, 26
Náboženská svoboda, 111
Naděje, 36, 101, 117
Navazování přátelských
vztahů, 93
Obrácení, 32, 56, 93
Otcovství, 14, 29, 77
Perspektiva, 117, 119
Plán spasení, 14, 26, 50, 111,
117, 126
Pochyby, 36, 93, 101

Pokání, 26, 56, 107
Pokoje, 17, 46, 91
Pokora, 59, 84
Pokušení, 70
Pornografie, 67, 70
Povinnost, 88, 123
Požehnáni, 22, 36, 88, 91
Pravda, 8
Priority, 32
Protivenství, 11, 17, 36, 62,
91, 96, 117, 119
Půst, 22, 67, 84, 129
Radost, 26, 93, 96
Rodičovství, 14, 39, 50, 54,
126, 129
Rodina, 8, 11, 14, 26, 39, 50,
62, 101, 126, 129
Rodinná historie, 129
Růst Církve, 45, 119
Sabatní den, 36, 62, 67, 129
Seminář, 67
Služba, 22, 59, 80, 84, 129
Smlouvy, 11, 17, 29, 46, 59,
114, 129
Soucit, 11, 17
Strach a obavy, 46
Studium písem, 98, 129
Svědectví, 36, 67, 70, 80,
93, 101
Světlo, 8, 36
Svoboda jednání, 36, 70,
111, 123
Technologie, 67, 96
Tolerance, 111
Trpělivost, 54, 101, 129
Učednictví, 32, 59, 67, 80,
114, 123
Usmíření, 17, 46, 50, 56, 62,
70, 96, 104, 107, 123
Věčný život, 114, 117
Velikonoce, 91, 104, 107
Víra, 36, 46, 62, 84, 93, 98,
101, 114
Vytrvalost, 114
Vzkříšení, 104, 107
Zázraky, 98, 119
Zjevení, 84

Vybrané okamžiky ze 185. výroční generální konference Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Témata proslovů na generální konferenci jsou zadávána – nikoli smrtelnými autoritami, ale vnuknutími Ducha,“ vysvětlil starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů (strana 32). Na inspirující generální konferenci, která začala generálním zasedáním žen a skončila o velikonoční neděli, učili řečníci vedle mnoha zásad evangelia (viz strana 3) také o rodině, pústu, chrámové práci, učednictví, sabatu a Spasitelově Usmíření.

Níže je uvedeno několik vybraných okamžiků:

- President Thomas S. Monson oznámil nové chrámy, které budou postaveny v Abidžanu v Pobřeží slonoviny; v Port-au-Prince na Haiti; a v Bangkoku v Thajsku. O nich řekl: „Jak úžasná požehnání jsou připravena pro naše věrné členy v těchto oblastech a vskutku kdekoli po světě, kde máme chrámy.“ (Strana 91.)
- Členové Církve vyjádřili podporu pěti novým členům Prvního kvora Sedmdesáti, novému generálnímu předsednictvu Mladých mužů a nové rádkyni v generálním předsednictvu Primárek.
- Výroční statistická zpráva uvedla, že Církev má 15,3 milionu členů ve 3 114 kúlech a 561 okrscích. Loni byly zasvěceny tři nové chrámy,

díky čemuž je nyní v provozu 144 chrámů.

- Konference byla tlumočena do 95 jazyků. Poté, co byla loni v říjnu představena novinka, kdy řečníci mohou pronést svůj proslov v rodném jazyce, zazněly na této konferenci tři proslovy v jiném jazyce než v angličtině.

Několik řečníků vydalo o velikonočním víkendu svědectví o Spasitelově Vzkříšení. President Thomas S. Monson svědčil: „On je Syn Boží. On je tím, kdo onoho velikonočního rána vyšel z hrobu a přinesl s sebou dar věčného života pro všechny děti Boží.“ (Strana 93.) ■

Cheryl A. Esplinová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

Naplňujme svůj domov světlem a pravdou

Pokud máme my a naše rodina odolat tlakům světa, musíme být naplněné světlem a pravdou evangelia.

Když jsem poslouchala tyto rodiny, jak učí posvátné pravdě, že „rodina je Boží dar“, naplnilo se mi srdce Duchem.¹ Inspirující hudba je jedním z mnoha způsobů, jak můžeme pociťovat Ducha, který k nám šeptá a naplňuje nás světlem a pravdou.

Představa, že jsem naplněna světlem a pravdou, se pro mě stala zvlášť důležitou díky jednomu zážitku před mnoha lety. Navštívila jsem shromáždění, kde členky generální komise Mladých žen učily, jak vytvořit duchovně silné rodiny a domovy. Jedna vedoucí Mladých žen toto znázornila tím, že vzala dvě plechovky s limonádou. V jedné ruce měla plechovku prázdnou a v druhé neotevřenou, plnou limonády. Nejprve stiskla prázdnou plechovku; ta se začala ohýbat a pak se pod tlakem zborčila. Poté druhou rukou stiskla plechovku neotevřenou. Zůstala nepoškozená. Neohýbala se ani se nezborčila jako ta prázdná – protože byla naplněná.

Tuto ukázkou jsme přirovnaly k našemu osobnímu životu a našemu domovu a rodině. Když jsme naplněné Duchem a pravdou evangelia, máme schopnost odolat vnějším silám světa,

jež nás obklopují a doléhají na nás. Když však duchovně naplněné nejsme, nemáme vnitřní sílu odolávat vnějšímu tlaku, a když na nás síly doléhají, můžeme se zborčit.

Satan ví, že pokud máme my a naše rodina odolat tlakům světa, musíme být naplněné světlem a pravdou evangelia. A tak se celou svou mocí snaží rozředit, zkomolit a zničit pravdy evangelia a udržet nás od této pravdy stranou.

Mnohé z nás jsou pokřtěné a obdržely dar Ducha Svatého, jehož úkolem je zjevovat pravdu všech věcí a této pravdě učit.² S právem na tento dar přichází zodpovědnost vyhledávat pravdu, žít podle pravdy, kterou jsme poznaly, a dělit se o ni a hájit ji.

Jedním z míst, kde se lze nejlépe snažit být naplněné světlem a pravdou, je náš domov. Slova v refrénu písně, kterou jsme slyšely, nám připomínají, že „Bůh rodinu nám dal, to aby se v ní každý z nás lepším stal“.³ Rodiny jsou Pánovou dílnou na zemi, jež nám pomáhá učit se evangeliu a žít podle něj. Do rodiny přicházíme s posvátnou povinností vzájemně se duchovně posilovat.

Silné věčné rodiny a Duchem naplněné domovy nevznikají jen tak. Vyžaduje to velké úsilí, čas a to, aby každý člen rodiny vykonával svůj díl práce. Každá rodina je jiná, ale každá rodina, kde byt jen jeden člen hledá pravdu, může mít velký význam.

Stále je nám doporučováno, abychom prohlubovaly duchovní poznání skrze modlitbu a studium písem a slov žijících proroků a přemítáním o nich. President Dieter F. Uchtdorf ve svém proslovu na generální konferenci o získávání svědectví o světle a pravdě řekl:

„Věčný a všemocný Bůh ... bude promlouvat k lidem, kteří k Němu přijdou s upřímným srdcem a s opravdovým záměrem.

Bude k nim promlouvat ve snech, ve viděních, v myšlenkách a pocitech.“

President Uchtdorf pokračoval: „Bohu na vás záleží. Bude vám naslouchat a bude odpovídat na vaše osobní otázky. Odpovědi na vaše otázky budou přicházet Jeho vlastním způsobem a v Jeho vlastním čase, a proto je třeba, abyste se naučili naslouchat Jeho hlasu.“⁴

Tyto rady dokládá jeden krátký příběh z rodinné historie.

Před několika měsíci jsem četla svědectví sestry svého pradědečka – Elizabeth Staheli Walkerové. Jako dítě emigrovala Elizabeth se svou rodinou ze Švýcarska do Ameriky.

Po sňatku bydleli s manželem v Utahu u hranic s Nevadou, kde provozovali poštovní stanici. Jejich domov byl zastávkou pro cestující. Ve dne v noci museli být připraveni uvařit jim něco k jídlu. Byla to těžká a vyčerpávající práce a oni měli jen málo odpočinku. Ale to, co Elizabeth trápilo

nejvíce, byly rozhovory lidí, s nimiž se setkávali.

Elizabeth řekla, že až do té doby vždy považovala za samozřejmost, že Kniha Mormonova je pravdivá, že Prorok Joseph Smith byl oprávněn Bohem udělat to, co udělal, a že jeho poselství bylo plánem života a spasení. Ale to, s čím se v životě setkávala, jí tuto víru neposilovalo.

Někteří cestující, kteří se u nich zastavili, byli sečtělí, vzdělaní a inteligentní lidé a u stolu si vždy povídali o tom, že Joseph Smith byl „prohnaný podvodník“, který Knihu Mormonovu

napsal sám a pak ji prodával, aby na tom vydělal. Chovali se tak, jako kdyby myslet si cokoli jiného bylo pošetilé, a tvrdili, že „mormonismus je pouhý žvást“.

Elizabeth se kvůli všem těmto rozhovorům cítila izolovaně a osaměle. Nemohla si s nikým popovídat, neměla čas ani na modlitbu – ačkoli se modlila alespoň při práci. Příliš se bála říci něco těm, kteří její náboženství zesměšňovali. Řekla, že neví, zda tito lidé nemluví pravdu, a měla pocit, že kdyby se pokusila obhájit svou víru, tak to nedokáže.

Později se Elizabeth s rodinou přestěhovala. Řekla, že pak měla více času přemýšlet a nebyla neustále něčím rušena. Často chodila do sklepa a modlila se k Nebeskému Otci ohledně toho, co jí trápilo – ohledně slov zdánlivě inteligentních lidí, kteří říkali, že evangelium je jen žvást, a o Josephu Smithovi a Knize Mormonově.

Jednou v noci měla Elizabeth sen. Vyprávěla: „Zdalo se mi, že stojím u úzké vozové cesty, jež vedla podél úpatí nízkého pahorku, a asi v polovině

svahu jsem uviděla nějakého muže, jak se dívá dolů a něco říká, nebo se zdálo, že říká, mladíkovi, jenž klečí a naklání se nad otvorem v zemi. Měl natažené ruce a vypadalo to, jako kdyby se pro něco do toho otvoru natahoval. Viděla jsem kamenný poklop, jenž vypadal, že ho někdo odsunul z otvoru, nad nímž se mladík nakláněl. Na cestě bylo mnoho lidí, ale zdálo se, že o ony dva muže na svahu pahorku se nikdo ani trochu nezajímá. Na tom snu bylo něco, co na mě tak zvláště zapůsobilo, že jsem se ihned probudila; ... nedokázala jsem o tomto snu nikomu říci, ale byla jsem přesvědčena, že to byl anděl Moroni [dávající pokyny] chlapci Josephovi v době, kdy získal desky.“

Na jaře roku 1893 se Elizabeth vydala do Salt Lake City na zasvěcení chrámu. Svůj zážitek popsala takto: „Uvnitř jsem uviděla tentýž obraz, který jsem viděla ve snu – myslím, že to bylo na okně z barevných sklíček. Jsem přesvědčena, že pokud bych sama viděla pahorek Kumora, nevypadal by opravdověji. Jsem přesvědčena, že mi ve snu bylo ukázáno, jak anděl

Moroni předává Josephu Smithovi [zlaté] desky.“

Mnoho let po tomto snu a několika měsících před svou smrtí obdržela Elizabeth ve věku téměř 88 let mocné vnuknutí. Uvedla: „Napadla mě myšlenka tak jasná, ... jako by mi ji někdo řekl: ... ‚Nepohřbívej své svědectví do země.‘“⁵

Elizabethiny potomci čerpají sílu z jejího svědectví i po několika generacích. Tak jako ona žijeme i my ve světě mnoha pochybovačů a kritiků, kteří se vysmívají a protíví pravdám, jež považujeme za drahocenné. Můžeme slyšet matoucí příběhy a rozporuplná poselství. Tak jako Elizabeth se i my musíme ze všech sil držet jakéhokoli světla a pravdy, jež v současnosti máme, zvláště v obtížných situacích. Odpovědi na naše modlitby možná nepříjdu nijak výrazným způsobem, ale musíme vyhledávat klidné okamžiky, abychom mohly usilovat o další světlo a pravdu. A když je obdržíme, je naší zodpovědností podle nich žít, dělit se o ně a hájit je.

Zanechávám vám svědectví, že vím, že když budeme naplňovat své srdce a domov Spasitelovým světlem a pravdou, budeme mít vnitřní sílu na zvládnutí každé situace. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Poznámka: Sestra Esplinová byla 4. dubna 2015 uvolněna jako druhá rádkyně v generálním předsednictvu Primárek a byla jí vyjádřena podpora jako první rádkyni.

ODKAZY

1. „Rodina je Boží dar“, *Rodiny jsou věčné – osnova pro společné zaměstnání v roce 2014* (2013), 28–29.
2. Viz Moroni 10:5.
3. „Rodina je Boží dar“.
4. Dieter F. Uchtdorf, „Získání svědectví o světle a pravdě“, *Liahona*, listopad 2014, 21.
5. Viz Elizabeth Staheli Walker, „My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone“, 1939, 22–26, University of Nevada, Las Vegas, Special Collections; interpunkce, psaní velkých písmen a pravopis standardizovány.

Carole M. Stephensová

První rádkyně v generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Rodina je Boží dar

Každá z nás patří do rodiny Boží a je v ní potřebná.

Je snad něco krásnějšího a hlubšího než prosté a čisté pravdy evangelia podané v písni z Primárek? A vy, všechny dívky z Primárek, které jste dnes zde, tuto píseň, o níž budu mluvit, znáte. Učily jste se ji vloni pro vystoupení Primárek.

Ve slovech písně „Rodina je Boží dar“¹ – kterou jsme zpívaly na začátku shromáždění – si připomínáme čistou nauku. Učíme se nejen tomu, že rodina je Boží dar, ale že každá z nás je součástí Boží rodiny.

První řádek této písně nás učí: „**Náš Otec svou rodinu má a já i ty jsme Jeho milované děti.**“ Z prohlášení o rodině se dozvídáme: „V předsmrtnelné říši duchovní synové a dcery znali Boha a uctívali Ho jako svého Věčného Otce.“ V této říši jsme se učily o své věčné ženské identitě. Věděly jsme, že každá z nás je milovaná „dcera nebeských rodičů“.²

Náš příchod do smrtelnosti na zemi tyto pravdy nezměnil. Každá z nás patří do rodiny Boží a je v ní potřebná. Pozemské rodiny vypadají různě. A i když se ze všech sil snažíme vytvářet silné tradiční rodiny, členství v rodině Boží nezávisí na žádném jiném stavu – manželském, rodičovském, finančním, společenském, ba ani na tom, který zveřejňujeme na sociálních sítích.

Zkrátka patříme do rodiny Boží. „Jsme dcery našeho Nebeského Otce, který nás miluje, a my milujeme Jeho.“³

Druhý řádek písně dál rozvíjí ten první. „**Narození je cesta sem, na zem**“, kde máme žít a učit se v rodinách.

V předsmrtnelném životě jsme se dozvěděly, že budeme potřebovat období smrtelnosti. Přijaly jsme „plán [Nebeského Otce], podle kterého Jeho děti mohou obdržet hmotné tělo a získat pozemskou zkušenost, aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života“.⁴

Starší Richard G. Scott vysvětlil, že „v předsmrtnelném světě jsme se učili, že sem přijdeme za účelem toho, abychom byli zkušeni, prověřováni a podrobni zátěži“.⁵ Tato zátěž má tolik podob, kolik je jedinců, kteří jsou jí podrobni. Nikdy jsem nemusela projít rozvodem, bolestí a nejistotou opuštěného dítěte nebo zodpovědnostmi spojenými s životem osamocené matky. Nezakusila jsem smrt dítěte, neplodnost, ani přitažlivost k osobám stejného pohlaví. Nemusela jsem snášet týrání, chronickou nemoc či závislost. Toto nebyla příležitost pro zátěž, jíž jsem byla podrobena.

Právě teď si některé z vás říkají: „Sestro Stephensová, vy nám prostě nerozumíte!“ A já odpovídám, že máte asi pravdu. Nerozumím zcela vašim těžkostem. Ale skrze své osobní zkoušky a strasti – ty, které přivedly na kolena *mě* – jsem se dobře obeznámila s Tím, kdo rozumí, s Tím, který znal trápení,⁶ který to vše prožil

a který tomu všemu rozumí. A navíc jsem zažila a zažívám všechny tyto zkoušky smrtelnosti, které jsem zmínila, z pohledu dcery, matky, babičky, sestry, tety a přítelkyně.

My, jako dcery Boží dodržující smlouvy, nemáme jen příležitost poučit se ze svých těžkostí – máme i možnost sjednotit se v empatii a soucitu, když pomáháme ostatním členům Boží rodiny v jejich starostech, jak jsme to skrze smlouvu slíbily.

Když tak činíme, začneme také rozumět a důvěřovat tomu, že Spasitel zná těžkosti spojené s touto cestou a může nás provést jakýmikoli smutky a zklamáními, jež mohou přijít. On je ta pravá láska a Jeho láska „vytrvá na věky“⁷ – částečně skrze nás, když Ho následujeme.

Jako dcery Boží a učednice Ježíše Krista pak „jednáme podle oněch

náklonností, které nám Bůh zasadil“ do srdce.⁸ Okruh našeho vlivu se neomezuje jen na členy naší vlastní rodiny.

Nedávno jsem měla možnost setkat se se sestrou Yazzieovou z Arizonského křtu Chinle v jejím indiánském obydlí. Když mě u sebe přivítala, jako první jsem si na zdech a na stolech všimla mnoha zarámovaných fotografií členů rodiny a misionářů. A tak jsem se zeptala: „Sestro Yazzieová, kolik máte vnoučat?“

Překvapená mou otázkou pokrčila rameny. Její odpověď mě zmátla, a tak jsem se podívala na její dceru, sestru Yellowhairovou, která odvětila: „Ona neví, kolik má vnoučat – my je nepočítáme. Všechny děti jí říkají babičko – je babičkou pro všechny.“

Sestra Yazzieová neomezuje svou lásku a vliv jen na svou biologickou rodinu. Chápe, co to znamená rozšiřovat

okruh svého vlivu, zatímco koná dobro a žehná členům rodiny Boží, pečuje o ně a chrání je. Chápe, že „kdykoli žena posiluje víru dítěte, přispívá k síle rodiny – nyní i v budoucnu“.⁹

Třetí řádek písně dál vysvětluje účel naší smrtelnosti: „**Bůh rodinu nám dal, to aby se v ní každý z nás lepším stal.**“ Spasitel učil: „Buďte jedno; a nejste-li jedno, nejste moji.“¹⁰ Prohlášení o rodině nás učí, že jako milované duchovní dcery nebeských rodičů máme božskou podstatu, věčnou identitu a účel. Bůh si přeje, abychom byly jedno. Bůh potřebuje, abychom byly jedno – jako dcery dodržující smlouvy, sjednocené v rozmanitosti osobních životů,¹¹ jež si přejí naučit se všemu potřebnému, aby se mohly vrátit do Jeho přítomnosti a být k Němu připečetěny jako součást Jeho věčné rodiny.

„Posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost.“¹² Obřady, které jsme přijaly, a smlouvy, které jsme uzavřely při křtu a ve svatém chrámu, spojují rodinu Boží na obou stranách závoje – spojují nás s naším Otcem skrze Jeho Syna, jenž se modlil: „Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli.“¹³

Věnujeme-li ve smrtelnosti čas studiu a uplatňování Spasitelova učení, stáváme se více takovými, jako je On. Začínáme chápat, že On je ta cesta – jediná cesta, kterou můžeme překonat těžkosti smrtelnosti, být uzdraveny a vrátit se do nebeského domova.

Poslední řádek oné písně nás vrací na začátek: „**Z lásky nám tak požehnal – rodina je Boží dar.**“ Otcův plán pro Jeho děti je plánem lásky. Je to plán na sjednocení Jeho dětí – Jeho rodiny – s Ním. Starší Russell M. Nelson učil: „Nebeský Otec si pro své děti přeje jen dvě věci ...: nesmrtelnost a věčný život, což znamená vrátit se k Němu domů a žít s Ním.“¹⁴ Tato přání lze naplnit jen tehdy, když i my sdílíme lásku, kterou Nebeský Otec chová ke své rodině, tím, že se zajímáme o druhé a dělíme se s nimi o Jeho plán.

Před dvaceti lety členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů oslovili celý svět, když vydali prohlášení o rodině. Útoků na rodinu od té doby stále přibývá.

Máme-li úspěšně plnit posvátné zodpovědnosti jako dcery Boží, musíme chápat věčný význam těchto pravd o plánu Nebeského Otce pro Jeho rodinu a osobní zodpovědnost učit těmto pravdám druhé. President Howard W. Hunter vysvětlil:

„Je velmi zapotřebí, aby se ženy v Církvi spojily a společně stály za bratry a po jejich boku a přehradily příliv zlovolnosti, jež nás obklopuje, a aby nesly kupředu toto dílo našeho Spasitele. ...

... A tak vás snažně prosíme, abyste působily svým mocným vlivem ve věci dobra při posilování rodin, Církve a společnosti.“¹⁵

Sestry, patříme do Boží rodiny. Jsme milovány. Je nás zapotřebí. Máme Bohem daný účel, práci, místo a roli v Církvi a v království Božím a v Jeho věčné rodině. Víte hluboko v srdci, že Nebeský Otec vás miluje a přeje si, abyste vy i ti, které máte rády, byli s Ním? Tak, jak jsou „Nebeský Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus dokonalí ...“, tak mají i dokonalou naději ohledně nás“.¹⁶ Jejich plán pro nás je dokonalý a jejich zaslíbení jsou jistá. O těchto pravdách vděčně svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Rodina je Boží dar“, *Rodiny jsou věčné – osnova pro společné zaměstnání v roce*

2014 (2013), 28–29.

2. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
3. „Téma Mladých žen“, *Mladé ženy – osobní pokrok* (brožurka, 2009), 3.
4. „Rodina – prohlášení světu“.
5. Richard G. Scott, „Nechť je používání víry vaší hlavní prioritou“, *Liahona*, listopad 2014, 92.
6. Viz Izaiáš 53:3.
7. Moroni 7:47.
8. Joseph Smith, v: *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 16.
9. *Daughters in My Kingdom*, 159.
10. Nauka a smlouvy 38:27.
11. Viz Patricia T. Holland, „One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ“, *Ensign*, Oct. 1987, 26–33.
12. „Rodina – prohlášení světu“.
13. Jan 17:21.
14. R. Scott Lloyd, „God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches“, Church News section of LDS.org, Jan. 28, 2014, lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Howard W. Hunter, v: *Daughters in My Kingdom*, 157; viz také „To the Women of the Church“, *Ensign*, Nov. 1992, 96.
16. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight“ (Brigham Young University devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu.

Bonnie L. Oscarsonová
Generální presidentka Mladých žen

Obrádkyňě prohlášení o rodině

*Pomáhejme budovat království Boží tím, že budeme směle
vystupovat jako obrádkyňě manželství, rodičovství a domova.*

Je pro mne velkou výsadou a radostí být součástí tohoto úžasného shromáždění dívek a žen. Jako ženy jsme velmi požehnány tím, že se dnes večer scházíme v jednotě a v lásce.

Nedávno jsem četla příběh Marie Madeline Cardonové, jež se svou rodinou přijala poselství znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista od prvních misionářů povolanych sloužit v Itálii v roce 1850. Když byli pokřtěni, byla mladou ženou ve věku 17 nebo 18 let.

Jednou v neděli, když rodina ve svém domově v severoitalských Alpách pořádala bohoslužbu, se kolem domu shromáždil dav rozzlobených mužů, včetně několika místních duchovních, a začal hulákat a pokřikovat a dožadovat se, aby vyšli ven misionáři. Nemyslím si, že měli tak velký zájem o evangelium – chtěli spíš fyzicky ublížit. A právě mladá Marie vyšla z domu, aby si s lůzou promluvila.

Nadále neurvale pokřikovali a dožadovali se, aby misionáři vyšli

ven. Marie pozvedla Bibli, kterou držela v ruce, a přikázala jim, aby odešli. Řekla jim, že starší jsou pod její ochranou a že jim nedokáží zkvívit ani vlásek. Poslechněte si její slova: „Byli v šoku. ... Bůh byl se mnou. Ta slova mi do úst vložil On; sama bych je říci nedokázala. Všechno najednou utichlo. Před slabou a třesoucí se, ale odvážnou dívkou stála bezmocně silná skupina zuřících mužů.“ Duchovní vyzvali skupinu, aby se rozešla, což muži v tichosti a se studem, strachem a výčitkami svědomí udělali. Malé stádo Pánových oveček dokončilo své shromáždění v klidu.¹

Dokážete si představit tuto statečnou mladou ženu, ve stejném věku jako mnohé z vás, jak stojí před lůzou a s odvahou a přesvědčením brání svou nově získanou víru?

Sestry, málokterá z nás bude muset někdy stát před rozzlobeným davem, ale v tomto světě zuří válka, v níž jsou napadány naše nejdrahocennější a základní nauky. Konkrétně mám na mysli nauku o rodině. Posvátnost domova a základní účel rodiny jsou na všech frontách zpochybňovány, kritizovány a napadány.

Když prezident Gordon B. Hinckley před 20 lety poprvé četl dokument „Rodina – prohlášení světu“, byli jsme vděční za to, jak byl tento zjevený dokument jasný, prostý a pravdivý, a velmi jsme si toho vážili. V té době jsme si ale jen stěží uvědomovali, jak zoufale budeme tyto základní pravdy potřebovat v dnešním světě coby měřítko, podle něhož musíme posuzovat každý nový směr světských dogmat, jež na nás doléhají z médií, z internetu, od odborníků, z televize a filmů, a dokonce i od zákonodárců. Prohlášení o rodině se stalo naším orientačním bodem při posuzování světských filosofí, a já svědčím o tom,

že zásady uvedené v tomto prohlášení jsou platné dnes právě tak, jako byly před téměř 20 lety, kdy nám je prorok Boží předal.

Dovolte mi poukázat na něco zřejmého. Život všech lidí se jen zřídka-kdy odvíjí podle plánu, a my jsme si dobře vědomy, že ne všechny ženy prožívají to, co toto prohlášení popisuje. I tak je důležité rozumět a učit Pánovu vzoru a snažit se tento vzor uplatňovat co nejlépe.

Každá z nás má v tomto plánu určitou roli a každá z nás má v Pánových očích tutéž hodnotu. Pamatujme na to, že milující Nebeský Otec ví o našich spravedlivých přáních a splní svůj slib, že těm, kteří věrně dodržují své smlouvy, nebude nic odepřeno. Nebeský Otec má pro každou z nás poslání a plán, ale také svůj harmonogram. Jednou z nejtěžších výzev tohoto života je mít víru v Pánovo načasování. Je dobré počítat s alternativním plánem, což nám pomáhá

dodržovat smlouvy a být láskyplné a spravedlivé ženy, jež budují království Boží bez ohledu na to, jakým směrem se jejich život ubírá. Musíme své dcery učit usilovat o ideál, ale počítat s nepředvídatelným.

U příležitosti 20. výročí vydání prohlášení o rodině bych nás všechny ženy v Církvi ráda vyzvala k tomu, abychom byly obrádkyněmi dokumentu „Rodina – prohlášení světu“. Tak jako Marie Madeline Cardonová odvážně bránila misionáře a svou nově získanou víru, musíme i my neohroženě bránit Pánem zjevené nauky o manželství, rodině, božských rolích mužů a žen a důležitosti domova jakožto posvátného místa – a to i tehdy, když nám svět křičí do ucha, že tyto zásady jsou zastaralé a omezující nebo že na nás se již nevztahují. Každá z nás, bez ohledu na rodinný stav nebo počet dětí, může být obrádkyní Pánova plánu popsaného v prohlášení o rodině. Je-li to Pánův plán, má to být i náš plán!

V prohlášení jsou tři zásady, které podle mě potřebují neochvějně obránce ze všeho nejvíce. Tou první je manželství mezi mužem a ženou. Z písem se učíme: „A však ani muž bez ženy, ani žena bez muže v Pánu.“² Aby mohl kdokoli obdržet plnost kněžských požehnání, musí být manželem nebo manželkou, kteří jsou zpečetěni v domě Páně, pracují společně ve spravedlivosti a jsou věrni svým smlouvám. Toto je Pánův plán pro Jeho děti a žádné množství veřejných debat či kritiky nezmění to, co Pán prohlásil. Nadále musíme být příkladem spravedlivých manželství, usilovat v životě o toto požehnání a mít víru, pokud to jde pomaleji. Budme obrádkyněmi manželství, tak jak ho ustanovil Pán, a zároveň projevujeme lásku a soucit vůči těm, kteří jsou jiného názoru.

Další zásada, na jejíž obranu je třeba pozvednout hlas, je respektování božských rolí matek a otců. Dychtivě

učíme své děti, aby v tomto životě mířily vysoko. Dbáme na to, aby naše dcery věděly, že mají potenciál dosáhnout všeho a být vším, co si jen dokáží představit. Doufáme, že se budou rády učit, budou vzdělané, talentované, a možná budou i příští Marií Curie nebo Elizou R. Snowovou.

Učíme své syny a dcery také tomu, že v tomto životě neexistuje větší pocta, vznešenější titul a důležitější role než role matky či otce? Je mou nadějí, že zatímco povzbuzujeme své děti k tomu, aby v tomto životě usilovaly o to nejlepší, tak je také učíme, aby ctily a zvelebovaly role, jež v plánu Nebeského Otce hrají matky a otcové.

Naše nejmladší dcera, Abby, měla jedinečnou příležitost vystoupit jako obrádkyně role matky. Jednou dostala ze školy svých dětí zprávu, že tam budou pořádat prezentační den kariérních příležitostí. Škola rodiče požádala, aby se přihlásili, pokud by chtěli přijít a říci dětem něco o svém zaměstnání, a Abby pocítila inspiraci, aby se přihlásila s tím, že promluví o mateřství. Škola se jí neozvala, a tak, když se prezentační den přibližoval, zavolala do školy v domněnání, že její přihlášku nejspíš ztratili. Pořadatelé usilovně hledali a nakonec našli dva učitele, kteří souhlasili, aby na konci prezentačního dne přišla Abby do jejich třídy.

Abby ve své zábavné prezentaci učila děti mimo jiné o tom, že jako matka musí být svým způsobem expertkou v oblasti lékařství, psychologie, náboženství, pedagogiky, hudby, literatury, umění, financí, výzdoby, kadeřnictví, řízení dopravních prostředků, sportu, vaření a mnohého dalšího. Na děti to velmi zapůsobilo. Na závěr děti vyzvala, aby své mamince napsaly děkovný vzkaz, v němž měly vyjádřit vděčnost za mnohé láskyplné skutky služby,

jež jim maminka každý den prokazuje. Abby měla pocit, že děti uviděly svou maminku ve zcela novém světle a poznaly, že být matkou nebo otcem je něco velmi cenného. Na prezentační den kariérních příležitostí se přihlásila i letos a škola ji požádala, aby se svou prezentací přišla do šesti tříd.

Abby o svém zážitku řekla: „Domnívám se, že dítě může v tomto světě velmi snadno získat pocit, že být rodičem je něco podřadného, nebo že jde někdy dokonce o nezbytnou nepříjemnost. Chci, aby všechny děti měly pocit, že u svých rodičů mají přednost před čímkoli jiným, a možná,

že když jim řeknu, jak důležité je pro mě být rodičem, tak jim to pomůže uvědomit si, co všechno pro ně rodiče dělají a proč.“

Náš milovaný prorok, prezident Thomas S. Monson, je úžasným příkladem vzhledem k tomu, jak prokazuje úctu ženám a mateřství, obzvláště své matce. Když mluvil o našich pozemských matkách, řekl: „Kéž si každý z nás váží této pravdy; člověk nemůže zapomenout na matku, a přitom pamatovat na Boha. Člověk nemůže pamatovat na matku, a přitom zapomenout na Boha. Proč? Protože tyto dvě posvátné osoby, Bůh a [naše pozemská] matka,

partneři v tvoření, v lásce, v oběti a ve službě, jsou jako jedno.“³

Poslední zásadou, již musíme vyzdvihovat a bránit, je posvátnost domova. Musíme vzít jeden výraz, který je občas vyslovován s posměchem, a zvelebovat ho. Jde o výraz *tvůrce domova*. My všichni – ženy, muži, mládež i děti, svobodní i sezdaní – se můžeme snažit být tvůrci domova. Máme ze svého „domova vytvářet“ útočiště a místo pořádku, svatosti a bezpečí. Náš domov má být místem, kde můžeme hojně pocítovat Ducha Páně a kde studujeme písmo a evangelium, učíme jim a žijeme podle nich. Kdyby všichni lidé na světě vnímali sami sebe jako tvůrce spravedlivého domova, bylo by všechno jiné. Braňme domov jako místo, které je v míře svatosti hned druhé za chrámem.

Sestry, jsem vděčná, že jsem ženou v těchto posledních dnech. Máme příležitosti a možnosti, které neměla žádná jiná generace žen na světě. Pomáhejme budovat království Boží tím, že budeme směle vystupovat jako obránkyně manželství, rodičovství a domova. Pán potřebuje, abychom byly statečné, pevné a neochvějně bojovnice, jež budou bránit Jeho plán a učit nadcházející generace Jeho pravdám.

Svědčím, že Nebeský Otec žije a každou z nás miluje. Jeho Syn Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. Toto svědectví vám zanechávám ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Marie Madeline Cardon Guild, „Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography“, cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; viz také Marie C. Guild autobiography, cca 1909, Church History Library, Salt Lake City, Utah.
2. 1. Korintským 11:11.
3. Thomas S. Monson, „Behold Thy Mother“, *Ensign*, Jan. 1974, 32.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Utěšitel

Vydávám svědectví o tom, že žijící Kristus sesílá Ducha Svatého, Utěšitele, těm, které – jak jsme se zavázali – Mu pomáháme utěšit.

Bratři a sestry, je pro mne výsadou být tu s vámi. Myslel jsem na svou matku, svou ženu, své dcery, své snachy, své vnučky – a mnohé z nich jsou dnes zde. Tento úžasný program mě ještě více vede k tomu, abych si jich vážil. Víím, že tak úžasnou rodinu a takový úžasný rodinný život, který jsme měli a máme, můžeme mít jedině díky tomu, že život každého z nás se soustřeďuje na Spasitele. Připomněli jsme si dnes Krista v hudbě, v modlitbách i skrze inspirovaná kázání. Jednou ze Spasitelových

vlastností, kterých si ceníme nejvíce, je Jeho nekonečný soucit.

Samy jste dnes pocítily, že vás zná a miluje. Pocítily jste lásku, kterou chová k těm, které sedí kolem vás. Jsou to vaše sestry, duchovní dcery našeho Nebeského Otce. Zajímá se o ně a zajímá se o vás. Rozumí každému jejich trápení. Přeje si jim pomoci.

Mým dnešním poselstvím je, že se můžete a musíte stát důležitým nástrojem v tom, jak On poskytuje útěchu těm, jimž je útěchy zapotřebí. Svě role se nejlépe zhostíte tehdy,

když více porozumíte tomu, jak On zodpovídá modlitby o pomoc.

Mnozí se modlí k Nebeskému Otci o útěchu, o pomoc, aby dokázali nést břímě zármutku, samoty a strachu.

Nebeský Otec slyší tyto modlitby a rozumí potřebám těchto lidí. On a Jeho Milovaný Syn, vzkříšený Ježíš Kristus, nám slíbili pomoc.

Ježíš Kristus nám dal toto láskyplné zaslíbení:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“¹

Břímě, které ve svém životě musí nést Jeho věrní služebníci, je lehčí díky Jeho Usmíření. Břímě hříchu lze sejmout, ale zkoušky, které přináší smrtelný život, mohou být pro dobré lidi dlouhodobě těžkým břemenem.

Viděly jste takové zkoušky i v životě dobrých lidí, které máte rády. Měly jste touhu jim pomoci. Soucit k nim pocíťte z určitého důvodu.

Jste členkami Církve Ježíše Krista, které uzavřely smlouvu. Když jste přišly do Církve, v srdci vám začala probíhat velká změna. Uzavřely jste smlouvu a obdržely jste zaslíbení, které začalo proměňovat samotnou vaši podstatu.

Alma svými slovy u vod Mormonu popsal, co jste slíbily při svém křtu a co to pro vás i všechny kolem vás,

obzvláště ve vaší rodině, bude znamenat. Mluvil k těm, kteří měli uzavřít smlouvy, které jste vy již uzavřely, a tito lidé rovněž obdrželi ono zaslíbení, které Pán dal vám:

„Vizte, zde jsou vody Mormonu (neboť tak byly nazývány) a nyní, jelikož si přejete přijít do stáda Božího a býti nazýváni lidem jeho a jste ochotni nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká;

Ano, a jste ochotni truchliti s těmi, kteří truchlí; ano, a utěšovati ty, kteří mají útěchy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde můžete býti, až do smrti, abyste mohli býti Bohem vykoupeni a počítáni mezi ty z prvního vzkříšení, abyste mohli míti věčný život.“²

Právě proto máte touhu pomáhat tomu, kdo má obtíže kráčet kupředu, zatímco nese břímě zármutku a těžkostí. Slíbily jste, že Pánu pomůžete učinit jejich břímě lehké, aby získali útěchu. Schopnost pomáhat ulehčovat tato břemena vám byla dána, když jste obdržely dar Ducha Svatého.

Spasitel, když se blížilo Jeho Ukřížování, popsal, jak On pomáhá ulehčovat břímě a jak dává sílu, aby se dalo nést. Věděl, že Jeho učedníci budou truchlit. Věděl, že budou mít strach z budoucnosti. Věděl, že budou nejistí ohledně své schopnosti jít dál.

A tak jim dal zaslíbení, které dává i nám a všem svým učedníkům:

„A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,

Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude.“³

A poté slíbil:

„Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť

ulehčení břemene tak, jak Pán slíbil. On a Nebeský Otec seslali Ducha Svatého jakožto utěšitele, aby pomáhal Jeho učedníkům.

Nedávno tři generace jedné rodiny truchlily nad úmrtím pětiletého chlapce. Zemřel při nehodě během

Bombaj v Indii

vás naučí všemu, a připomenet vám všecko, což jsem koli mluvil vám.

Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.⁴

V několika posledních týdnech jsem zažil, jak se toto zaslíbení, že pošle Ducha Svatého, naplnilo v životě dětí Božích, které v modlitbě prosily o to, aby jejich břímě bylo ulehčeno. Ve všech případech došlo k zázraku

rodinné dovolené. Byla mi znovu dána příležitost být svědkem toho, jak Pán žehná věrným útěchou a silou vytrvat.

Sledoval jsem, jak jim Pán ulehčuje jejich velké břímě. Byl jsem s nimi – jako i vy často v životě budete – jako Pánův služebník, který s Ním uzavřel smlouvu, že bude truchlit s těmi, kteří truchlí, a utěšovat ty, kteří útěchy potřebují.⁵

Věděl jsem, že to je pravda, a tak jsem byl potěšen a zároveň naplněn

pokojem, když mě prarodiče pozvali, abych se před pohřbem sešel s nimi a s rodiči toho chlapce.

Modlil jsem se, abych věděl, jak mohu Pánu pomoci je utěšit. Usadili jsme se v našem obývacím pokoji. Byl chladný večer a já jsem trochu zatopil v krbu, aby bylo v pokoji teplo.

Pocítil jsem, že jim mám říct, jak moc je mám rád. Řekl jsem jim také, že pociťuji lásku, kterou k nim chová Pán. Několika málo slovy jsem se pokusil vyjádřit svou soustrast a to, že jenom Pán zná a může pocítit skutečnou hloubku jejich bolesti a zármutku.

Poté jsem získal vnuknutí, že bych měl láskyplně naslouchat, zatímco budou hovořit o tom, jak se cítí.

Během hodiny, kterou jsme spolu strávili, toho řekli mnohem více než já. Pociťoval jsem v jejich hlase a viděl jsem v jejich očích, že se jich dotýká Duch Svatý. Slovy prostého svědectví mluvili o tom, co se stalo a jak se cítili. Duch Svatý jim již udělil onen pokoj, který přichází spolu s nadějí ve věčný život, kde jejich syn, který zemřel bez hříchu, může být jejich na věky.

Když jsem každému z nich dal kněžské požehnání, poděkoval jsem za vliv Ducha Svatého, který tam byl přítomen. Utěšitel přišel a přinesl nám všem naději, odvahu a posilu.

Onoho večera jsem byl svědkem toho, jak s námi Pán pracuje, aby ulehčil břemena svého lidu. Jistě si vzpomínáte na to, jak Kniha Mormonova popisuje, že Jeho lid byl jednou téměř přemožen břemeny, jež na jejich bedra vložili nelítostní dozorcí.

Lidé naléhavě žádali o úlevu, podobně jako mnozí z těch, které máme rádi a kterým sloužíme. Popisují to tato slova, o nichž vím, že jsou pravdivá:

„A také ulehčím břemena, jež jsou vložena na vaše ramena, takže je ani

nebudete na bedrech svých pociťovati, dokonce dokud budete v porobě; a toto učiním, abyste pak pro mne mohli státi jako svědkové a abyste s jistotou věděli, že já, Pán Bůh, navštěvuji lid svůj ve strastech jeho.

A nyní, stalo se, že břemena, jež byla vložena na Almu a jeho bratří, byla učiněna lehkými; ano, Pán je posílil, takže snášeli svá břemena lehce a podrobovali se radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně.⁶

Bývám znovu a znovu svědkem tohoto zázraku. Nejlépe ulehčíme břímě druhých tím, že pomůžeme Pánu, aby je posílil. A právě proto Pán zahrnul do našeho úkolu utěšovat druhé i příkaz, abychom byli Jeho svědky za všech dob a na všech místech.

Otec a matka malého chlapce vydali onoho večera v našem obyčejném pokoji svědectví o Spasiteli. Duch Svatý přišel a všichni získali útěchu. Rodiče byli posíleni. Břímě zármutku nezmizelo, ale byli schopni svůj žal snášet. Jejich víra vzrostla. I jejich síla poroste, když o ni budou žádat a budou pro ni žít.

Svědectví Ducha o Usmíření, jež jsme ten večer pocítili, také posilovalo Joba, aby dokázal nést své břímě:

„Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví.

A ač by kůži mou i tělo červi zvrtili, však vždy v těle svém uzřím Boha.“⁷

Právě toto svědectví Ducha mu dodávalo sílu, aby vytrval. Prošel truchlením, aniž by mu ti, kteří byli kolem něj, poskytli útěchu, aby poznal radost, které se může dostat věrným poté, co věrně projdou svými zkouškami.

Toto se v případě Joba naplnilo. Požehnání obdržel v tomto životě. Jobův příběh končí tímto zázrakem:

„A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho. ...

Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve vsi té krajině; kterýmž dal otec jejich dědictví mezi bratřími jejich.

Byl pak živ Job potom sto a čtyřiceti let, a viděl syny své, a syny synů svých, až do čtvrtého pokolení.

I umřel Job, stár jsa a pln dnů.“⁸

Právě ono svědectví Ducha o budoucím Usmíření, které Job získal a které si udržel, mu pomohlo projít zkouškami, které má život přinášet každému z nás. Toto je součástí velkého plánu štěstí, který nám Otec poskytl. Umožnil svému Synu, aby nám skrze svou smírnou obět poskytl naději, která nás utěší, nehledě na to, jak těžká může být naše cesta domů k Němu.

Otec a Syn sesílají Ducha Svatého, aby utěšoval a posiloval Mistrovny učedníky během jejich putování.

Viděl jsem tento zázrak útěchy, když jsem dorazil ke kapli, kde měl probíhat pohřeb onoho malého chlapce. Zastavila mě krásná mladá žena, kterou jsem neznal. Řekla, že jde na pohřeb, aby truchlila a také aby poskytla útěchu, bude-li toho schopna.

Řekla, že přišla i kvůli sobě, aby sama také načerpala útěchu. Řekla mi, že jí nedávno zemřelo její první dítě. Na rukou nesla krásnou holčičku. Naklonil jsem se k ní, abych se zadíval do jejích rozesmátých očí. Matky jsem se zeptal, jak se holčička jmenuje. Se zářivým úsměvem odpověděla: „Jmenuje se Joy [neboli Radost]. Po zármutku vždy přichází radost.“

Vydávala mi svědectví. Viděl jsem, že tohoto pokoje a této útěchy se jí dostalo z onoho jediného spolehlivého zdroje. Pouze Bůh zná srdce lidí, a proto jen On může po pravdě říci: „Vím, jak se cítíš.“ Já si mohu jen zkusit představit její radost a její předchozí zármutek, ale Pán, který ji miluje, je zná.

Jen z části mohu vědět, jak moc se Pán raduje pokaždé, když vy, jako jeho učednice, Mu pomůžete nastolit pokoj a radost v životě některého dítěte našeho Nebeského Otce.

Vydávám svědectví o tom, že Pán každého z nás, svých učedníků, žádá, abychom si vzájemně pomáhali nést svá břemena. Slíbili jsme, že tak

budeme činit. Vydávám svědectví o tom, že Pán skrze své Usmíření a Vzkříšení překonal moc smrti. Vydávám svědectví o tom, že žijící Kristus sesílá Ducha Svatého, Utěšitele, těm, které – jak jsme se zavázali – Mu pomůžeme utěšit.

Každá z vás, a stejně tak i já, můžeme dosvědčit pravdivost nápisu na broži, kterou má matka nosila více než 20 let jako členka generální komise Pomocného sdružení. Stálo na ní „Pravá láska nepomíjí“.⁹ Dodnes ještě plně nechápu pravý význam těchto slov. Ale mám určitou představu díky tomu, že jsem ji mohl pozorovat, jak pomáhá potřebným. Písmo nám říká tuto pravdu: „Pravá láska je čistá láska Kristova.“¹⁰

Jeho láska nikdy nepomíjí, a my nikdy ve svých srdcích nepřestane pocívat ono nabádání truchlit s těmi, kteří truchlí, a utěšovat ty, kteří útěchy potřebují.¹¹ A stejně tak nás nikdy neopustí Jím zaslíbený pokoj, zatímco budeme z lásky k Němu sloužit druhým.

Jako Jeho svědek vám děkuji za vše, co tak dobře děláte, abyste žijícímu Pánu Ježíši Kristu a Duchu Svatému, Utěšiteli, pomáhali posilovat kolena zemdlená a pozdvihovat ruce, které jsou sklесlé.¹² Jsem z celého srdce vděčný za úžasné ženy ve svém životě, které mi pomáhaly a požehnaly mi, a pomáhají a žehnají, jako pravé učednice Ježíše Krista. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 11:28–30.
2. Mosiáš 18:8–9.
3. Jan 14:16–17.
4. Jan 14:26–27.
5. Mosiáš 18:9.
6. Mosiáš 24:14–15.
7. Job 19:25–26.
8. Job 42:12, 15–17.
9. 1. Korintským 13:8.
10. Moroni 7:47.
11. Mosiáš 18:9.
12. Viz Nauka a smlouvy 81:5.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

„Není-liž toto púst, kterýž oblibuji?“

*Vaše postní oběť toho dokáže více než jen nasytit a obléci něčí tělo.
Uzdraví a změní něčí srdce.*

Drazí bratři a sestry, mám radost, že vám mohu vyjádřit svou lásku na této generální konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Tato radost pochází ze svědectví Ducha, že Spasitelova láska se dotýká každého z vás a všech dětí Nebeského Otce. Nebeský Otec si přeje žehnat svým dětem duchovně i časně. Rozumí jejich potřebám, bolestem i nadějím.

Když někomu nabízíme pomoc, Spasitel to vnímá tak, jako bychom nabízeli pomoc Jemu.

Pravdivost této skutečnosti nám potvrdil, když popisoval budoucí okamžik, kdy Ho uvidíme, až náš život na tomto světě skončí. Když jsem se modlil a postil, abych poznal, co mám dnes dopoledne říci, viděl jsem v duchu onen den stále jasněji. Když Pán popisoval tento budoucí rozhovor svým učedníkům, uvedl něco, co bychom si z celého srdce přáli, aby platilo i v našem případě:

„Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Podtež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.

Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi pítí; hostem jsem byl, a přijímali jste mne;

Nah, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávaliž jsme pítí?

Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme?

Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě?

A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“¹

Vy i já si přejeme, aby nás Spasitel takto vřele přivítal. Ale jak se o to můžeme zasloužit? Na světě je více dětí Nebeského Otce, které hladovějí, jsou opuštěné a bez domova, než kolika můžeme ve skutečnosti pomoci. A počet těch, k nimž se nedostaneme, stále roste.

A tak nám Pán dal něco, co může dělat každý z nás. Je to přikázání tak prosté, že ho může pochopit i dítě. Je to přikázání s úžasným zaslíbením pro ty, kteří jsou v nouzi, i pro nás.

Je to zákon pústu. Slova v knize Izaiášově vyjadřují, jak Pán popsal toto přikázání a s ním i požehnaní, která jsou nám, členům Jeho Církve, dostupná:

„Není-liž toto púst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopy obtěžující, a potřeně propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli?

Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval.

Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházení tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.

Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneš: [Zde] jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování prstů, a mluvení nepravostí;

A vyleješ-li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne.

Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažaná, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.²

A tak nám Pán dává jednoduché přikázání s úžasným zaslíbením. V dnešní Církvi je nám nabízena možnost postit se jednou měsíčně a dávat skrze biskupa nebo presidenta odbočky štědré postní oběti ve prospěch

chudých a potřebných. Část vašeho příspěvku se použije na to, aby se pomohlo těm, kteří jsou kolem vás, možná i někomu z vaší rodiny. Pánovi služebníci se budou modlit a postit, aby získali zjevení, komu pomoci a jakou pomoc poskytnout. To, co nebude potřeba pro poskytnutí pomoci členům ve vaší církevní jednotce, bude moci požehnat ostatním potřebným členům Církve po celém světě.

S přikázáním postit se za chudé jsou spojena mnohá požehnání. President Spencer W. Kimball nazval nedodržování tohoto zákona hříchem z nedbalosti se závažnými důsledky. Napsal: „Pán dal těm, kteří se postí a pomáhají potřebným, hojná zaslíbení. ... Dostane se vám inspirace a duchovního vedení společně se spravedlností a pocitem blízkosti k Nebeskému Otci. Opomíjení tohoto spravedlivého skutku – pústu – by nás o tato požehnání připravilo.“³

Jedno takové požehnání jsem obdržel před pouhými několika týdny. Protože generální konference připadá na víkend, kdy je obvykle postní a svědecké shromáždění, postil jsem

se a modlil ve snaze zjistit, jak mám i přesto dodržet přikázání pečovat o potřebné.

V sobotu, kdy jsem se stále ještě postil, jsem se vzbudil v 6 hodin ráno a znovu jsem se pomodlil. Měl jsem dojem, že se mám podívat na zprávy ze světa. Četl jsem tuto zprávu:

Tropický cyklón Pam zničil při přímém úderu na Port Vila, hlavní město ostrova Vanuatu, mnoho domů. Podle prvních potvrzených zpráv o jedné z nejsilnějších bouří, která kdy udeřila na pevninu, bylo na Vanuatu zabito nejméně šest lidí.

„Když se [cyklón] přehnal“ přes tento ostrovní stát v Pacifiku, „téměř žádný strom nezůstal stát“.⁴

Poté, co bouře odezněla, záchranný tým organizace World Vision naplánoval prohlídku škod.

Místním obyvatelům doporučili, aby vyhledali útočiště v robustních budovách, jako jsou univerzity a školy.

A pak řekli: „Jejich nejpevnější stavby jsou betonové kostely,“ řekla Inga Mephamová [z] organizace CARE International. ... „Někteří ale tyto budovy k dispozici nemají. Je těžké

„Když [dnes] hosté navštíví sestru Turayovou u ní doma, ráda jim ukazuje dva [poklady] z doby války: modrobílou proužkovanou košili, kterou získala z balíku použitého oblečení [darovaného členy Církve,] a pokrývku, nyní již opotřebovanou a plnou děr.“⁷

Říká: „Tato košile je první ... oblečení, které jsem dostala]. ... Chodívala jsem v ní do práce – byla báječná. [Cítila jsem se v ní tak hezká.] Jiné oblečení jsem neměla.

Během války nás – mě a mé děti – hřála tato pokrývka. Když [se nás chystali napadnout] vzbouřenci, bylo to to jediné, co jsem s sebou [mohla při útěku do úkrytu v buš] vzít. A tak jsme [vždy] brávali tuto pokrývku. Díky ní jsme byli v teple a také nás chránila před komáry.“⁸

„Sestra Turayová mluví o vděčnosti za presidenta misie, který s [penězi] v kapse navštěvoval tuto válkou zmítanou zemi.“ Tyto prostředky z darovaných postních obětí od lidí, jako jste vy, umožnily Svatým koupit si potraviny, které by si většina obyvatel Sierry Leone nemohla dovolit koupit.⁹

Když sestra Turayová mluví o těch, kteří byli natolik štědrí, že jim darovali prostředky k přežití, říká: „Když myslím na ty, kteří toto udělali, ... myslím, že [byli] poslání Bohem, protože tuto laskavost [nám] projevily obyčejné lidské bytosti.“¹⁰

Nedávno u Abie seděl jeden návštěvník ze Spojených států. Během návštěvy jeho pohled „zaujala písma, která ležela na stole“. Bylo mu jasné, že ta písma byla pokladem – byla „podtrhaná a ve sloupcích byly napsané různé poznámky. Stránky byly [opotřebované]; některé natrhnuté. Obálka byla oddělená od vazby.“

Vzal si písma „do ruky a opatrně obracel stránky. [Najednou z nich vypadla] žlutá kopie poukázky

najít budovu, která by podle vás měla odolat bouři 5. stupně.“⁵

Když jsem to četl, vzpomněl jsem si, jak jsem na Vanuatu navštívil několik rodin ve skromných domech. Představoval jsem si, jak se tito lidé choulí k sobě v domech, které zničila vichřice. A pak jsem si vzpomněl, jak vřele mne lidé na Vanuatu vítali. Myslel jsem na to, jak oni a jejich sousedé utíkají do bezpečí naší betonové kaple.

Pak jsem si představoval, jak k nim přicházejí biskup a presidentka Pomocného sdružení, dodávají jim útěchu a přinášejí jim pokrývky, potraviny a pitnou vodu. Představoval jsem si, jak se vystrašené děti tisknou k sobě.

Jsou velmi daleko od místa mého bydliště, kde jsem tu zprávu četl, ale přesto jsem věděl, co Pán skrze své služebníky udělá. Věděl jsem, že budou moci těmto dětem Nebeského Otce pomáhat díky postním obětem, jež dobrovolně dávají Pánovi uředníci, kteří jsou sice od nich daleko, ale jsou nablízku Pánu.

A tak jsem nečekal až na neděli. Zanesl jsem toho rána postní oběť svému biskupovi. Víím, že mou oběť mohou biskup a presidentka Pomocného sdružení použít k tomu, aby pomohli někomu v mém sousedství. Má malá oběť možná nebude využita pro někoho, kdo bydlí poblíž mé rodiny, ale místní přebytek možná dorazí až na Vanuatu.

Na lidi po celém světě, které Pán miluje a jejichž zármutek pociťuje, budou dopadat další bouře a tragédie. Část vaší i mé postní oběti tento měsíc se použije k tomu, aby se někde pomohlo někomu, jehož úlevu Pán pocítí tak, jako kdyby někdo pomohl Jemu.

Vaše postní oběť toho dokáže více než jen nasytit a obléci něčí tělo. Uzdraví a změní něčí srdce. Následkem dobrovolné oběti může v srdci příjemce vzkličít touha pomáhat dalším lidem v nouzi. To se stává všude po celém světě.

Stalo se to i sestře Abie Turayové, která žije v Sieře Leone. V roce 1991 tam propukla občanská válka. Pustošila zemi celá léta. Sierra Leone byla již tehdy jednou z nejchudších zemí světa. „Během války nebylo jasné, kdo zemi vládne – banky ... zavíraly, státní úřady byly zabedněné, policejní síly [nebyly vůči povstaleckým silám účinné] ... a všude byl chaos, zabíjení a zármutek. O život přišly desítky tisíc lidí a přes dva miliony lidí muselo opustit domov, aby uniklo krveprolití.“⁶

I v té době tam Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů rostla.

Jedna z prvních odboček byla zorganizována ve městě, kde sestra Turayová žila. Její manžel byl prvním presidentem odbočky. Během občanské války pak sloužil jako prezident okrsku.

příspěvků na desátky. A všiml si, že v zemi, kde [jeden dolar měl cenu] zlata, platila Abie Turayová jeden dolar jako desátek, jeden dolar do misionářského fondu a jeden dolar jako postní oběť pro ty, kteří byli podle jejích slov „skutečně chudí“.

Onen návštěvník zavřel písma sestry Turayové a měl pocit, že když stojí vedle této věrné africké matky, stojí na svaté půdě.¹¹

Podobně jako přijetí požehnání díky vaší a mé postní oběti může změnit něčí srdce, totéž dokáže i půst ve prospěch někoho druhého. Dokonce i dítě to může pocítit.

Pro mnohé děti a některé dospělé může být z osobních důvodů těžké držet půst 24 hodin. Mohou mít pocit, že, slovy Izaiáše, půst „trápí [jejich] duši“. Moudří rodiče si tuto možnost uvědomují a dbají rady presidenta Josepha F. Smitha: „Je lepší učit je dané zásadě a nechat je, aby ji dodržovaly, až budou dostatečně staré na to, aby se uváženě rozhodly.“¹²

Sám jsem byl nedávno svědkem požehnání plynoucího z této rady. Jeden můj vnuk zjistil, že

čtyřiaadvacetihodinový půst je nad jeho síly. Jeho moudří rodiče mu přesto vložili do srdce zásadu půstu. Jednomu jeho kamarádovi ze školy nedávno zemřel po nehodě bratranec. Můj vnuk se během postního dne, ve chvíli, kdy pro něj už bylo vždy těžké půst vydržet, zeptal maminky, zda se bude jeho zarmoucený kamarád cítit lépe, pokud bude v půstu pokračovat.

Jeho otázka byla potvrzením rady presidenta Josepha F. Smitha. Dospěl do bodu, kdy zásadě půstu nejen rozuměl, ale měl ji už i zasazenu v srdci. Dospěl k názoru, že jeho půst a modlitby povedou k tomu, že Bůh požehná někomu, kdo to potřebuje. Pokud bude podle této zásady žít dostatečně často, bude to mít na jeho život úžasný dopad, jak to slíbil Pán. Bude duchovně požehnan, aby měl moc přijímat inspiraci a měl větší schopnost odolávat pokušení.

Neznáme všechny důvody toho, proč Ježíš Kristus odešel do pustiny, aby se tam postil a modlil. Ale známe alespoň jeden důsledek: Spasitel zcela odolal Satanovým pokušením a nezne- užil svou božskou moc.

Onen krátký čas, kdy se každý měsíc postíme, a ona malá částka, kterou obětujeme pro chudé, nám může přinést jen malou změnu v naší povaze, abychom již neměli touhu činit zlo. Existuje ale jedno velké zaslíbení, když uděláme vše pro to, abychom se v rozumné míře modlili, postili a darovali prostředky potřebným:

„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházení tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbere tě.

Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneť: [Zde] jsem.“¹³

Modlím se o to, abychom si činili nárok na tato veliká požehnání pro sebe i pro svou rodinu.

Svědčím o tom, že Ježíš je Kristus, že v Jeho Církvi jsme vyzýváni, abychom Mu pomáhali, zatímco po svém způsobu pečujeme o chudé, a že nám slibuje, že díky tomu, že Mu pomáháme, získáme věčná požehnání. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 25:34–40.
2. Izaiáš 58:6–11.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), 98.
4. Viz Steve Almasy, Ben Brumfield a Laura Smith-Spark, „Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands“, Mar. 14, 2015, edition.cnn.com.
5. Viz Sean Morris, Steve Almasy a Laura Smith-Spark, „Unbelievable Destruction Reported in Tropical Cyclone Pam's Wake“, Mar. 14, 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story“, nepublikovaný rukopis.
7. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story“.
8. Abie Turay, citováno v: Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story“.
9. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story“.
10. Abie Turay, citováno v: Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story“.
11. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story“; video o sestře Turayové, „We Did Not Stand Alone“, je k dispozici na stránkách lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, „Editor's Table“, *Improvement Era*, Dec. 1903, 149.
13. Izaiáš 58:8–9.

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Plán štěstí

Smyslem všech činností v Církvi je dosáhnout toho, aby muž a žena a jejich děti byli v rodině šťastní a byli spolu zpečetěni na věčnost.

Před mnoha lety, po 2. světové válce, jsem studoval na univerzitě. Tam jsem se seznámil s Donnou Smithovou. Někdy v té době jsem četl, že dvěma základními složkami šťastného manželství jsou sladkosti a polibek. Říkal jsem si, že to je hezky vyvážené.

Dopoledne jsem chodil na přednášky a odpoledne jsem se vracel do Brigham City pracovat u otce v autoservisu. Poslední předmět, který Donna dopoledne mívala, bylo vedení domácnosti. Před odchodem jsem chodil k její třídě. Ve dveřích byla výplň z matného skla, ale když jsem se postavil dostatečně blízko, uviděla zevnitř můj stín. Vždy vyběhla ven s nějakou sladkostí a s polibkem. Zbytek je již známý příběh. Byli jsme oddáni v utažském chrámu Logan, a tím začalo velké dobrodružství našeho života.

V průběhu let jsem často učil jedné důležité zásadě: smyslem všech činností v Církvi je dosáhnout toho, aby muž a žena a jejich děti byli v rodině šťastní a byli spolu zpečetěni na čas a celou věčnost.

Na začátku:

„Bohové šli dolů, aby zorganizovali člověka k vlastnímu obrazu svému, k obrazu Bohů aby ho utvořili, muže a ženu, aby je utvořili.

A Bohové řekli: Požehnáme jim.
A Bohové řekli: Dáme, aby byli plodní a rozmnožovali se a naplnili zemi a podmanili si ji.“ (Abraham 4:27–28.)

A tak na této zemi začal koloběh života, když „Adam poznal manželku svou, a ona mu rodila syny a dcery, a oni se počali množit a naplňovali zemi.

A ... synové a dcery Adamovi [se] počali v zemi rozdělovati dva a dva ... a také plodili syny a dcery.“ (Mojžíš 5:2–3.)

Příkázání, abychom se množili a naplnili zemi, nebylo nikdy odvoláno. Je zcela zásadní pro plán vykoupění a je zdrojem lidského štěstí. Spravedlivým používáním této moci se můžeme přiblížit našemu Otci v nebi a zakusit plnost radosti, ba dokonce božství. Moc plození není nějaká náhodná součást plánu; je to plán štěstí; je to klíč ke štěstí.

Touha lidského rodu spojit se v manželství je stálá a velmi mocná. Naše štěstí ve smrtelném životě, naše radost a oslavení závisejí na tom, jak na tyto neodbytné a naléhavé fyzické touhy reagujeme. Když na počátku dosažení mužnosti a ženskosti dozrává moc plození, začnou se přirozeně objevovat velmi osobní pocity, které se liší od jakýchkoli jiných fyzických prožitků.

V ideálním případě začíná hledání manželského partnera zamilovaností. Ačkoli se zvyklosti mohou lišit, zamilovanost v sobě zahrnuje všechny pohádkové pocity nadšení a očekávání, ale někdy i odmítnutí. Dojde na procházky při svitu měsíce, na růže, milostné dopisy, milostné písně a básně, držení se za ruku a další vyjádření náklonnosti mezi mladým mužem a mladou ženou. Okolní svět se náhle ztrácí a dvojice prožívá pocity radosti.

A domníváte-li se, že ono plně rozkvetlé poblouznění mladistvé romantické lásky představuje souhrn všech možností, jež vyvěrají z pramene života, pak ještě nežijete tak dlouho, abyste poznali oddanost a útěchu celoživotní lásky manželské. Manželské páry jsou zkoušeny pokušeními, nedorozuměními, finančními problémy, rodinnými krizemi a nemocemi; a při tom všem se láska prohlubuje. Zralá láska se těší blaženosti, již si novomanželé nedokáží ani představit.

Opravdová láska vyžaduje to, aby si dvojice nechala sdílení náklonnosti, jež odemyká posvátné moci v onom prameni života, na dobu až po sňatku. Znamená to, že se mají vyvarovat situací, při nichž by je mohly ovládnout fyzické tužby. Čistá láska předpokládá, že teprve až po závazku věčné věrnosti, právoplatném a zákonném obřadu a v ideálním případě po pečetícím obřadu v chrámu jsou tyto životadárné moci v Božích očích schváleny k úplnému vyjadřování lásky. Mají se sdílet pouze a jedině s tím, kdo je vaším manželským partnerem na věčnost.

Účastníme-li se tohoto procesu způsobem, spojují se v něm ty nejvybranější a nejvznešenější fyzické, emocionální i duchovní pocity spojené se slovem *láska*. V celém lidském žití není nic, co by se této stránce života vyrovnalo – neexistuje nic obdobného. Pokud jsou smlouvy uzavřeny a dodržovány, bude trvat věčně, „neboť v [tom] jsou ustanovovány klíče svatého kněžství, abyste mohli obdržeti čest a slávu“ (NaS 124:34), „kterážto sláva bude plností a pokračováním semene na věky věků“ (NaS 132:19).

Avšak romantická láska není úplná, je to jen přehra. Láska je vyživována

tím, že přicházejí děti, jež vyvěrají z onoho pramene života, který byl manželským párům svěřen. K početí dochází v manželském objetí muže a ženy. Podle velkolepého a složitého vzoru se začíná formovat drobné tělíčko. V zázraku zrození přichází na svět dítě stvořené podle obrazu svého pozemského otce a matky. V jeho smrtelném těle je duch, který je schopen pociťovat a vnímat věci duchovní. Ve smrtelném těle tohoto dítěte dříme schopnost počít potomstvo podle svého obrazu.

„Duch a tělo jsou duší člověka“ (NaS 88:15) a existují duchovní a fyzické zákony, kterými se musíme řídit, máme-li být šťastní. Existují věčné zákony, včetně zákonů týkajících se této schopnosti dávat život, jež byly „nedvolatelně [ustanoveny] v nebi před založením tohoto světa, na [nichž] jsou všechna požehnání založena“. (NaS 130:20.) Jsou to duchovní zákony, které definují morální měřítko pro lidstvo. (Viz Překlad Josepha Smitha, Římanům 7:14–15 [v Průvodci k písmům]; 2. Nefi 2:5; NaS 29:34; 134:6.) Existují smlouvy, které spojují, pečeti, chrání a dávají zaslíbení věčných požehnání.

Alma nabádal svého syna Šiblonu: „Hleď ..., abys držel na uzdě všechny

vášně své, abys mohl býti naplněn láskou.“ (Alma 38:12.) Uzda se používá k vedení, řízení a usměrňování. Svě vášně máme ovládat. Když se moc plození používá právoplatně, přinese požehnání a posvěcení. (Viz *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* [2003], 158.)

Pokušení jsou všudypřítomná. Protiivník žárlí na všechny, kteří mají tuto nadpozemskou moc, protože on život počít nemůže. On i ti, kteří ho následovali, byli vyvrženi a bylo jim odepřeno právo získat smrtelné tělo. „Snaží [se], aby všichni lidé byli bídní jako on sám.“ (2. Nefi 2:27.) Bude-li moci, bude nás pokoušet, abychom znehodnotili, zkazili, a bude-li to možné, i zničili tento dar, díky němuž můžeme mít, jsme-li toho hodni, věčné rozrůstání. (Viz NaS 132:28–31.)

Znečistíme-li svůj pramen života nebo navádíme-li k takovým přestupkům druhé, následné tresty budou pronikavější a hůře snesitelné (viz NaS 19:15), než aby je mohlo kdy vyvážit všechno to fyzické potěšení.

Alma řekl svému synu Koriantonovi: „Což nevíš, synu můj, že tyto věci jsou ohavností v očích Páně; ano, ohavnější nade všechny hříchy kromě prolití

nevinné krve nebo zapření Ducha Svatého?“ (Alma 39:5.) Když spácháme přestupek, nemůžeme uniknout důsledkům.

Jediné oprávněné a pravomocné vyjádření moci plození je mezi manželem a manželkou, mužem a ženou, kteří byli zákonně a právoplatně oddáni. Cokoli jiného porušuje přikázání Boží. Nepodvolte se strašlivým protivníkovým pokušením, neboť každý dluh přestupku bude muset být zaplacen, „dokudž i posledního haléře nenavrátíš“. (Matouš 5:26.)

V ničem jiném se velkomyslnost a milosrdenství Boží neprojevují tak jako v pokání.

Je-li poraněno naše fyzické tělo, dokáže se zahojit samo, někdy s pomocí lékaře. Je-li však poškození rozsáhlé, zůstává často jako pozůstatek zranění jizva.

S naším duchovním tělem je to jinak. Když uděláme chybu a dopustíme se hříchu, je náš duch poškozen. Avšak na rozdíl od našeho smrtelného těla, je-li proces pokání úplný, díky Usmíření Ježíše Krista žádné jizvy nezůstávají. Slib zní takto: „Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“ (NaS 58:42.)

Když mluvíme o manželství a o rodinném životě, nevyhnutelně nám na mysl přichází otázka: „A co výjimky?“ Někteří se narodí s různými omezeními a nemohou počít děti. Některým

nevinným se manželství rozpadne kvůli nevěře manželského partnera. Někteří neuzavřou sňatek a žijí způsobile jako svobodní.

Prozatím nabízím tuto útěchu: Bůh je náš Otec! V Něm, který je naším Otcem a naším Bohem, je veškerá láska a štědrost, kterou projevuje ideální pozemský otec, zvelebena více, než je mysl smrtelníka schopna pochopit. Jeho soudy jsou spravedlné; Jeho milosrdenství je neomezené; Jeho schopnost vše vynahradit je nesrovnatelná s čímkoli pozemským. „Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí.“ (1. Korintským 15:19.)

S uctivostí nyní použiji slovo *chrám*. V duchu vidím pečeticí místnost a oltář, u něhož pokleká mladá dvojice. Tento posvátný chrámový obřad znamená mnohem více než obyčejná svatba, neboť tento sňatek může být zpečetěn Svátým Duchem zaslíbení a písma prohlašují, že „zdědí[me] trůny, království, knížectví a moci, panství“ (NaS 132:19). Vidím radost, jež čeká na ty, kteří přijímají tento nadpozemský dar a kteří ho používají způsobile.

Se sestrou Donnou Smith Packerovou žijeme jako manželé bok po boku již téměř 70 let. Mám-li hovořit o své manželce, matce našich dětí, nedostává se mi slov. Tento pocit je tak hluboký a má vděčnost tak mocná, že to téměř nemohu vyjádřit. Největší odměnou, kterou jsme v tomto životě

i v životě příštím obdrželi, jsou naše děti a vnoučata. Tak jak se blíží konec našich společných dní ve smrtelnosti, jsem vděčný za každý okamžik, kdy byla a je po mém boku, a za slib, jež nám dal Pán, že toto nikdy neskončí.

Vydávám svědectví o tom, že Ježíš je Kristus a Syn živého Boha. On stojí v čele této Církve. Díky Jeho Usmíření a moci kněžství mohou rodiny, které vzniknou ve smrtelnosti, být spolu po celou věčnost. Usmíření, jež může napravit každého z nás, nezanechává žádné šrámy. To znamená, že bez ohledu na to, co jsme udělali nebo kde jsme nebo jak se co stalo, pokud budeme činit opravdové pokání, On nám slibuje, že nás usmíří. A když nás usmířil, tak je vše vyřešeno. Mnozí z nás jsou, jak se říká, zmítání pocity viny a dost dobře nevědí, jak tomu uniknout. Uniknout tomu můžete tím, že přijmete Kristovo Usmíření, a veškerý zármutek se bude moci proměnit v nádheru, lásku a věčnost.

Jsem velmi vděčný za požehnání od Pána Ježíše Krista, za moc plození, za moc vykoupení, za Usmíření – Usmíření, jež může smýt všechna poskvření bez ohledu na to, jak závažná jsou, jak dlouho již trvají nebo jak často jsme je opakovali. Usmíření vás může znovu osvobodit, abyste mohli jít vpřed, čistí a způsobilí, a kráčet dál po cestě, kterou jste si v životě zvolili.

Vydávám svědectví, že Bůh žije, že Ježíš je Kristus, že Usmíření není nic všeobecného, co by bylo pro Církev jako celek. Usmíření je pro jednotlivce, a pokud vás něco tíží, což někdy může být něco, co se stalo tak dávno, že si to sotva pamatujete, nechte na sebe Usmíření působit. Usmíření to vyčistí, a vy nebudete již na své hříchy vzpomínat, tak jako na ně nevzpomíná ani On. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Linda K. Burtonová
Generální presidentka Pomocného sdružení

Vystoupáme spolu nahoru

Je třeba, abychom se jako ženy a muži, kteří dodržují smlouvy, vzájemně pozvedali a pomáhali si stát se takovými, jakými se podle Pána máme stát.

Kromě inspirujících proslovů, hudby a modliteb, jež se na generální konferenci vždy dotýkají našeho srdce, mi mnoho sester říká, že se nejraději dívají na členy Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti, jak odcházejí z pódia se svými věčnými společníci. Nedělá nám všem snad radost, když slyšíme, jak jim Bratři něžně vyjadřují lásku?

President Boyd K. Packer o své manželce Donně řekl: „Vzhledem k úřadu, který zastávám, mám posvátnou povinnost říkat pravdu: je dokonalá.“¹

„Je sluncem mého života,“² řekl o své manželce Harriet president Dieter F. Uchtdorf.

President Henry B. Eyring o své manželce Kathleen řekl: „[Je] osobou, kvůli níž chci vždy být tím nejlepším člověkem.“³

A president Thomas S. Monson řekl o své milované Frances: „Byla má celoživotní láska, můj spolehlivý důvěrník a můj nejbližší přítel. Říci, že mi chybí, ani zdaleka nevyjadřuje hloubku mých citů.“⁴

I já bych ráda vyjádřila lásku svému milovanému společníkovi Craigovi. Je pro mě vzácným darem! Jedna posvátná pasáž v mém patriarchálním požehnání, kterou chovám v srdci, ohledně mého manžela slibuje, že můj život i život mých dětí „bude u něj v dobré péči“. Je mi jasné, že Craig je naplněním tohoto zaslíbení. Slovy Marka Twaina, „život bez [Craiga] by nebyl životem“.⁵ Miluji jeho srdce i duši!

Božské role a zodpovědnosti

Dnes si přeji vzdát hold manželům, otcům, bratrům, synům a strýcům, kteří vědí, kým jsou, a snaží se co nejlépe plnit svou Bohem danou roli, jak je popsána v prohlášení o rodině, včetně toho, že spravedlivě předsedají své rodině, zaopatřují ji a chrání. Vězte prosím, že si s lítostí uvědomuji, že témata otcovství, mateřství a manželství mohou mnohým působit starosti. Vím, že někteří členové Církve mají pocit, že jejich rodina nikdy nedosáhne toho, co považují za ideál. Mnozí trpí kvůli zanedbávání, zneužívání, závislostem či nesprávným tradicím a kulturnímu prostředí. Neschvaluji činy mužů či žen, kteří vědomě či nevědomě působí ve své rodině bolest, úzkost a zoufalství. Dnes ale budu mluvit o něčem jiném.

Jsem přesvědčena, že manžel je pro svou manželku nejpřitažlivější tehdy, když zastává svou Bohem danou roli způsobilého nositele kněžství – zejména v rodině. Mám moc ráda tato slova presidenta Packera určená způsobilým manželům a otcům a věřím jim: „Přímo od Pána získáváte moc kněžství k tomu, abyste ochraňovali svůj domov. Přijdou chvíle, kdy to jedině, co bude stát jako štít mezi vaší rodinou a protivníkovou zlomyslností, bude právě tato moc.“⁶

Duchovní vedoucí a učitelé v rodině

Na začátku letošního roku jsem byla na pohřbu jednoho neobyčejně obyčejného muže – manželova strýce Dona. Jeden ze strýcových synů vyprávěl o zážitku, který měl jako dítě krátce poté, co jeho rodiče koupili svůj první dům. Protože museli žít a šatit pět malých dětí, neměli dost peněz na oplocení pozemku. Strýc Don bral svou božskou roli ochránce rodiny vážně, a tak zatloukl do země několik

malých kůlů, vzal provázek a natáhl ho od kůlu ke kůlu kolem pozemku. Pak k sobě zavolal děti. Ukázal jim kůly a provázek a vysvětlil jim, že když zůstanou za tímto provizorním plotem, budou v bezpečí.

Když jednou k domu přicházely navštěvující učitelky, nevěřičně sledovaly, jak pět malých dětí poslušně stojí u provázku a toužebně se dívá za míčem, který spadl za jejich hranici a odkutálel se na silnici. Jedno malé dítě běželo pro tatínka, který vyběhl a míč jim přinesl.

Nejstarší syn poté na pohřbu se slzami v očích prohlásil, že v tomto životě si přeje jen to, aby se stal takovým jako jeho milovaný otec.

President Ezra Taft Benson řekl:

„Manželé a otcové v Izraeli, pro spasení a oslavení své rodiny toho můžete vykonat velmi mnoho! ...

Pamatujte na své posvátné povolání otce v Izraeli – na své nejdůležitější povolání v čase i ve věčnosti – na povolání, ze kterého nebudete nikdy uvolněni.“

„Musíte pomáhat utvářet domov, v němž může přebývat Duch Páně.“⁷

Jak platná jsou tato proročká slova dnes!

Pro muže smlouvy musí být přinejmenším těžké žít ve světě, který nejen snižuje jejich božské role

a zodpovědnosti, ale který i vysílá falešná poselství ohledně toho, co to znamená být „opravdovým mužem“. Jedno takové falešné poselství zní: „Vše se točí kolem mě.“ Na druhém konci této škály je ponižující a posměšné poselství, že manželé a otcové již nejsou zapotřebí. Neposlouchejte prosím Satanovy lži! On sám o posvátnou výsadu stát se někdy manželem či otcem přišel. Protože závidí těm, kteří mají posvátné role, jež on nikdy nenaplní, usiluje o to, aby „všichni lidé byli bídní jako on sám“!⁸

Pozvedejme se a pomáhejme si ve svých vzájemně se doplňujících rolích

Bratři a sestry, my se navzájem potřebujeme! Je třeba, abychom se jako ženy a muži, kteří dodržují smlouvy, vzájemně pozvedali a pomáhali si stát se takovými, jakými se podle Pána máme stát. A musíme společně pozvedat nastupující generaci a pomáhat jí dosáhnout božského potenciálu jakožto dědiců věčného života. Můžeme udělat to, co dělali starší Robert D. Hales a jeho žena Mary, a následovat toto rčení: „Ty pozvedni mě, já pozvednu tebe, a vystoupáme spolu nahoru.“⁹

Z písem víme, že „není dobré člověku býti samotnému“. A proto mu Nebeský otec učinil pomocnici.¹⁰

Slovo *pomocnice* znamená „ta, která se k němu hodí, je ho hodna a rovná se mu“.¹¹ Například naše dvě ruce jsou si podobné, ale nejsou totožné. Vlastně jsou to přesné opaky, ale vzájemně se doplňují a hodí se k sobě. Když pracují spolu, jsou silnější.¹²

V církevní příručce se v kapitole o rodinách píše: „Povaha mužského a ženského ducha je taková, že se oba vzájemně doplňují.“¹³ Všimněte si, že se zde píše „vzájemně [se] doplňují“, nikoli „vzájemně se přetahují“! Zatímco se snažíme být co nejlepšími, máme si vzájemně pomáhat, pozvedat se a radovat. Sestra Barbara B. Smithová moudře učila: „Když se umíme radovat z úspěchu druhého, nikoli jen z toho svého, budeme mnohem šťastnější.“¹⁴ Když se snažíme „doplňovat“ se, nikoli „přetahovat“, je mnohem snazší vzájemně si fandit!

Když jsem byla mladou matkou několika malých dětí, nikdo na konci dne plného přebalování, umývání nádobí a ukázněvání nezpíval nadšeněji tuto píseň z Primárek: „Jsme tak rádi, když tatínek domů dorazí.“¹⁵ Musím se ale bohužel přiznat, že jsem nebyla vždy veselá, když Craig po těžkém pracovním dni otevřel radostně dveře. Vždy každého z nás na přivítanou objal a políbil a proměnil mnoho těžkých, a někdy i katastrofálních dní v radostné chvíle

v tatínkově přítomnosti. Kéž bych se bývala méně trápila nekončícím seznamem dosud nesplněných úkolů a tak jako on se moudře více zaměřovala na to, co bylo nejdůležitější. Častěji bych se zastavovala a užívala si posvátných chvil s rodinou a častěji bych mu děkovala za to, jakým je pro nás požehnáním!

Často si vzájemně říkáme něco laskavého

Nedávno se mi jedna věrná sestra v Církvi svěřila s velkou starostí, ohledně níž se již nějaký čas modlila. Její starost se týkala některých sester v jejím sboru. Řekla mi, jak ji zraňuje, když vidí, jak někdy mluví neuctivě se svým manželem a o svém manželovi, dokonce i před dětmi. Řekla mi, že jako mladá žena si upřímně přála, a modlila se o to, aby si našla a vzala způsobilého nositele kněžství a vytvořila s ním šťastnou rodinu. Vyrůstala v rodině, kde „vládla“ matka a její otec plnil matčiny požadavky, aby

tak v rodině zachoval klid. Ona ale měla pocit, že existuje něco lepšího. Neviděla sice správný vzor v rodině, v níž vyrůstala, ale když se upřímně modlila o vedení, Pán jí požehnal, aby věděla, jak společně s manželem vytvořit domov, kde bude Duch vše vítán. Byla jsem u ní doma a mohu dosvědčit, že je to svaté místo!

Sestry a bratři, jak často vědomě mluvíme „mezi sebou laskavě“?¹⁶

Mohli bychom se otestovat tím, že si položíme několik otázek. S menší úpravou lze tyto otázky použít u většiny z nás, ať již jsme sezdaní, nebo svobodní a ať je naše rodinná situace jakákoli.

1. Kdy jsme svého manžela či manželku naposledy pochválili, buď o samotě, nebo v přítomnosti našich dětí?
2. Kdy jsme za něj či za ni naposledy v modlitbě poděkovali,

upřímně a s vírou za něj či za ni poprosili nebo vyjádřili, že ho nebo ji milujeme?

3. Kdy jsme se naposledy zarazili, abychom neřekli něco, co by ho nebo ji mohlo ranit?
4. Kdy jsme se mu nebo jí naposledy omluvili a pokorně ho nebo ji požádali o odpuštění – aniž bychom dodali: „ale kdybys jen udělal(a), nebo neudělal(a) to či ono“?
5. Kdy jsme se naposledy rozhodli být šťastní, místo toho abychom trvali na tom, že máme pravdu?

Pokud jste se při některé otázce cítili trochu nepříjemně nebo provinile, pamatuje na to, čemu učil starší David A. Bednar – že „pocit viny je pro našeho ducha tím, čím je bolest pro tělo – varováním před nebezpečím a ochranou před další újmou“.¹⁷

Vyzývám vás, abyste vyslyšeli upřímnou prosbu staršího Jeffreyho R. Hollanda: „Bratři a sestry, kéž se v tomto dlouhém věčném úsilí být podobnějšími Spasiteli snažíme nyní být ‚dokonalými‘ muži a ženami alespoň v tomto jednom ohledu – tím, že se nikoho nedotkneme slovem, nebo pozitivněji řečeno, že budeme mluvit novým jazykem, jazykem andělů.“¹⁸

Při přípravě na tento dnešní proslov mě učil Duch, a já jsem se zavázala, že budu častěji laskavě mluvit se svým drahým společníkem i o něm, že budu pozvedat muže ve své rodině a že jim budu děkovat za to, jak plní své role, které jsou božské a v nichž se vzájemně doplňujeme. Zavázala jsem se řídit se rčením: „Ty pozvedni mě, já pozvednu tebe, a vystoupáme spolu nahoru.“

Budete se mnou usilovat o pomoc Ducha Svatého, aby nás učil, jak se máme lépe navzájem pozvedat ve svých doplňujících se rolích jako

synové a dcery našich milujících nebeských rodičů, kteří dodržují své smlouvy?

Vím, že skrze uschopňující moc Usmíření Ježíše Krista a víru v Něj to můžeme dokázat. Modlím se o to, abychom důvěřovali Bohu, že nám pomůže pomáhat si navzájem žít šťastně a věčně, zatímco budeme spolu stoupat nahoru. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

Podobenství o rozsévači

Je na každém z nás, abychom si stanovili priority a udělali vše pro to, aby naše půda byla dobrá a úroda hojná.

ODKAZY

1. Boyd K. Packer, v: „Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU“, news.byu.edu/archive/12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, v: Jeffrey R. Holland, „Elder Dieter F. Uchtdorf: On to New Horizons“, *Liahona*, Mar. 2005, 10.
3. Henry B. Eyring, v: Gerald N. Lund, „Elder Henry B. Eyring: Molded by ‚Defining Influences‘“, *Liahona*, Apr. 1996, 31.
4. Thomas S. Monson, „Nenechám tebe samého, aniž tě opustím“, *Liahona*, listopad 2013, 85.
5. Mark Twain, *Eve's Diary* (1905), 107.
6. Boyd K. Packer, „Moc kněžství“, *Liahona*, květen 2010, 9.
7. Ezra Taft Benson, „To the Fathers in Israel“, *Ensign*, Nov. 1987, 51, 50.
8. 2. Nefi 2:27.
9. Viz Robert D. Hales, „Posilování rodin – naše posvátná povinnost“, *Liahona*, červenec 1999, 37; viz také LaRene Gaunt, „Elder Robert D. Hales: ‚Return with Honor‘“, *Liahona*, Apr. 1995, 31.
10. Genesis 2:18.
11. Genesis 2:18, poznámka pod čarou b v anglickém vydání Bible SPD.
12. Viz Bruce K. Satterfield, „The Family under Siege: The Role of Man and Woman“ (proslov pronesený během Týdne vzdělání na univerzitě Ricks College, 7. června 2001), 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.3.1.
14. Barbara B. Smith, „Hearts So Similar“, *Ensign*, May 1982, 97.
15. „Daddy's Homecoming“, *Children's Songbook*, 210.
16. „Let Us Oft Speak Kind Words“, *Hymns*, č. 232.
17. David A. Bednar, „Věříme, že máme být cudní“, *Liahona*, květen 2013, 44.
18. Jeffrey R. Holland, „Jazyk andělů“, *Liahona*, květen 2007, 18.

Témata proslůva na generální konferenci jsou zadávána – nikoli smrtelnými autoritami, ale vnuknutími Ducha. Mnohá témata se týkají starostí smrtelnosti, a ty máme všichni. Ale podobně jako Ježíš neučil, jak překonávat těžkosti smrtelného života či politický útisk v Jeho době, obvykle inspiruje své novodobé služebníky, aby hovořili o tom, jak musíme napravit svůj život, abychom se připravili na návrat do nebeského domova. O tomto velikonočním víkendu jsem pocítil vnuknutí mluvit o drahocenných a nadčasových naukách z jednoho Ježíšova podobenství.

Podobenství o rozsévači je jedním z mála podobenství zmíněných ve všech třech synoptických evangeliích. Je to také jedno z ještě menší skupiny podobenství, která Ježíš svým učedníkům vyložil. Ono zasazené semínko bylo „slovo o tom království“ (Matouš 13:19), „slovo“ (Marek 4:14) či „slovo Boží“ (Lukáš 8:11) – učení Mistra a Jeho služebníků.

Různé druhy půdy, na něž semínko padlo, představují různé možnosti, jak smrtelníci toto učení přijímají a následují. A tak semínka, která „padla podlé cesty“ (Marek 4:4), se nedostala do půdy smrtelníka, kde by mohla růst. Jsou jako nauky, které dopadají

na zatvrzelé nebo nepřipravené srdce. O tom již ale víc mluvit nebudu. Mé poselství se týká těch z nás, kteří se zavázali, že budou následovníky Krista. Co ve svém životě děláme se Spasitelskými naukami?

Podobenství o rozsévači nás varuje před okolnostmi a postoji, které mohou bránit komukoli, kdo přijal semínko poselství evangelia, v tom, aby přinesl dobrou úrodu.

I. Skalnatá půda, žádné kořeny

Jedno semínko „padlo na místo skalnaté, kdež nemělo mnoho země, a hned vzešlo, proto že nemělo hlubokosti země. A když vyšlo slunce, vyhořelo, a proto, že nemělo kořene, uschlo.“ (Marek 4:5–6.)

Ježíš vysvětlil, že toto popisuje ty, „kteříž jakž uslyší slovo, hned s radostí přijímají je“, ale protože „nemají kořene v sobě, ... když vznikne ssoužení a protivenství pro slovo, hned [odpadají]“. (Marek 4:16–17.)

Co způsobuje, že tito posluchači nemají „kořene v sobě“? Toto je případ nových členů, kteří jsou obráceni jen k misionářům nebo k mnoha přitažlivým rysům Církve či k mnoha úžasným plodům členství v Církvi. Nejsou však zakořeněni ve slově, takže když přijde protivenství, může je to spálit

a oni uvadají. Ale i ti, kteří v Církvi vyrůstali, dlouholetí členové, se mohou dostat do stavu, kdy v sobě nemají žádného kořene. Některé takové znám – členy bez pevného a trvalého obrácení se k evangelium Ježíše Krista. Nejsme-li zakořeněni v naukách evangelia a pravidelně je neprojektujeme, kdokoli z nás může získat skalnaté srdce, které je pro duchovní semínka skalnatou půdou.

Abychom duchovně přežili, je zapotřebí duchovní potraviny – zvláště ve světě, který se odklání od víry v Boha a od absolutního označení toho, co

je správné či špatné. Ve věku, jemuž vládne internet, jenž zveličuje sdělení, která víru ohrožují, se musíme více vystavovat duchovní pravdě, abychom posílili svou víru a zůstali pevně zakořeněni v evangelium.

Mladí lidé, zdá-li se vám toto učení příliš všeobecné, uvedu konkrétní příklad. Pokud během roznášení symbolů svátosti píšete esemesky nebo si špitáte nebo hrajete videohry nebo děláte cokoli jiného, čímž se připravujete o nezbytnou duchovní potravu, pak ohrožujete své duchovní kořeny a směřujete ke skalnaté půdě. Stáváte

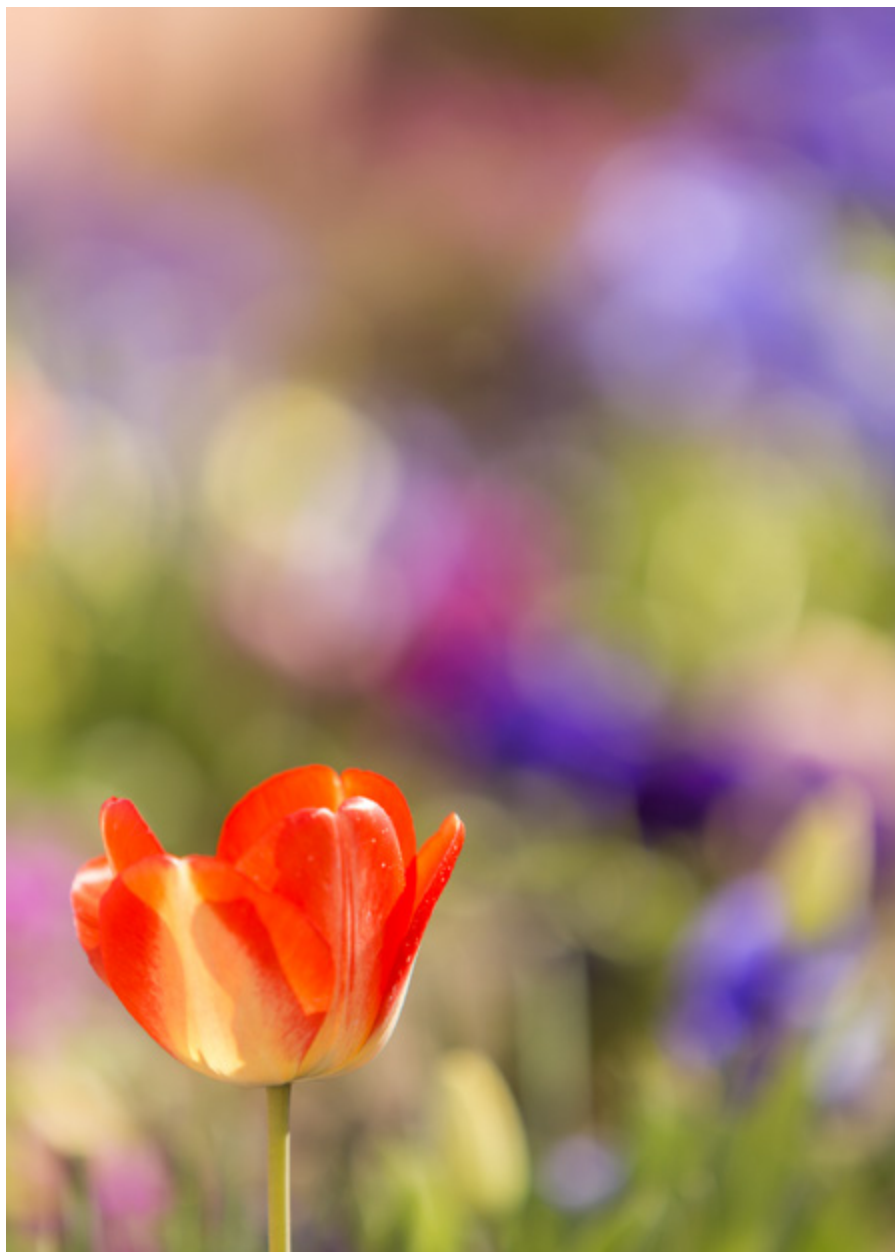
se náchylnějšími k uvadnutí, až se setkáte s různými strastmi, jako jsou izolovanost, zastrašování či výsměch. A to platí i pro dospělé.

Další potenciální ničitel duchovních kořenů, který je podporován současnými technologiemi, ale nikoli jen jimi, je pohled na evangelium či Církev skrze klíčovou díрку. Tento omezený pohled se zaměřuje na určitou nauku nebo zvyklost nebo na zdánlivý nedostatek vedoucího a ignoruje široké panoráma plánu evangelia a osobní i společné plody, které evangelium přináší. President Gordon B. Hinckley názorně popsal jedno hledisko takového pohledu skrze klíčovou díрку. Vyprávěl posluchačům na BYU o politických komentátorech, kteří se u nějaké tehdejší aktuální události „rozohnili“. „S nastudovanou zručností ze sebe chrlili kyselý ocet urážek a zloby.“ A dodal: „Toto je vskutku ... doba a místo pro nadané násosky kyselého nálevu.“¹ Naproti tomu, abychom byli bezpečně zakořeněni v evangelium, musíme být mírní a zdrženliví v kritizování a vždy usilovat o širší náhled na velkolepé dílo Boží.

II. Trny: starosti tohoto světa a zrádnost bohatství

Ježíš učil, že „jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udušilo je. I nevydalo užitek.“ (Marek 4:7.) Vysvětlil, že toto jsou lidé, „kteříž slovo slyší, však [starosti] tohoto světa a [zrádnost bohatství] a jiné žádosti přistupující, udušují slovo, tak že bez užtku bývá.“ (Marek 4:18–19.) Toto je zajisté varování, kterého má dbát každý z nás.

Nejprve promluvíme o zrádnosti bohatství. Ať jsme na své duchovní cestě kdekoli, ať je stav našeho obrácení jakýkoli, všichni jsme tímto pokoušením. Když se náš postoj nebo priority

zaměřují na získávání, používání nebo vlastnění majetku, nazýváme to materialismem. O materialismu toho bylo řečeno a napsáno tolik, že k tomu nyní není třeba co dodávat.² Ti, kteří věří v to, čemu se říká teologie prosperity, trpí zrádností bohatství. To, že má někdo majetek nebo vysoký příjem, není známkou nebeské přízně, a jejich absence není důkazem nebeské nepřízně. Když Ježíš řekl jistému věrnému následovníkovi, že může zdědit věčný život, pokud dá vše, co má, chudým (viz Marek 10:17–24), nemluvil o zlu spočívajícím

ve *vlastnění* bohatství, ale o zlu spočívajícím v *postoji*, který k němu onen následovník měl. Jak víme, Ježíš chválil milosrdného Samaritána, který k tomu, aby sloužil bližnímu, použil tytéž mince, které Jidáš použil k tomu, aby zradil svého Spasitele. Kořenem všeho zla nejsou peníze, ale *milování peněz*. (Viz 1. Timoteovi 6:10.)

Kniha Mormonova vypráví o době, kdy Církev Boží „počala ochabovati ve svém rozvoji“ (Alma 4:10), protože „lidé církve počali ... ulpívati srdcem svým na bohatství a na marných věcech světa“ (Alma 4:8). Kdokoli, kdo

má hojnost materiálních věcí, je ohrožen tím, že ho bude bohatství a další věci tohoto světa držet duchovně „pod sedativy“.³ Toto je vhodný úvod pro další část Spasitelova učení.

Ty nejzákeřnější trny, které dusí účinek slova evangelia v našem životě, jsou světské vlivy, o nichž Ježíš mluvil jako o starostech, majetku a potěších tohoto života. (Viz Lukáš 8:14.) Je jich až příliš, než abych je vyjmenoval. Postačí jen několik příkladů.

Při jedné příležitosti pokáral Ježíš svého hlavního apoštola Petra a řekl mu: „Ku pohoršení jsi mi; nebo [nevychutnáváš] těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.“ (Matouš 16:23; viz také NaS 3:6–7; 58:39.) Vychutnávat věci lidské znamená dávat ve svém jednání, prioritách a myšlenkách přednost starostem tohoto světa před věcmi Božími.

Potěšením tohoto života se poddáváme tehdy, 1) když jsme na něčem závislí, což oslabuje Boží drahocenný dar svobody jednání; 2) když nás oklamávají banální rušivé vlivy, jež nás odvádějí od toho, co je z hlediska věčnosti důležité; a 3) když si na vše činíme nárok, což brání našemu osobnímu růstu nutnému k tomu, abychom byli hodni svého věčného určení.

Starosti tohoto života nás přemáhají tehdy, když nás ochromuje strach z budoucnosti, který nám brání jít kupředu s vírou a s důvěrou v Boha a v Jeho zaslíbení. Před pětadvaceti lety můj respektovaný učitel na BYU, Hugh W. Nibley, mluvil o nebezpečích plynoucích z poddávání se starostem světa. V jednom rozhovoru byl dotázán, zda kvůli okolnostem ve světě a naší povinnosti šířit evangelium není záhodno se nějak „přizpůsobit světu v tom, co děláme v Církvi“.⁴

Jeho odpověď: „O tom je ale celá historie této Církve, není-liž pravda?

Musíte být ochotni někoho zde pohoršit, musíte být ochotni podstoupit to riziko. V tomto bodě do toho vstupuje víra. ... Naše oddanost má být zkoušena, má to být těžké, má to být nepraktické z hlediska tohoto světa.“⁵

To, že evangelium má být prioritou, potvrdil na BYU před několika měsíci respektovaný katolický představitel Charles J. Chaput, arcibiskup z Filadelfie. Když mluvil o „oblastech zájmu, které členové naší a katolické církve sdílejí“, jako jsou například „manželství a rodina, podstata naší sexuality, posvátnost lidského života a naléhavá potřeba náboženské svobody“, řekl toto:

„Chtěl bych znovu zdůraznit, jak je důležité opravdu žít podle toho, čemu podle svých slov věříme. To musí být prioritou – nejen v osobním a rodinném životě, ale i v církevních sborech, při politickém rozhodování, v obchodním jednání, v našem přístupu k chudým; jinak řečeno ve všem, co děláme.“

„A je to důležité z následujícího důvodu,“ pokračoval. „Poučte se z katolické zkušenosti. My, katolíci, věříme, že naším posláním je být kvasem ve společnosti. Existuje však jen tenká hranice mezi tím, že jste kvasem *ve* společnosti, a tím, že jste společností *pohlčení*.“⁶

Spasitelovo varování před tím, aby starosti světa neudusily v našem životě slovo Boží, nás vskutku vyzývá, aby se naše priority zaměřovaly – a v srdci jsme se upínali – na přikázání Boží a na vedoucí Jeho Církve.

Spasitelovy příklady by nás mohly vést k domněnce, že toto podobenství je podobenstvím o různých typech půdy. Použitelnost půdy ale závisí na srdci každého z nás, kdo je vystaven vlivu semínka evangelia. Pokud jde o vnímavost k duchovnímu učení,

srdce některých je zatvrzelé a nepřipravené, srdce jiných je skalnaté kvůli tomu, že není používáno, a srdce dalších lpí na věcech tohoto světa.

III. Padlo na dobrou půdu a přineslo užitek

V závěru podobenství o rozsévání Spasitel popisuje semínko, které „[padlo] v zemi dobrou; i vydalo užitek“ v různé míře. (Matouš 13:8.) Jak se můžeme připravit, abychom byli onou dobrou půdou a přinesli dobrou úrodu?

Ježíš vysvětlil, že dobrou půdou „ti jsou, kteříž v srdci ctném a dobrém, slyšíce slovo, zachovávají, a užitek přinášejí v trpělivosti“ (Lukáš 8:15.) My máme semínko slova evangelia. Je na každém z nás, abychom si stanovili priority a udělali vše pro to, aby naše půda byla dobrá a úroda hojná. Musíme se snažit být pevně zakořenění a obrácení k evangelium Ježíše Krista. (Viz Kolossenským 2:6–7.) Tohoto obrácení dosáhneme modlitbou, četbou písem, službou a pravidelným přijímáním svátosti, abychom mohli vždy mít Jeho Ducha, aby byl s námi. Musíme také usilovat o onu mocnou změnu srdce (viz Alma 5:12–14), která nahrazuje zlé touhy a sobecké zájmy láskou k Bohu a touhou sloužit Jemu a Jeho dětem.

Svědčím o pravdivosti těchto věcí a svědčím o našem Spasiteli Ježíši Kristu, jehož učení nám ukazuje cestu a jehož Usmíření toto vše umožňuje. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Gordon B. Hinckley, „Let Not Your Heart Be Troubled“ (Brigham Young University devotional, Oct. 29, 1974), 1; speeches.byu.edu.
2. Viz např. Dallin H. Oaks, „Materialism“, kapitola 5 v *Pure in Heart* (1988), 73–87.
3. Za tento nezapomenutelný příměr vděčím staršímu Nealu A. Maxwelllovi. (Viz „These Are Your Days“, *Ensign*, Oct. 2004, 26.)
4. James P. Bell, v: „Hugh Nibley, in Black and White“, *BYU Today*, May 1990, 37.
5. Hugh Nibley, v: „Hugh Nibley, in Black and White“, 37–38.
6. Charles J. Chaput, „The Great Charter at 800: Why It Still Matters“, *First Things*, Jan. 23, 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; viz také Tad Walch, „At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People“, *Deseret News*, Jan. 23, 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Arcibiskup Chaput také řekl, že „některé naše nejlepší katolické instituce buď ztratily, nebo do značné míry oslabily svou náboženskou identitu. ... Univerzita Brigham Younga je mimořádná, ... protože je to středisko vzdělávání obohacené svou náboženskou identitou. Snažte se o to nikdy nepřijít.“ („The Great Charter at 800.“)

Starší L. Whitney Clayton
Předsednictvo Sedmdesáti

Rozhodněte se věřit

Spasitel dává své evangelium těm, kteří se rozhodnou v Něj uvěřit a následovat Ho, jako světlo, jež je povede.

a zraněním, která utrpěla. Je těžké představit si, jak Sailor tu noc dokázala udělat to, co udělala. Co však víme, je to, že v onom světle ve vzdáleném domě spatřovala šanci na přežití. Měla naději. Odvahu jí dodala skutečnost, že bez ohledu na hrozivou situaci, v níž se nacházela, nalezne v onom světle záchranu.

Málokdo z nás někdy zažije něco tak trýznivého jako Sailor. Ale všichni budeme muset, dříve nebo později, projít svou vlastní duchovní pustinou

oni v lednu letěla sedmiletá Sailor Gutzlerová s rodinou soukromým letadlem z Floridy do Illinois. Letadlo řídil její otec. Krátce po setmění postihly letadlo technické problémy, načež se zřítilo vzhůru nohama do obtížného terénu v temných kopcích v Kentucky. Nikdo kromě Sailor nehodu nepřežil. Sailor měla zlomené zápěstí, utrpěla tržné rány a odřeniny a přišla o boty. Teploměr ukazoval 3 °C – v Kentucky byla studená a deštivá zimní noc – a Sailor měla na sobě jen šortky, tričko a jednu ponožku.

Volala na maminku a tatínka, ale nikdo neodpovídal. Sebrala veškerou odvahu a vydala se bosa náročným terénem pro pomoc. Brodila se potůčky, překonávala příkopy a statečně se prodírala ostružinovými keři. Z vrcholu jednoho kopce zahlédla světlo, zhruba dva kilometry daleko. Klopýtala tmou a podrostem směrem k onomu světlu, až nakonec dorazila k domu jednoho laskavého muže, kterého nikdy předtím neviděla a který jí bez otálení poskytl pomoc. Sailor byla v bezpečí. Brzy byla převezena do nemocnice, kde jí pomohli zotavit se.¹

Sailor přežila, protože viděla v dálce světlo a vydala se odhodlaně za ním, bez ohledu na nehostinnou krajinu, hloubku tragédie, již čelila,

a podniknout vlastní náročné duševní cesty. V takovýchto chvílích, ať budou jakkoli temné nebo zdánlivě beznadějně, bude *vždy*, pokud se rozhlédneme, na dohled duchovní světlo, jež nám dodá naději na záchranu a pomoc. Toto světlo pochází od Spasitele celého lidstva, který je Světlem světa.

Vnímat duchovní světlo je něco jiného než vidět fyzické světlo. Spasitelovo duchovní světlo si začneme uvědomovat tehdy, když jsme ochotni uvěřit. Bůh vyžaduje, abychom nejprve alespoň projevíli touhu uvěřit. „Jestliže probudíte a povzbudíte své schopnosti, ... abyste uplatnili *trochu* víry,“ učí prorok Alma, „ano, nemůžete-li činiti ničeho více, nežli si *přáti*, abyste uvěřili, nechte toto přání v sobě působiti, dokud neuvěříte tak, abyste mohli dopřáti místa části [Spasitelových] slov.“²

Almova výzva, abychom uvěřili a dopřáli v srdci místa Spasitelovým slovům, nám připomíná, že naše přesvědčení a víra vyžadují osobní rozhodnutí a skutky. Musíme „probud[iti] a povzbud[iti] své schopnosti“. Než nám je dáno, musíme prosit; než nalezneme, musíme hledat; než je nám otevřeno, musíme klepat. Pak máme toto zaslíbení: „Neboť každý, kdo prosí, dostává; a ten, kdo hledá, nalézá; a tomu, kdo klepe, bude otevřeno.“³

Ta nejnaléhavější žádost, abychom uvěřili, pochází od samotného Spasitele, který během svého pozemského působení vyzýval své nevěřící posluchače:

„Nečiním-liť skutků Otce svého[,] nevěřte mi.

Pakliť činím, byste pak mně nevěřili, skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm.“⁴

Každý z nás čelí každý den zkoušce. Je to zkouška našeho

života: rozhodneme se v Něho věřit a umožnit světlu Jeho evangelia, aby v nás rostlo, nebo věřit odmítneme a budeme trvat na tom, že půjdeme osamoceně tmou? Spasitel dává své evangelium těm, kteří se rozhodnou v Něj uvěřit a následovat Ho, jako světlo, jež je povede.

Sailor měla po nehodě na vybranou. Mohla se rozhodnout, že zůstane u letadla – potmě, sama a ve strachu. Před ní však byla dlouhá noc a začínalo se ochlazovat. Rozhodla se jinak. Vyšplhala na kopec a tam uviděla na obzoru světlo.

Postupně, zatímco se prodírala nocí směrem ke světlu, svítilo stále jasněji. Přesto však musela zažít chvíle, kdy

světlo neviděla. Možná se ztratilo z dohledu, když byla v nějaké roklí nebo za stromy či keři, ale přesto kráčela dál. Kdykoli však Sailor světlo zahlédla, byl to pro ní důkaz, že je na správné cestě. Stále nevěděla přesně, co je to za světlo, ale šla za ním na základě toho, co věděla, s důvěrou a nadějí, že ho znovu uvidí, pokud půjde správným směrem. Tím si možná zachránila život.

I náš život může být takový. Můžeme zažívat chvíle, kdy jsme zranění, unavení a kdy se zdá, že náš život je temný a chladný. Mohou přijít chvíle, kdy na obzoru nevidíme žádné světlo, a budeme to chtít vzdát. Pokud jsme ochotni věřit, pokud máme touhu věřit, pokud se rozhodneme věřit, pak

Spasitelovo učení a příklad nám ukáží cestu vpřed.

Rozhodněte se věřit

Stejně jako Sailor musela věřit tomu, že v onom vzdáleném světle nalezneme bezpečí, musíme se i my rozhodnout, že otevřeme srdce božské skutečnosti, že Spasitel žije, Jeho věčnému světlu a uzdravujícímu milosrdenství. Proroci nás již od počátku věků povzbuzují, a dokonce na nás naléhají, abychom věřili v Krista. V jejich nabádáních se odráží zásadní skutečnost: Bůh nás nenutí, abychom věřili. Místo toho nás vyzývá, abychom věřili, tím, že posílá žijící proroky a apoštoly, aby nás učili, poskytují nám písma a oslovuje nás skrze svého Ducha. My jsme ti, kdo se musí rozhodnout, že tyto duchovní výzvy přijmeme a že vnitřním zrakem uvidíme ono duchovní světlo, kterým nás volá. Rozhodnutí věřit je to nejdůležitější rozhodnutí, které kdy učiníme. Formuje všechna naše další rozhodnutí.

Bůh nás nenutí věřit, stejně jako nás nenutí dodržovat žádná přikázání, a to navzdory své dokonalé touze nám žehnat. Přesto Jeho výzva, abychom

v Něj věřili (abychom uplatnili trochu víry a dopřáli místa Jeho slovům), zůstává v platnosti i dnes. Jak řekl Spasitel: „Vydávám svědectví, že Otec přikazuje všem lidem, všude, aby činili pokání a věřili ve mne.“⁵

Přesvědčení, svědectví a víra nejsou pasivní zásady. Není to nic, co by se nám jen tak přihodilo. Víra je něco, pro co se rozhodujeme – doufáme v to, pracujeme na tom a něco pro to obětujeme. Věřit ve Spasitele a Jeho evangelium nezačneme jen tak náhodou, stejně jako se jen tak náhodou nezačneme modlit či platit desátek. Aktivně se rozhodujeme, že budeme věřit, stejně jako se rozhodujeme, že budeme dodržovat ostatní přikázání.

Proměňte víru ve skutky

Sailor nemohla v první chvíli vědět, zda to, co dělala, když se prodírala porostem, vůbec k něčemu povede. Byla ztracená a zraněná; byla tma a zima. Opustila však místo nehody a odvážně se odplížila s nadějí na záchranu a vyškrábala se na místo, odkud uviděla v dálce světlo. Jakmile ho spatřila, ze všech sil se snažila k němu dostat, přičemž nezapomínala na to, co viděla.

I my musíme poskytnout místo naději, že spatříme duchovní světlo, tím, že uplatníme víru, místo abychom pochybovali. Naše skutky jsou důkazem našeho osobního přesvědčení a stávají se podstatou naší víry. Rozhodujeme se věřit, když se modlíme a čteme písma. Rozhodujeme se věřit, když se postíme, když světíme sabat a když uctíváme Pána v chrámu. Rozhodujeme se věřit, když jsme pokřtěni a když přijímáme svátost. Rozhodujeme se věřit, když činíme pokání a usilujeme o božské odpuštění a uzdravující lásku.

Nikdy to nevdávejte

Někdy se pokrok v duchovní oblasti může zdát pomalý či kolísavý. Někdy můžeme mít pocit, že ztrácíme půdu pod nohama, že jsme udělali chyby nebo že naše nejlepší úsilí najít Spasitele nefunguje. Pokud máte takový pocit, prosím vás, nevdávejte to – nikdy! Nadále věřte ve Spasitele, v Jeho evangelium a v Jeho Církev. Uvedte své skutky do souladu s tímto přesvědčením. Ve chvílích, kdy světlo vaší víry slábne, dovolte naději ve Spasitelovu lásku a milost, jež nacházíme

v Jeho evangeliu a v Jeho Církvě, aby přemohla vaše pochybnosti. Slibuji vám, že On je připraven vás přijmout. Časem zjistíte, že jste učinili to nejlepší rozhodnutí, jaké jste vůbec mohli učinit. Vaše odvážné rozhodnutí v Něj uvěřit vás požehná nezměrně a na věky.

Požehnaní plynoucí z víry

Pocituji v životě milosrdnou lásku Spasitele. Hledám Ho ve chvílích naplněných temnotou, a On se ke mně sklání se svým uzdravujícím světlem. Jednu z největších radostí v životě mi přináší to, když spolu se svou ženou Kathy cestuji do všech koutů světa, abychom se setkávali se členy Církvě. Tato úžasná setkání mě i nás učí něčemu o lásce, již k nám Bůh chová. Ukazují mi neomezený potenciál být šťastný, který se stává požehnaním pro ty, již se rozhodnou řídit učením Pána Ježíše Krista. Zjistil jsem, že věřit v Něj a v Jeho vykupující moc je tou skutečnou cestou k „pokoj[í] v tomto světě a věč[nému] život[u] ve světě, který přijde“.⁶

Dosvědčuji, že Ježíš Kristus je zdroj světla a naděje pro každého z nás. Modlím se o to, abychom se všichni rozhodli v Něj věřit. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Lindsey Bever, „How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash“, *Washington Post*, Jan. 5, 2015, washingtonpost.com; „Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family Was Just Sleeping“, Jan. 4, 2015, myfox8.com; „Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives“, Jan. 4, 2015, news.com.au; Associated Press, „Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash“, Jan. 3, 2015, jems.com.
2. Alma 32:27; zvýraznění přidáno.
3. 3. Nefi 14:8; viz také verš 7.
4. Jan 10:37–38.
5. 3. Nefi 11:32.
6. Nauka a smlouvy 59:23.

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Proč záleží na manželství a na rodině – všude na světě

Rodina je středem života a klíčem k věčnému štěstí.

Loň v listopadu jsem měl výsadu přijmout spolu s prezidentem Henrym B. Eyringem a biskupem Géraldem J. Caussém pozvání k účasti na vatikánském kolokviu o manželství a rodině v Římě. Sjeli se na něj náboženští představitelé čtrnácti různých náboženství ze šesti z celkem sedmi světadílů a všichni byli vyzváni, aby

vyjádřili své přesvědčení o tom, co se v dnešním světě děje s rodinou.

Papež František zahájil první zasedání tohoto shromáždění těmito slovy: „Dnes žijeme v kultuře krátkodobosti, ve které stále více lidí jednoduše upouští od manželství jako od veřejného závazku. V této revoluci mravů a morálky často vlaje vlajka svobody, ale ve skutečnosti přináší duchovní a materiální zpusťování nespočtu lidských bytostí, obzvláště těch nejchudších a nejzranitelnějších. ... Oni jsou vždy těmi, kteří v této krizi trpí nejvíce.“¹

Ohledně dorůstajícího pokolení řekl, že je důležité, aby se „neoddávali jedovatému [způsobu myšlení], který staví na krátkodobých hodnotách, a byli spíše revolucionáři s odvahou usilovat o opravdovou a trvalou lásku a s odhodláním jít proti obvyklým vzorům“; toto je třeba činit.²

Poté následovaly tři dny prezentací a diskusí s náboženskými vůdci na téma manželství mezi mužem a ženou. Když jsem naslouchal té nejrozmanitější skupině náboženských vůdců

Kolokvium o manželství a rodině ve Vatikánu

z celého světa, jakou si lze představit, byl jsem svědkem toho, jak spolu ve všem souhlasí a podporují společné přesvědčení o posvátnosti instituce manželství a o důležitosti rodiny jakožto základní jednotky společnosti. Silně jsem pocítoval, že s nimi souhlasím a jsem s nimi zajedno.

Tuto jednotu viděli a vyjadřovali mnozí z nich, a to různými způsoby. Obzvláště se mi líbilo, když jeden muslimský učenec z Íránu doslova citoval dva odstavce z našeho vlastního prohlášení o rodině.

Během kolokvia jsem si povšiml, že když se různá náboženství a denominace shodují v otázce manželství a rodiny, shodují se také na hodnotách, oddanosti a závazku, jež s rodinnými jednotkami přirozeně souvisejí. Bylo pozoruhodné vidět, jak priority zaměřené na manželství a rodinu přetínají a vytlačují jakékoli politické, ekonomické či náboženské odlišnosti. Když dojde na lásku k manželskému partnerovi a na naděje, obavy a sny týkající se dětí, jsme všichni zajedno.

Bylo úžasné být na setkání s vedoucími z celého světa, kteří všestranně vyjadřovali své pocity ohledně důležitosti manželství mezi mužem a ženou. Po každém proslovu následovala svědectví dalších náboženských vůdců. Závěrečné svědectví na kolokviu pronesl president Henry B. Eyring. Vydal mocné svědectví o kráse oddaného manželství a o naší víře v zaslíbená požehnání věčné rodiny.

Svědectví presidenta Eyringa bylo příhodným závěrem těchto tří významných dnů.

Možná si teď kladete otázku: „Jestliže tedy většina zúčastněných měla

stejně pocity ohledně priority rodiny a osobního přesvědčení, jestliže se všechna tato náboženství v zásadě shodla na tom, čím má manželství být, a jestliže se shodla na tom, jaký důraz má být kladen na domovy a rodinné vztahy, tak čím se pak odlišujeme? Čím se Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů liší a vymezuje od zbytku světa?“

Odpovím takto: přestože bylo nádherné vidět a pocítovat, že v otázce rodiny toho máme tolik společného se zbytkem světa, pouze my máme věčný náhled vyplývající ze znovuzřízeného evangelia.

To, co znovuzřízené evangelium přináší do diskuse o manželství a rodině, je tak rozsáhlé a natolik závažné, že to nelze dostatečně zdůraznit – pro nás je toto téma otázkou věčnosti! Pozvedáme závaznost a posvátnost manželství na

vyšší úroveň, protože věříme a chápeme, že rodiny existovaly ještě před stvořením této země a že mohou existovat věčně.

Této nauce učí prostým, mocným a nádherným způsobem text písně Primárek od Ruth Gardnerové „Rodiny mohou spolu žít navždy“. Představte si na chvíli děti z Primárek z celého světa, jak zpívají tato slova ve svém rodném jazyce, z plných plic a s nadšením, které dokáže vyvolat pouze láska v rodině:

Rodiny mohou žít spolu navždy dle plánu Božího.

Stále si přeji žít, se svou rodinou být, tak jak mi ukázal náš Pán.³

Celá teologie našeho znovuzřízeného evangelia se zaměřuje na rodiny a na novou a věčnou smlouvu

manželství. V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů věříme v předsmrtelný život, v němž jsme všichni žili jako doslovné duchovní děti Boha, našeho Nebeského Otce. Věříme, že jsme byli a stále jsme členy Jeho rodiny.

Věříme, že manželství a rodinné svazky mohou pokračovat i po smrti – že sňatky vykonané v Jeho chrámu těmi, kteří mají náležitou pravomoc, budou platné i ve světě, který přijde. Při našich svatebních obřadech vypouštíme slova „dokud vás smrt nerozdělí“ a místo toho říkáme „na čas a na celou věčnost“.

Také věříme, že silné tradiční rodiny nejsou jen základními jednotkami stabilní společnosti, stabilní ekonomiky a stabilní kultury hodnot, ale že jsou také základními jednotkami věčnosti a Božího království a vlády.

Věříme, že organizace a vláda nebe bude postavena na rodinách a na širších rodinách.

Protože věříme, že manželství a rodiny jsou věčné, chceme být my, jako církve, vůdcem a účastníkem celosvětových hnutí za jejich posilování. Víme, že společné hodnoty a priority trvalého manželství a silných rodinných vztahů s námi nesdílejí jen aktivně věřící lidé. I velké množství nevěřících dochází k závěru, že oddané manželství a rodinný životní styl jsou tím nejrozumnějším, nejekonomičtějším a nejšťastnějším způsobem života.

Nikdo ještě nevymyslel efektivnější způsob, jak vychovávat příští generaci, než je domácnost sezdaných rodičů s dětmi.

Proč by mělo na manželství a na rodině tolik záležet – všude? Průzkumy veřejného mínění ukazují, že manželství je stále ideálem a nadějí většiny lidí v každé věkové skupině – dokonce i těch v generaci tohoto milénia, o nichž

tak často slyšíme, že chtějí zůstat svobodní a volí si osobní svobodu a místo manželství spolužit s partnerem. Skutečností zůstává to, že velká většina lidí po celém světě stále chce mít děti a vybudovat silnou rodinu.

Jakmile se oženíme nebo vdáme a máme děti, je skutečná shoda mezi všemi lidmi ještě zjevnější. Jako „rodinně založení“ lidé – ať žijeme kdekoli nebo ať máme jakékoli náboženské přesvědčení – máme mnoho stejných problémů, omezení, nadějí, obav a snů týkajících se našich dětí.

David Brooks, novinář z deníku *New York Times*, řekl: „Lidé na tom nejsou lépe, když je jim dána maximální osobní svoboda, aby mohli dělat, co chtějí. Je pro ně lepší, když jsou vázáni závazky, jež přesahují osobní volby – závazky vůči rodině, Bohu, zaměstnání a státu.“⁴

Jedním z problémů je to, že velká část mediálního obsahu a zábavy, kterou svět sdílí, neodráží priority a hodnoty většiny lidí. Z nějakého důvodu naše televize, filmy, hudba a internet představují klasický případ menšiny, která se vydává za většinu. Nemorálnost a amorálnost, jež sahá od líčeného násilí až po rekreační sex, je prezentována jako něco normálního a může způsobit, že lidé zastávající hodnoty hlavního proudu mají pocit, že jsme nemoderní a pocházíme z doby dávno minulé. V tomto světě, jemuž dominují média a internet, nikdy nebylo těžší vychovávat zodpovědné děti a uchovávat manželství a rodiny pospolu.

Bez ohledu na to, co nám mnohá média a zábavní produkty nabízejí, a přes velmi reálný pokles orientace některých lidí na manželství a rodinu,

velká většina lidí stále věří, že manželství má existovat mezi jedním mužem a jednou ženou. Věří ve věrnost v manželství a věří v manželské sliby „v nemoci i ve zdraví“ a „dokud nás smrt nerozdělí“.

Čas od času si musíme připomenout, stejně jako jsem si to připomněl já v Římě, onu úžasné ujišťující a uklidňující skutečnost, že manželství a rodina jsou stále tím nejvyšším cílem a ideálem většiny lidí a že nejsme jediní, kdo v to věří. Nikdy nebylo tak náročné najít fungující rovnováhu mezi zaměstnáním, rodinou a osobními potřebami, jako je tomu v dnešní

době. Jako církev chceme pomáhat všude, kde je to jen možné, abychom vytvářeli a podporovali silná manželství a rodiny.

Proto se Církev aktivně účastní rozličných koalicí a ekumenických snah o posilování rodiny nebo je vede. Proto sdílíme své hodnoty zaměřené na rodinu ve sdělovacích prostředcích a na sociálních sítích. Proto se dělíme o genealogické záznamy a údaje o širší rodině se všemi národy.

Chceme, aby byl náš hlas slyšet navzdory všem falešným a alternativním stylům života, jež se snaží nahradit organizaci rodiny, kterou ustanovil

sám Bůh. Chceme také, aby byl náš hlas slyšet, když potvrzujeme skutečnost, že tradiční rodina přináší radost a naplnění. Tento hlas musíme nadále pozvedat po celém světě a musíme rozhlašovat, proč jsou manželství a rodina tak důležité, proč na manželství a na rodině záleží a proč na nich vždy zálehet bude.

Bratři a sestry, znovuzřížené evangelium se zaměřuje na manželství a na rodinu. A právě otázka manželství a rodiny nás sjednocuje s ostatními náboženstvími. V otázce manželství a rodiny nalezneme největší shodu se zbytkem světa. A v otázce manželství a rodiny se pro Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů skrývá největší příležitost být světlem na hoře.

Dovolte mi na závěr vydat svědectví (a mých devět desetiletí na této zemi mě plně opravňuje k tomu, abych řekl), že čím starší jsem, tím více si uvědomuji, že rodina je středem života a klíčem k věčnému štěstí.

Vyjadřuji díky za svou manželku, své děti, svá vnoučata a pravnoučata a za všechny bratrance, sestřenice, manželčiny příbuzné a celou širší rodinu, která tolik obohacuje můj život, a činí ho dokonce věčným. O této věčné pravdě vydávám své nejsilnější a nejposvátnější svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Papež František, proslov na Humanum: An International Interreligious Colloquium on the Complementarity of Man and Woman, 17. listopadu 2014, humanum.it/en/videos; viz také zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Papež František, Colloquium on the Complementarity of Man and Woman.
3. „Rodiny mohou spolu žít navždy“, *ZNPPD 2*, č. 39.
4. David Brooks, „The Age of Possibility“, *New York Times*, Nov. 16, 2012, A35, nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Přednesl prezident Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Bratři a sestry, navrhujeme vyjádřit podporu Thomasi Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu; a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Průběh vyjádření podpory byl vzat na vědomí.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto kvora – jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Děkujeme. Průběh vyjádření podpory byl vzat na vědomí.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádčům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Průběh vyjádření podpory byl vzat na vědomí.

S platností od 1. května 2015 navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: Juan C. Avila, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Samuel W. Clark, Rogério G. R. Cruz, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian H. Fingerle, Craig G. Fisher, Jerryl L. Garns, M. Keith Giddens, Allen D. Haynie, Jui Chang Juan, George M. Keele, Von G. Keetch, Katsumi Kusume, German Laboriel, J. Christopher Lansing, Gustavo Lopez, Dmitry V. Marchenko, Peter F. Meurs, T. Jackson Mkhabela, Hugo Montoya,

Valentín F. Nuñez, Hee Keun Oh, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Norbert K. Ounleu, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne, Cesar A. Perez ml., Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Walter C. Selden, Mozart B. Soares, Carlos Solis, Norland Souza, Vern P. Stanfill, T. Marama Tarati, Kouzou Tashiro, Ruben D. Torres, Omar Villalobos, Jack D. Ward, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm a Jim L. Wright.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme s upřímnou vděčností uvolnit bratry Davida L. Becka, Larryho M. Gibsona a Randalla L. Ridda jako generální předsednictvo Mladých mužů. Zároveň uvolňujeme i všechny členy generální komise Mladých mužů.

Dnes také uvolňujeme sestru Jean A. Stevensovou jako první rádkyni v generálním předsednictvu Primárek a sestru Cheryl A. Esplinovou jako

druhou rádkyni v generálním předsednictvu Primárek.

Ti z vás, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky těmto bratrům a sestrám za jejich pozoruhodnou službu a oddanost, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu těmto novým členům Prvního kvora Sedmdesáti – jsou to: Kim B. Clark, Von G. Keetch, Allen D. Haynie, Hugo Montoya a Vern P. Stanfill.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu následujícím bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to: Nelson Ardila, Jose M. Batalla, Lawrence P. Blunck, Bradford C. Bowen, Mark A. Bragg, Sergio Luis Carboni, Armando Carreón, S. Marc Clay ml., Z. Dominique Dekaye, Osvaldo R. Dias, Michael M. Dudley, Mark P. Durham, James E. Evanson, Paschoal F. Fortunato, Patricio M. Giuffra, Daniel

P. Hall, Toru Hayashi, Paul F. Hintze, J. K. Chukwuemeka Igwe, Seung Hoon Koo, Ming-Shun Kuan, Johnny L. Leota, Carlo M. Lezano, Joel Martinez, J. Vaun McArthur, Kyle S. McKay, Helamán Montejo, A. Fabio Moscoso, Michael R. Murray, Norman R. Nemrow, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Jairus C. Perez, Steven M. Petersen, Wolfgang Pilz, Jay D. Pimentel, John C. Pingree ml., Edvaldo B. Pinto ml., Evan A. Schmutz, K. David Scott, Paul H. Sinclair, Benjamin T. Sinjoux, Rulon F. Stacey, David L. Stapleton, Karl M. Tilleman, William R. Titera, Seiji Tokuzawa, Carlos R. Toledo, Cesar E. Villar, Juan Pablo Villar, David T. Warner, Gary K. Wilde a Robert K. William.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.
Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu Cheryl A. Esplinové jako první rádkyni v generálním předsednictvu Primárek a Mary R. Durhamové jako druhé rádkyni.

Také navrhujeme vyjádřit podporu bratru Stephenu W. Owenovi jako generálnímu prezidentovi Mladých mužů, Douglasu Dee Holmesovi jako prvnímu rádcí a Montemu Josephu Broughovi jako druhému rádcí.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Presidente Monsone, průběh hlasování o vyjádření podpory byl vzat na vědomí. Ty, kteří u kteréhokoli návrhu hlasovali proti, vyzýváme, aby se obrátili na svého presidenta kůlu. Drazí bratři a sestry, děkujeme vám za vaši víru a modlitby ve prospěch vedoucích Církve.

Zveme nové generální autority a členy nových generálních předsednictev pomocných organizací, aby nyní přišli dopředu a zaujali své místo na pódiu. ■

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2014

Předkládá Kevin R. Jergensen

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

Prvnímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Drazí Bratři, jak je to nařízeno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv, Rada pro disponování desátky, kterou tvoří První předsednictvo, Kvorum Dvanácti apoštolů a Předsedající biskupstvo, schvaluje výdaje z církevních prostředků. Církevní subjekty čerpají prostředky v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a postupy.

Církevní kontrolní oddělení, které je tvořeno renomovanými profesionály a které je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních, má za úkol provádět audity za účelem poskytnutí rozumných záruk, pokud jde o přijaté příspěvky, uskutečněné

výdaje a ochranu církevního majetku.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených auditů dospělo k závěru, že přijaté příspěvky, vydané prostředky a církevní majetek byly v roce 2014 ve všech podstatných ohledech zaznamenávány a spravovány v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a účetními postupy Církve. Církev se řídí zásadami, kterým učí i své členy – totiž žít v mezích svého rozpočtu, vyvarovat se dluhu a spořit pro případ nouze.

S úctou předkládá
Církevní kontrolní oddělení
Kevin R. Jergensen
Výkonný ředitel ■

Statistická zpráva za rok 2014

Přednesl Brook P. Hales

Tajemník Prvního předsednictva

První předsednictvo vydalo následující statistickou zprávu o růstu a stavu Církve k 31. prosinci 2014.

Církevní jednotky

Kůly	3 114
Misie	406
Okresy	561
Sbory a odbočky	29 621

Počet členů Církve

Celkový počet členů	15 372 337
Nově zaznamenané děti	116 409
Pokřtění obrácení	296 803

Misionáři

Misionáři na plný úvazek	85 147
Misionáři církevní služby	30 404

Chrámů

Chrámů zasvěcené v roce 2014 (Fort Lauderdale na Floridě, Gilbert v Arizoně a Phoenix v Arizoně) ...	3
Znovuzasvěcené chrámů (Ogden v Utahu)	1
Počet chrámů v provozu na konci roku	144

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Tudíž zaplašili svůj strach

Na rozdíl od světského strachu, který je zdrojem neklidu a úzkosti, vzbuzuje zbožná bázeň klid, ujištění a důvěru.

Jasně si vybavuji jednu příhodu, kterou jsem zažil jako malý chlapec. Nešťastnou náhodou jsem jednou při hře s kamarády rozbil okno nedalekého obchodu. Jak se tříštilo sklo a spustil se bezpečnostní alarm, naplnil mi srdce a duši ochromující strach. Okamžitě jsem si uvědomil, že jsem odsouzen k tomu, abych zbytek života strávil ve vězení. Nakonec mě rodiče přesvědčili, abych vylezl z úkrytu pod postelí, a pomohli mi nahradit škodu majiteli obchodu. Můj trest odnětí svobody byl našťastí zmírněn.

Strach, který jsem toho dne pociťoval, byl zdrcující a skutečný. Vy jste nepochybně prožili mnohem větší pocity hrůzy, když jste se dozvěděli, že máte zdravotní problém, že někdo z rodiny má těžkosti či je v nebezpečí nebo při sledování znepokojivých událostí ve světě. V takových případech je úzkostný pocit strachu vyvolán hrozícím nebezpečím, nejistotou nebo bolestí a prostřednictvím zážitků, jež se objeví nečekaně, někdy náhle, a které nejspíš dopadnou špatně.

Neustálé zprávy o násilné kriminalitě, hladomorech, válkách, korupci, terorismu, úpadku hodnot, nemocech a ničivých silách přírody mohou v každodenním životě vyvolat strach

a obavy. Bezpochyby žijeme v době, o níž Pán předpovídal: „A v onen den bude ... celá země ... ve zmatku a srdce lidské jim ochabne.“ (NaS 45:26.)

Mým cílem je popsat, jak lze strach rozptýlit správnou znalostí Pána Ježíše Krista a vírou v Něj. Upřímně se modlím o to, aby každému z nás požehnal Duch Svátý, zatímco budeme uvažovat o tomto důležitém tématu.

Obavy smrtelnosti

Když Adam a Eva pojedli v zahradě Eden ze zakázaného ovoce a poté uslyšeli Boží hlas, skryli se. Bůh

zavolal na Adama a zeptal se: „Kdež jsi? Kterýžto [Adam] řekl: Hlas tvůj slyšel jsem ... a bál jsem se.“ (Genesis 3:9–10.) Je pozoruhodné, že jedním z prvních důsledků Pádu byl pro Adama a Evu prožitek strachu. Tato silná emoce je důležitým prvkem naší smrtelné existence.

To, jakou má znalost Pána moc rozptýlit strach a dodat klid (viz 2. Petrova 1:2–8; Alma 23:5–6), i když stojíme před velkým protiventstvím, dokládá jeden příklad z Knihy Mormonovy.

Almův lid v zemi Helam měl obavy z postupující lamanitské armády.

„Ale předstoupil Alma a stanul mezi nimi a nabádal je, aby nebyli vyděšeni, ale aby pamatovali na Pána, svého Boha, a on je vysvobodí.

Tudíž zaplašili svůj strach.“ (Mosiáš 23:27–28.)

Všimněte si, že to nebyl Alma, kdo zaplašil jejich strach. Namísto toho jim poradil, aby jako věřící pamatovali na Pána a na vysvobození, které může udělit jen On. (Viz 2. Nefi 2:8.) A znalost Spasitelovy ochraňující péče lidem umožnila, aby svůj strach zaplašili sami.

Správná znalost Pána a víra v Něj nám dávají moc zaplašit strach, protože Ježíš Kristus je jediným zdrojem trvalého klidu. Prohlásil: „Uč se ode mne a naslouchej slovům mým; kráčeš v mírnosti Ducha mého, a budeš mít pokoj ve mně.“ (NaS 19:23.)

Mistr také vysvětlil: „Ten, kdo činí díla spravedlivosti, obdrží odměnu svou, a to pokoj v tomto světě a věčný život ve světě, který přijde.“ (NaS 59:23.)

Plná důvěra v Krista a ochotné spoléhání se na Jeho zásluhy, milosrdenství a milost vedou k naději na vzkříšení a věčný život skrze Jeho Usmíření. (Viz Moroni 7:41.) Taková víra a naděje přivolává do našeho života sladký klid svědomí, po němž všichni toužíme. Moc Usmíření nám umožňuje činit pokání a přemáhá zoufalství způsobené hříchem; také nám dává sílu vidět dobro, činit ho a stávat se dobrými tím, že dobro vnímáme a uskutečňujeme tak, jak bychom to svými omezenými schopnostmi ve smrtelnosti nedokázali. Jedním z největších požehnání oddaného

učednictví je skutečně „pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum“ (Filipenským 4:7.)

Pokoj, který poskytuje Kristus, nám dovoluje pohlížet na smrtelnost ze vzácné perspektivy věčnosti a dodává nám duchovní stálost (viz Kolosenským 1:23), jež nám pomáhá zůstat důsledně zaměřeni na nebeský cíl své cesty. Tak můžeme být požehnání schopností zaplašit strach, neboť Kristova nauka objasňuje účel všech aspektů života a udává jim směr. Jeho obřady a smlouvy nás posilují a utěšují v časech dobrých i zlých. A Jeho pravomoc kněžství nám dává ujištění, že to, na čem záleží nejvíce, může přetrvat v čase i na věčnosti.

Dokážeme však zaplašit strach, který na nás v současném světě tak snadno a často doléhá? Odpovědí na tuto otázku je jednoznačné ano. Existují tři základní zásady nezbytné pro to, abychom toto požehnání mohli v životě obdržet: 1) pohlížejme ke Kristu, 2) stavějme na Kristově základu a 3) tlačme se kupředu s vírou v Krista.

Pohlížejme ke Kristu

Rada, kterou dal Alma svému synu Helamanovi, platí právě tak i pro nás dnes: „Ano, hled, abys pohlížel k Bohu a žil.“ (Alma 37:47.) Za všech dob a na všech místech máme pohlížet ke Spasiteli a svou pozornost pevně upírat na Něj.

Vzpomeňte, jak byli Pánovi apoštolové na lodi, která se zmítala uprostřed moře. Ježíš mířil k nim a kráčel při tom po vodě; oni Ho však nepoznali a křičeli strachem.

„Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejte, jáť jsem, nebojte se.

I odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě.

On pak řekl: Poď.“ (Matouš 14:27–29.)

Petr pak kráčel po vodě k Ježíšovi. „Ale vida vítr tuhý, bál se.“ Začal se potápět a zvolal: „Pane, pomoz mi.

A i hned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu, Ó malé víry, pročezš pochyboval?“ (Matouš 14:30–31.)

Představuji si Petra, jak horlivě a okamžitě zareagoval na Spasitelovu

výzvu. S očima upřenými na Ježíše vystoupil z lodi a zázračně kráčel po vodě. Až když odvrátil pohled za větrem a vlnami, dostal strach a začal se potápět.

Požehnání tím, že překonáme strach a posílíme víru, můžeme být tehdy, když se budeme řídit Pánovým pokynem: „Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.“ (NaS 6:36.)

Stavějme na Kristově základu

Helaman nabádal své syny Nefiho a Lehiho: „Pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“ (Helaman 5:12.)

Obřady a smlouvy jsou stavebními kameny, s nimiž budujeme svůj život na základu Krista a Jeho Usmíření. Bezpečné připojení ke Spasiteli a spojení s Ním si zajistíme tehdy, když způsobíme přijímáme obřady a uzavíráme smlouvy, věrně na tyto posvátné závazky pamatujeme a ctíme je a ze všech sil se snažíme žít v souladu se zodpovědnostmi, které jsme přijali. A toto pouto je zdrojem duchovní síly a stability ve všech obdobích našeho života.

Požehnání schopností zaplašit strach můžeme být tehdy, když budou naše přání a skutky pevně zasazeny ve Spasitelově jistém základu skrze naše obřady a smlouvy.

Tlačme se kupředu s vírou v Krista

Nefi prohlásil: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do

konce, vizte, tak praví Otec: Budete míti život věčný.“ (2. Nefi 31:20.)

Ukáznená vytrvalost popsaná v tomto verši je výsledkem duchovního porozumění a víze, houževnatosti, trpělivosti a Boží milosti. Budeme-li používat víru ve svaté jméno Ježíše Krista, podrobovat se ve svém životě s mírností Jeho vůli a načasování a pokorně uznávat Jeho ruku ve všech věcech, získáme pokojné věci království Božího, jež přinášejí radost a věčný život. (Viz NaS 42:61.) I když se střetáváme s těžkostmi a čelíme nejistotám budoucnosti, můžeme radostně vytrvat a vést „pokojný život ... ve vši pobožnosti a šlechetnosti“. (1. Timoteovi 2:2.)

Požehnání schopností zaplašit strach můžeme být tehdy, když získáváme odvahu prostřednictvím toho, že se učíme zásadám evangelia a žijeme podle nich a odhodlaně se tlačíme kupředu po cestě smluv.

Bázeň Páně

Obavy, které často prožíváme, se liší od toho, co písmo popisuje jako zbožnou bázeň (viz Židům 12:28) nebo „bázeň Páně“ (Job 28:28; Přísloví 16:6; Izaiáš 11:2–3), ale zároveň s nimi i souvisejí. Na rozdíl od světského strachu, který je zdrojem neklidu a úzkosti, vzbuzuje zbožná bázeň klid, ujištění a důvěru.

Jak ale může něco, co je spojeno se strachem, být povznášející nebo duchovně prospěšné?

Spravedlivý strach, který se pokouším popsat, se skládá z hlubokého pocitu vážnosti, respektu a úcty vůči Pánu Ježíši Kristu (viz Žalmy 33:8; 96:4), z poslušnosti vůči Jeho příkázáním (viz Deuteronomium 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Žalmy 112:1) a z očekávání, že On vykoná Poslední soud a spravedlnost. Zbožná bázeň proto pramení ze správného porozumění božské povaze

a posláni Pána Ježíše Krista, z ochoty podřídit svou vůli té Jeho a z poznání, že každý muž a každá žena se budou v soudný den zodpovídat ze svých hříchů. (Viz NaS 101:78; Články víry 1:2.)

Jak potvrzují písmena, zbožná bázeň „jest počátek umění“ (Příslaví 1:7), „cvičení se moudrosti“ (Příslaví 15:33), pevná jistota (viz Příslaví 14:26) a „pramen života“ (Příslaví 14:27).

Všimněte si prosím, že zbožná bázeň neoddělitelně souvisí s pochopením Posledního soudu a s naší osobní zodpovědností za naše touhy, myšlenky, slova a skutky. (Viz Mosiáš 4:30.) Bázeň Páně není zdráhavou obavou z toho, že přijdeme do Jeho přítomnosti a budeme souzeni. Ani v nejmenším nevěřím, že se Ho budeme bát. Spíše jde o vizi, že v Jeho přítomnosti budeme, ve vztahu k sobě samým, postaveni před věcí takové, jaké opravdu jsou, a budeme mít „dokonalou znalost“ (2. Nefi 9:14; viz také Alma 11:43) všech svých ospravedlňování, výmluv

a sebeklamů. Nakonec se už nebudeme moci vymlouvat.

Všichni lidé, kteří kdy žili nebo budou žít na zemi, „budou předvedeni, aby stáli před stolicí Boží, aby byli Bohem souzeni podle skutků svých, ať byly dobré, nebo ať byly zlé“ (Mosiáš 16:10.) Pokud byla naše přání spravedlivá a naše skutky dobré, pak soudná stolice pro nás bude příjemná. (Viz Jákob 6:13; Enos 1:27; Moroni 10:34.) A posledního dne budeme odměněni spravedlivostí. (Viz Alma 41:6.)

Naopak, pokud naše přání byla zlá a naše skutky zlovolné, pak na nás bude soudná stolice působit hroživě. „Neodvážíme [se] vzhlednouti k Bohu svému; a byli bychom raději, kdybychom mohli přikázati skalám a horám, aby na nás padly a ukryly nás před přítomností jeho.“ (Alma 12:14.) A posledního dne budeme „mít svou odměnu zla“ (Alma 41:5.)

Jak je to shrnuto v Kazatelích:

„Boha se boj, a přikázání jeho [zachovávej], nebo na tom všechno člověku záleží.“

Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďte dobrou, buďte zlou.“ (Kazatel 12:13–14.)

Moji milovaní bratři a sestry, zbožná bázeň rozptyluje obavy smrtelnosti. Dokonce zmírňuje neodbytnou starost, že nikdy nebudeme duchovně dost dobří a nikdy nedosáhneme Pánových požadavků a očekávání. Po pravdě, toho nemůžeme docílit jen prostřednictvím svých schopností a sil. Samotné naše skutky a přání nás nespasí a ani spasit nemohou. „Po všem, co my můžeme učiniti“ (2. Nefi 25:23), jsme uzdraveni pouze milosrdenstvím a milostí dostupnými díky Spasitelově nekonečné a věčné smírné oběti. (Viz Alma 34:10, 14.) Skutečně „věříme, že skrze usmíření Kristovo může býti spaseno veškeré lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia“ (Články víry 1:3.)

Zbožná bázeň znamená milovat Boha a důvěřovat Mu. Čím větší bázeň máme vůči Bohu, tím dokonaleji Ho milujeme. A „dokonalá láska vyhání všechnu bázeň“ (Moroni 8:16.) Slibuji, že světlo zbožné bázně zažene tmavé stíny obav smrtelnosti (viz NaS 50:25) tehdy, budeme-li pohlížet ke Kristu, stavět na Kristově základu a tlačit se kupředu po Jeho cestě smluv s posvěcenou oddaností.

Svědectví a slib

Miluji Pána a vážím si Ho. Jeho moc a pokoj jsou skutečné. Je to náš Vykupitel a já svědčím o tom, že žije. A díky Němu se naše srdce nemusí rmoutit ani strachovat (viz Jan 14:27), a my budeme požehnáni schopností zaplašit strach. O tom svědčím v posvátném a svatém jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Proč manželství? Proč rodina?

Rodina postavená na manželství muže a ženy zajišťuje ty nejlepší podmínky pro to, aby se Boží plán zdařil.

Nad velkými západními dveřmi proslulého Westminsterského opatství v Londýně stojí sochy deseti křesťanských mučedníků 20. století. Je mezi nimi i Dietrich Bonhoeffer, vynikající německý teolog narozený roku 1906.¹ Bonhoeffer se stal hlasitým kritikem nacistického diktátorství a jeho zacházení s Židy i s ostatními. Kvůli svému aktivnímu odporu byl uvězněn a nakonec v koncentračním táboře popraven. Bonhoeffer byl plodným spisovatelem a mezi jeho nejznámější díla patří dopisy, které mu solidární

dozorci pomohli propašovat z vězení a jež byly později vydány jako *Dopisy a listy z vězení*.

Jeden z těchto dopisů byl určen jeho neteři, která měla před svatbou. Obsahoval tyto významné postřehy: „Manželství je něco více než jen láska jednoho k druhému. ... V lásce vidíš jen dvě osoby ve světě, ale v manželství jste článkem v řetězu generací, které Bůh nechává přicházet a odcházet do své slávy a povolává je do svého království. V lásce vidíš jen nebesa vlastního štěstí, ale v manželství jsi postavena na pozici zodpovědnosti vůči světu a lidstvu. Tvá láska je tvé osobní vlastnictví, ale manželství je více než jen cosi osobního – je to stav, funkce. Tak jako koruna, nikoli jen vůle vládnout, dělá krále králem, tak právě manželství, nikoli jen vaše láska jednoho k druhému, vás spojuje z pohledu Boha i člověka. ... A tak láska vychází z vás, ale manželství přichází shůry, od Boha.“²

V jakém smyslu přesahuje manželství mezi mužem a ženou jejich vzájemnou lásku a osobní štěstí a zaujímá pozici „zodpovědnosti vůči světu a lidstvu“? V jakém smyslu přichází

manželství „shůry, od Boha“? Máme-li tomu porozumět, musíme se vrátit na začátek.

Proroci zjevili, že jsme zprvu existovali jako inteligence a Bůh nám dal formu neboli duchovní tělo, díky čemuž jsme se stali Jeho duchovními dětmi – syny a dcerami nebeských rodičů.³ Pak během této předsmrtné existence duchů přišel čas, kdy, abychom mohli naplnit Jeho přání a „mohli mít výsadu rozvíjet se podobně jako On“,⁴ připravil náš Nebeský Otec plán, který to měl umožňovat. V písmech je zmiňován pod různými názvy – jako „plán spasení“,⁵ „veliký plán štěstí“⁶ a „plán vykoupení“.⁷ Dva základní účely tohoto plánu byly vysvětleny Abrahamovi těmito slovy:

„A stál mezi nimi jeden, jenž byl jako Bůh, a řekl těm, kteří byli s ním: Půjdeme dolů, neboť je tam prostor, a vezmeme z těchto látek a učiníme zemi, na níž tito [duchové] budou moci přebývat;

A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže;

A těm, kteří zachovají svůj první stav, bude přidáno; ... a ti, kteří zachovají svůj druhý stav, budou mít slávu přidanou na hlavu svou na věky věků.“⁸

Díky Nebeskému Otci jsme již tehdy byli duchovními bytostmi. Nyní nám nabízel cestu, na které jsme mohli doplnit neboli zdokonalit svou bytost. Přidání této fyzické složky je zcela nezbytné pro to, aby bytost byla úplná a měla slávu, kterou má i sám Bůh. Pokud jsme v době, kdy jsme byli s Bohem v předsmrtném duchovním světě, souhlasili s účastí v Jeho plánu, neboli jinak řečeno, zachovali jsme svůj první stav, bylo nám přidáno fyzické tělo a přišli jsme přebývat na zemi, kterou pro nás stvořil.

Pokud bychom se pak v průběhu své smrtelné existence rozhodli „činití všechny věci, jež [nám] Pán, [náš] Bůh, přikáže“, uchovali bychom si tím svůj druhý stav. To znamená, že bychom svými rozhodnutími prokázali Bohu (a sobě) závazek a schopnost žít podle Jeho celestiálního zákona, i když nejsme v Jeho přítomnosti a jsme ve fyzickém těle se všemi jeho schopnostmi, choutkami a vášněmi. Dokážeme udržet tělo na uzdě, aby se stalo nástrojem ducha, nikoli jeho pánem? Budou nám moci být v čase i ve věčnosti svěřeny božské schopnosti, včetně moci tvořit život? Překónáme osobně zlo? Ti, kteří toho budou schopni, budou „mít slávu přidanou na hlavu svou na věky věků“ – přičemž velmi významnou stránkou této slávy je vzkříšené, nesmrtelné a oslavené fyzické tělo.⁹ Není divu, že jsme z těchto velkolepých možností a zaslíbení jákali radostí.¹⁰

Aby byl tento božský plán úspěšný, jsou zapotřebí přinejmenším čtyři věci:

První bylo Stvoření země jakožto místa, kde můžeme přebývat. Ať již byly detaily procesu stvoření jakékoli, víme, že neprobíhalo náhodně, ale že ho řídil Bůh Otec a realizoval Ježíš Kristus – „všecky věci skrze něj] učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest“.¹¹

Druhou věcí jsou podmínky smrtelnosti. Adam a Eva jednali v zastoupení všech těch, kteří se rozhodli Otcova velikého plánu štěstí zúčastnit.¹² Jejich Pád vytvořil podmínky, které jsou zapotřebí pro naše fyzické narození, zkušenosti ve smrtelnosti a možnost učit se mimo přítomnost Boží. S Pádem se pak dostavilo uvědomování si dobra a zla a Bohem daná schopnost rozhodovat se.¹³ A nakonec Pád přinesl i fyzickou smrt nutnou k tomu, aby náš život ve smrtelnosti

byl dočasný, a my jsme nežili na věky ve svých hříších.¹⁴

Třetí věcí je vykoupení z Pádu. Chápeme sice roli smrti v plánu Nebeského Otce, ale tento plán by se stal neúčinným, kdyby nebylo možné nakonec smrt – fyzickou i duchovní – nějak překonat. A tak Vykupitel, Jednorozený Syn Boží, Ježíš Kristus, trpěl a zemřel, aby usmířil přestupek Adama a Evy, a tím všem poskytl vzkříšení a nesmrtelnost. A protože nikdo z nás nebude dokonale a důsledně poslušný zákona evangelia, Jeho Usmíření nás také, pod podmínkou pokání, vykupuje z hříchů. Díky Spasitelově smírné milosti, která poskytuje odpuštění hříchů a posvěcení duše, se můžeme duchovně znovuzrodit a smířit se s Bohem. Naše duchovní smrt – naše odloučení od Boha – tímto skončí.¹⁵

Čtvrtou a poslední věcí je vytvoření podmínek pro naše fyzické narození a následné duchovní znovuzrození do království Božího. Aby Boží dílo bylo úspěšné a my s Ním mohli být oslaveni,¹⁶ Bůh stanovil, že muži a ženy mají uzavírat manželství a mají se jim rodit děti, čímž budou v partnerství s Bohem vytvářet fyzická těla, která

jsou klíčová pro projití zkouškami smrtelnosti a nezbytná pro získání věčné slávy s Bohem. Také stanovil, že rodiče mají zakládat rodiny a vychovávat děti ve světle a v pravdě¹⁷ a vést je k naději v Kristu. Otec nám přikazuje:

Učte „těmto věcem děti své otevřeně říka:

Že ... poněvadž vy jste byly zrozeny na svět skrze vodu a krev a ducha, kteréhož jsem učinil, a tak jste se staly z prachu duší živou, právě tak musíte býti znovuzrozeny do království nebeského z vody a [ze Svatého] Ducha a býti očištěny skrze krev, a to krev mého Jednorozeného; abyste mohly býti posvěceny od veškerého hříchu a těšiti se ze slov věčného života v tomto světě a z věčného života ve světě, který přijde, a to z nesmrtelné slávy.“¹⁸

Když víme, proč jsme odešli z přítomnosti Nebeského Otce a co je nutné k tomu, abychom se vrátili a byli s Ním oslaveni, je zcela jasné, že nic z toho, co se týká našeho života na zemi, nemůže být důležitější než fyzické narození a duchovní znovuzrození – ony dvě podmínky pro získání věčného života. Toto je, slovy Dietricha

Bonhoeffera, onou funkcí manželství, pozicí zodpovědnosti vůči lidstvu, kterou tato božská instituce „shůry, od Boha“ zaujímá. Toto představuje, zde i ve světě, který přijde, onen článek v řetězu generací – řád nebes.

Rodina postavená na manželství muže a ženy zajišťuje ty nejlepší podmínky pro to, aby se Boží plán zdařil – podmínky pro narození dětí, které přicházejí od Boha v čistotě a nevinosti, a prostředí pro vzdělávání a přípravu, kterou budou potřebovat pro úspěšný smrtelný život a věčný život ve světě, který přijde. Mají-li společnosti přežít a vzkvétat, potřebují určitý minimální počet rodin postavených na takovémto manželství. Právě proto společnosti a národy všeobecně řečeno podporují a ochraňují manželství a rodinu jako výsadní instituce. Nikdy to nebyla jen záležitost lásky a štěstí dospělých lidí.

Argumenty sociálních věd ve prospěch manželství a rodin, v jejichž čele stojí muž a žena, jsou přesvědčivé.¹⁹ A tak „varujeme, že rozpad rodiny přivede na jedince, obce a národy pohromy předpověděné dávnými i současnými proroky“.²⁰ Naše tvrzení týkající se role manželství a rodiny však nevychází ze sociálních věd, ale z pravdy, že tyto instituce byly stvořeny Bohem. Právě On stvořil na počátku Adama a Evu ke svému obrazu, muže a ženu, a spojil je jako manžela a manželku, aby se stali jedním tělem a aby se rozmnožovali a naplnili zemi.²¹ Každý člověk v sobě nese božský obraz, ale právě v manželském svazku muže a ženy dosahujeme asi nejúplnějšího významu skutečnosti, že jsme stvořeni podle obrazu Božího – jako muž a žena. Tento božský řád manželského svazku nemůžeme zmínit ani my, ani žádný jiný smrtelník. Jeho autorem není člověk. Takovéto

manželství vskutku pochází „shůry, od Boha“ a je právě tak součástí plánu štěstí, jako jsou Pád a Usmíření.

V předsmrtelném světě se Lucifer vzbouřil proti Bohu a Jeho plánu a jeho odpor stále sílí. Snaží se odrazovat od uzavírání manželství a vytváření rodin, a když už manželství a rodiny vzniknou, dělá vše pro to, aby je rozvrátil. Útočí na vše, co je na lidské sexualitě posvátné, a vytrhuje ji z kontextu manželství zdánlivě nekončícím houfem nemorálních myšlenek a skutků. Snaží se přesvědčovat muže a ženy, že priority týkající se manželství a rodiny lze ignorovat či opustit nebo je alespoň podřídit profesní kariéře, dalším cílům či snaze dosáhnout sebenaplnění a osobní samostatnosti. Protivník je dozajista potěšen, když rodiče neučí a neškolí své děti, aby měly víru v Krista a duchovně se znovuzrodily. Bratři a sestry, mnoho věcí je dobrých, mnoho důležitých, ale jen málo jich je naprosto zásadních.

Hlásat tyto základní pravdy týkající se manželství a rodiny neznamena přehlížet či opomíjet oběti a úspěchy těch, kteří v současnosti nežijí v ideální situaci. Některým z vás je pozhennání manželství z různých důvodů odepřeno – kvůli nedostatku vhodných partnerů, kvůli přitažlivosti k osobám stejného pohlaví, kvůli tělesnému nebo mentálnímu postižení nebo kvůli strachu z nezdaru, který, alespoň nyní, zastiňuje víru. Nebo jste byli ženatí či vdané, ale manželství se rozpadlo a vy nyní musíte sami zvládat to, co stěžejí dokáží zvládat dva. Některí z vás, kteří jste ženatí nebo vdané, nemohou navzdory hluboké touze a toužebným modlitbám zplodit děti.

Přesto má každý určité dary; každý má talenty; každý může nějak přispět k naplnění božského plánu v každé generaci. V ne právě ideální situaci lze

dosáhnout mnoho dobrého, mnoho podstatného – někdy i všeho, co je prozatím nutné. Mnoho z vás dělá to nejlepší, co dokáže. A když se vy, kteří nesete ta nejtěžší břemena smrtelnosti, postavíte na obranu Božího plánu pro oslavení Jeho dětí, jsme všichni připraveni vyrazit vpřed. S důvěrou svědčíme o tom, že Usmíření Ježíše Krista předem počítalo se vším strádáním a ztrátami, a nakonec těm, kteří se obracejí ke Kristu, všechno vynahradí. Nikdo není předurčen k tomu, aby obdržel něco méně než vše, co Otec pro své děti má.

Jedna mladá matka se mi nedávno svěřila s obavami, že na toto nejvyšší poslání nestačí. Měl jsem pocit, že záležitosti, které jí dělaly starosti, byly nevýznamné a že se nemusí trápit; byla na dobré cestě. Ale věděl jsem, že chce potěšit Boha a dostat Jeho důvěru. Nabídl jsem jí pár slov útěchy a v srdci jsem prosil tohoto Boha, jejího Nebeského Otce, aby jí posílil svou láskou a svědectvím o tom, že je spokojen s její snahou konat Jeho dílo.

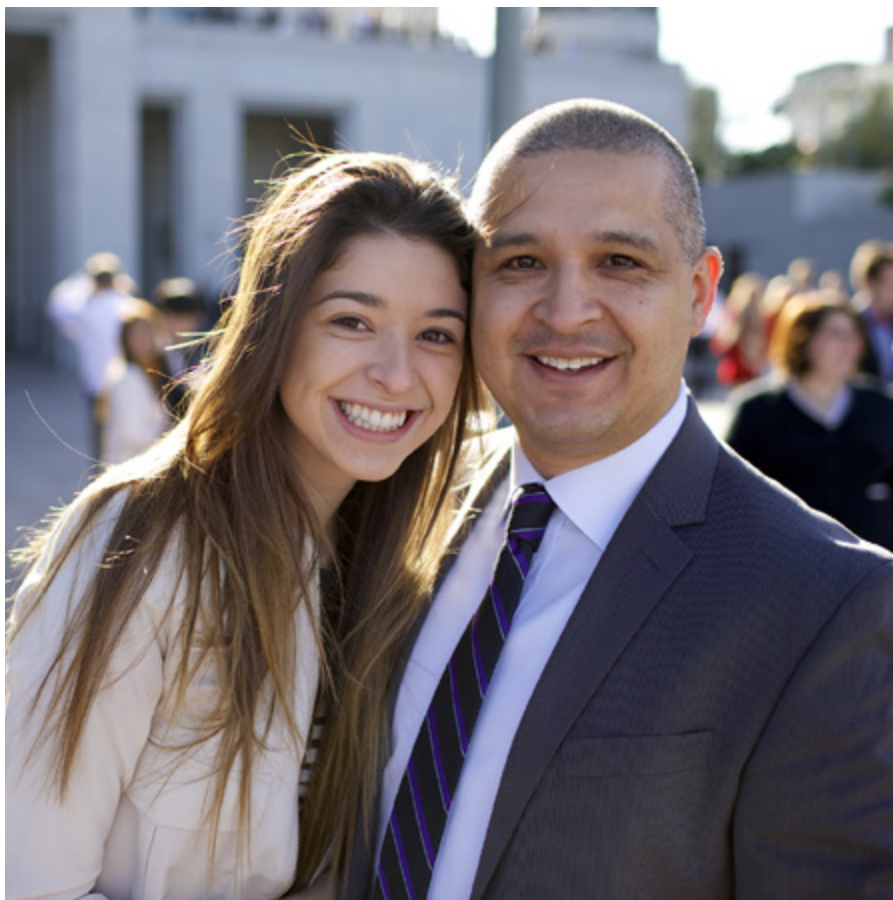
Toto je i má dnešní modlitba pro každého z nás. Kéž každý z nás v očích Božích nachází souhlas se svým konáním. Kéž manželství

vzkvétají a rodiny prosperují a ať již je naším osudem získání plnosti těchto požehnání ve smrtelnosti, či nikoli, kéž nám Pánova milost přinese pocit štěstí nyní a víru ve spolehlivá zaslíbení, která se naplní v budoucnu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Kevin Rudd, „Faith in Politics“, *The Monthly*, Oct. 2006, themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Dietrich Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison*, ed. Eberhard Bethge (1953), 42–43.
3. Viz např. Žalm 82:6; Skutkové 17:29; Židům 12:9; Nauka a smlouvy 93:29, 33; Mojžíš 6:51; Abraham 3:22. Prorok Joseph Smith uvedl tento detail: „První zásady člověka existují samy od sebe s Bohem. Sám Bůh shledav, že je uprostřed duchů [neboli inteligencí] a slávy, a protože byl inteligentnější, považoval za vhodné stanovit zákony, pomocí nichž by i ostatní mohli mít výsadu rozvíjet se podobně jako On. ... On má moc stanovit zákony, aby učil slabší inteligence, aby mohly být oslaveny s Ním.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 208.)
4. *Učení: Joseph Smith*, 208.
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; viz také verše 26–33.
8. Abraham 3:24–26.
9. Prorok Joseph Smith pronesl tato shrnující slova: „Úmysl Boží před založením světa spočíval v tom, že na sebe vezmeme schránku [tělo], abychom skrze věrnost překonávali překážky a tím získali vzkříšení z mrtvých, a tímto způsobem obdrželi slávu, čest, moc a panství.“ Prorok také uvedl: „Přišli jsme na tuto zemi, abychom mohli mít tělo a abychom ho mohli Bohu v celestiálním království představit čisté. V tom, že máme tělo, spočívá veliká zásada štěstí. Dábel žádné tělo nemá, a v tom spočívá jeho trest. Je rád, když může získat schránku člověka, a když ho Spasitel vyhnal, prosil o to, aby mohl vstoupit do stáda vepřů, čímž dal najevo, že dá přednost tomu, aby měl tělo vepře než vůbec žádné. Všechny bytosti, které mají tělo, mají moc nad těmi, které ho nemají.“ (*Učení: Joseph Smith*, 209.)
10. Viz Job 38:7.
11. Jan 1:3; viz také Nauka a smlouvy 76:23–24.
12. Viz 1. Korintským 15:21–22; 2. Nefi 2:25.

13. Viz 2. Nefi 2:15–18; Alma 12:24; Nauka a smlouvy 29:39; Mojžíš 4:3. Joseph Smith řekl: „Všichni lidé mají nárok na svou svobodu jednání, neboť Bůh to tak určil. Učinil lidi jako ty, kteří jsou schopni používat mravní svobodu jednání, a dal jim moc volit dobro či zlo; usilovat o to, co je dobré tím, že se v tomto životě vydají na stezku svatosti, což přináší pokoj mysli a radost v Duchu Svatém zde a plnost radosti a štěstí po Jeho pravici ve světě příštím; nebo se vydat cestou zla, pokračovat ve hříchu a vzpouře proti Bohu, čímž na svou duši přivodí zatracení v tomto světě a věčnou ztrátu ve světě, který přijde.“ Prorok také poznamenal: „Satan nás nemůže svádět svými pokušeními, dokud k tomu ve svém srdci nesvolíme a dokud se nepoddáme. Jsme stvořeni tak, že dáblu můžeme odolávat; pokud bychom tak stvoření nebyli, pak bychom nebyli schopni svobodně jednat.“ (*Učení: Joseph Smith*, 211.)
14. Viz Genesis 3:22–24; Alma 42:2–6; Mojžíš 4:28–31.
15. Dokonce i ti, kteří pokání nečiní, jsou skrze Usmíření vykoupeni z duchovní smrti v tom smyslu, že se opět vrátí do přítomnosti Boží během Posledního soudu. (Viz Helaman 14:17; 3. Nefi 27:14–15.)
16. Viz *Učení: Joseph Smith*, 208.
17. Viz Nauka a smlouvy 93:36–40.
18. Mojžíš 6:58–59.
19. Lidé si mohou být navzájem věrní i v ne-manželském vztahu a děti se mohou

narodit a mohou být vychováni, někdy celkem úspěšně, i v jiném prostředí než v rodině se dvěma sezdanými rodiči. Ale v průměru a ve většině případů jsou doklady o sociálních přínosech manželství a o srovnatelně lepších výsledcích pro děti v rodinách, v jejichž čele je muž a žena, kteří jsou oddáni, rozsáhlé. Na druhé straně na společnost čím dál více doléhají sociální a ekonomické náklady toho, co jeden komentátor označuje jako „globální útěk od rodiny“. Nicholas Eberstadt kategorizuje celosvětový úpadek v manželství a rození dětí a trendy týkající se rodin bez otce a rozvodů a uvádí: „Zhoubný dopad na stěží nevýznamný počet dětí znevýhodněných tímto útekem od rodiny je již dostatečně zřejmý. Rovněž je zřejmá škodlivá role rozvodů a rození dětí mimo manželský svazek ve zvětšujících se rozdílech v příjmech a v majetkové nerovnosti – pro společnost jako celek, ale zvláště pro děti. Ano, děti jsou odolné atd. Ale útěk od rodiny zcela nepochybně dopadá na zranitelné mláďá. Tentýž útěk má rovněž nemilosrdné důsledky pro zranitelné staří.“ (Viz „The Global Flight from the Family“, *Wall Street Journal*, Feb. 21, 2015, wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179.)

20. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
21. Viz Genesis 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Mojžíš 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.

Starší Wilford W. Andersen
Sedmdesátník

Hudba evangelia

Hudba evangelia je onen radostný duchovní pocit, který pochází od Ducha Svatého. Přináší proměnu srdce.

Před lety jsem v rádiu slyšel rozhovor s mladým lékařem, který pracoval v nemocnici v indiánské rezervaci Navajo Nation. Vyprávěl o zkušenosti, kdy na pohotovost přišel jednou v noci starý domorodý obyvatel Ameriky s dlouhými spletenými vlasy. Mladý lékař si vzal podložku na psaní, přistoupil k muži a zeptal se: „Jak vám mohu pomoci?“ Stařík se díval dopředu a nic neříkal. Mladý lékař se poněkud netrpělivě zeptal znovu. „Nemohu vám pomoci, když se mnou nebudete mluvit,“ řekl. „Povězte mi, proč jste přišel do nemocnice.“

Stařík se na něj podíval a zeptal se ho: „Tančíte?“ Když mladý lékař o této podivné otázce přemýšlel, napadlo ho, že jeho pacient je možná kmenový šaman, který se podle dávných kmenových zvyků snaží nemocné léčit spíše hudbou a tancem než předepisováním léků.

„Ne,“ odpověděl lékař, „netančím. Vy ano?“ Stařík souhlasně přikývl. Poté se ho lékař zeptal: „Mohli byste mě naučit tančit?“

Staříkova odpověď mě již mnoho let přivádí k zamýšlení. „Mohu vás naučit tančit,“ řekl, „ale musíte slyšet hudbu.“

Občas v Církvi, a zvláště v rodině zaměřujeme úsilí na to, abychom

druhé úspěšně naučili tanečním krokům, ale už nejsme tak úspěšní v tom, abychom ty, které učíme, naučili slyšet hudbu. A jak dobře věděl onen starý šaman, bez hudby se tančí těžko. Taneční bez hudby je neohrabaný a neuspokojivý – snad až rozpačitý. Zkusili jste to někdy?

V 8. oddíle Nauky a smluv učí Pán Josepha Smitha a Olivera Cowderyho: „Ano, viz, budu mluvit k tobě v mysli tvé a v srdci tvém skrze Ducha Svatého,

jenž sestoupí na tebe a jenž bude dlíti v srdci tvém.“ (Verš 2.) Tanečními kroky se naučíme svou myslí, ale hudbu slyšíme srdcem. Taneční kroky evangelia představují to, co děláme; hudba evangelia je onen radostný duchovní pocit, který pochází od Ducha Svatého. Přináší proměnu srdce a je zdrojem všech spravedlivých přání. Taneční kroky vyžadují disciplinovanost, ale radost z tance přichází pouze tehdy, jsme-li schopni slyšet hudbu.

Někteří lidé se vysmívají členům Církve kvůli tomu, co děláme. To je pochopitelné. Ti, kteří tančí, se často těm, kteří hudbu neslyší, zdají podivní či neohrabaní nebo, použijeme-li výraz z písem, zvláštní (viz 1. Petrova 2:9). Zastavili jste někdy na červenou vedle auta, v němž se řidič pohupoval a zpíval z plných plic? Nevypadal poněkud zvláštně? Učí-li se naše děti tanečním krokům, aniž by se učily slyšet a pociťovat nádhernou hudbu evangelia, časem se při tanci začnou

cítit nepříjemně a buď přestanou tančit úplně, nebo, což je téměř stejně špatné, budou tančit dál jen kvůli naléhání těch, kteří tančí kolem nich.

Výzvou pro každého z nás, kdo se snaží učit evangeliu druhé, je učit něčemu více než jen tanečním krokům. Štěstí našich dětí závisí na jejich schopnosti slyšet a milovat nádhernou hudbu evangelia. Jak toho dosáhneme?

Zprv – musíme být v životě naladěni na tu správnou duchovní frekvenci. V dávných dobách, před digitálním věkem, jsme svou oblíbenou rozhlasovou stanicí našli tak, že jsme opatrně posunovali ručičku na rádiu, dokud se dokonale nekryla s frekvencí naší stanice. Když jsme se k frekvenci blížili, slyšeli jsme jen šum. Ale když jsme nakonec frekvenci přesně překryli ručičkou, slyšeli jsme jasně svou oblíbenou hudbu. Máme-li v životě slyšet hudbu Ducha, musíme být přesně naladěni na tu správnou frekvenci.

Když po křtu obdržíme dar Ducha Svatého, jsme naplněni nebeskou hudbou, která doprovází obrácení. Máme proměněné srdce, takže „již nemáme sklonu činiti zlo, ale neustále činiti dobro“. (Mosiáš 5:2.) Duch však nesnese nevládnost, pýchu či závist. Pokud tento jemný vliv v životě ztratíme, bohaté harmonie evangelia se mohou rychle stát nelibozvučné, a nakonec mohou i utichnout. Alma položil tuto pronikavou otázku: „Jestliže se vám chtělo zpívat píseň vykupitelské lásky, chtěl bych se zeptati, cítíte se tak nyní?“ (Alma 5:26.)

Rodiče, pokud náš život není naladěno na hudbu evangelia, musíme ho naladit. Jak nás loni v říjnu učil prezident Thomas S. Monson, musíme zvažovat stezku svých nohou. (Viz „Zvaž stezku noh svých“, *Liahona*, listopad 2014, 86–88.) Víme, jak toho

dosáhnout. Musíme kráčet po téže cestě, po které jsme kráčeli, když jsme poprvé uslyšeli nebeské tóny hudby evangelia. Když používáme víru v Krista, činíme pokání a přijímáme svátost, pocítujeme silněji vliv Ducha Svatého; a v našem životě se začne znovu ozývat hudba evangelia.

Zadruhé – když hudbu sami slyšíme, musíme se ze všech sil snažit hrát ji i v rodině. To není něco, co se dá vynutit. „Žádná moc nebo vliv nemožou ani nemají býti udržovány působením kněžství“ – nebo tím, že jsme otec nebo matka, že jsme největší nebo nejhlasitější – „pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností, ... láskou nepředstíranou; [a] laskavostí.“ (NaS 121:41–42.)

Proč by tyto vlastnosti měly vést k nárůstu moci a vlivu v rodině? Protože to jsou vlastnosti, které přivolávají vliv Ducha Svatého. Jsou to vlastnosti, které naladí naše srdce na hudbu evangelia. Když jsou přítomny, všichni tanečníci v rodině budou taneční kroky předvádět přirozeněji a radostněji, aniž by byly zapotřebí výhrůžky, zastrašování či donucování.

Když jsou naše děti malé, můžeme jim zpívat ukolébavku lásky

nepředstírané, a když jsou tvrdohlavé a odmítají jít večer spát, budeme možná muset zpívat ukolébavku shovívavosti. Když dospívají, můžeme vypnout kakofonii hádek a výhrůžek a místo toho zahrát krásnou hudbu přesvědčování – a možná zazpívat ještě druhou sloku ukolébavky shovívavosti. Rodiče mohou v dokonalé harmonii předvádět vlastnosti jemnosti a mírnosti, které jdou ruku v ruce. Můžeme své děti přizvat, aby si zazpívaly s námi unisono, když budeme projevovali laskavost k bližnímu v nouzi.

Toto vše se ale nestane hned. Jak ví každý dobrý hudebník, zahrát krásnou hudbu vyžaduje pilné nacvičování. Pokud se nám první snahy o tvorbu hudby budou zdát nelibozvučné a disharmonické, pamatujte na to, že nesoulad nelze napravit kritikou. Nesoulad v rodině je jako tma v místnosti. Spilání tmě nám moc neprospěje. Tmy se musíme *zbavit* tím, že přineseme světlo.

Jsou-li tudíž basy ve vašem rodinném pěveckém sboru příliš hlasité a dominantní nebo jsou-li smyčcové nástroje ve vašem rodinném orchestru poněkud pronikavé či nabroušené nebo jsou-li zbrklé pikoly nenaladěné

Starší Dale G. Renlund

Sedmdesátník

a vymykají se kontrole, buďte trpěliví. Pokud v rodině neslyšíte hudbu evangelia, pamatujte prosím na tato dvě slova: *cvičte dál*. S Boží pomocí přijde den, kdy hudba evangelia naplní váš domov nevýslovnou radostí.

I když hudbu zahrajeme dobře, nevyřeší všechny naše problémy. V životě budeme nadále zažívat crescenda a decrescenda, staccata i legata. Taková je podstata života na planetě zemi.

Když však k tanečním krokům přidáme hudbu, ony občas komplikované rytmy manželského a rodinného života budou tihnout k harmonickému souladu. Dokonce i naše největší těžkosti přidají bohaté žalostné tóny a dojmavé motivy. Nauky kněžství začnou spočívat na naší duši jako rosa z nebe. Duch Svatý bude naším stálým společníkem a naše žezlo – jasný odkaz na moc a vliv – bude neměnným žezlem spravedlivosti a pravdy. A naše panství bude věčným panstvím. A bez donucovacích prostředků k nám bude plynout na věky věků. (Viz NaS 121:45–46.)

Kéž toto platí v životě a v rodině každého z nás, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Svatí posledních dnů se nepřestávají snažit

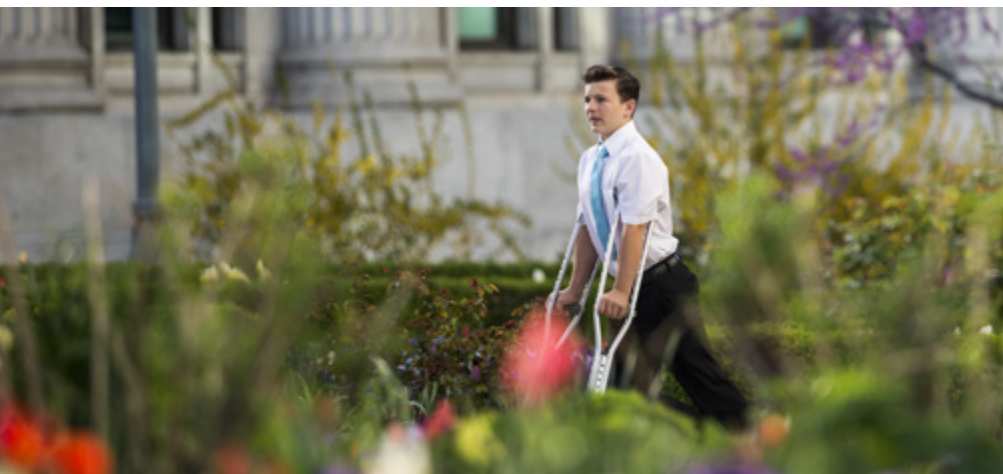
Když se snažíme, vytrváváme a pomáháme druhým činit totéž, jsme opravdoví Svatí posledních dnů.

Drazí bratři a sestry, v prosinci 2013 svět truchlil nad smrtí Nelsona Mandely. Mandela se po 27 letech věznění za roli, kterou sehrál v boji proti apartheidu, stal prvním demokraticky zvoleným prezidentem Jihoafrické republiky. Bylo pozoruhodné, že odpustil svým věznitelům. Byl všeobecně ctěn a uznáván.¹ Mandela často odmítal pocty se slovy: „Nejsem svatý – pokud tedy za svaté nepovažujete hříšníky, kteří se nepřestávají snažit.“²

Tato slova – že svatí jsou hříšníci, kteří se nepřestávají snažit – by měla být pro členy Církve ujištěním a povzbuzením. Přestože se nám říká „Svatí posledních dnů“, někdy sebou při této zmínce trheme. Slovo *Svatí* se obvykle užívá k označení těch, kteří dosáhli povzneseného stavu svatosti, či dokonce dokonalosti. A my jsme si dokonale vědomi své nedokonalosti.

Naše náboženství nás však učí, že se můžeme stát dokonalými tím, že se budeme opakovaně cele spoléhat na nauku Kristovu – uplatňovat v Něho víru, činit pokání, přijímat svátost na obnovení smluv a požehnání křtu a získávat ve větší míře Ducha Svatého jako stálého společníka. Když to budeme činit, staneme se více takovými, jako je Kristus, a budeme schopni vytrvat do konce – se vším, co s tím souvisí.³ Vyjádřeno méně formálně: Bohu mnohem více záleží na tom, kdo jsme a kým se stáváme, než na tom, kým jsme byli kdysi.⁴ Chce, abychom se nepřestávali snažit.

Komedie *Jak se vám líbí* od anglického dramatika Williama Shakespeara líčí dramatickou změnu v životě jedné z postav. Starší bratr se pokouší nechat

zabít svého mladšího bratra. Přestože o tom mladší bratr ví, zachraňuje svého zlovolného bratra od jisté smrti. Když se onen starší bratr dozvídá o tomto nezaslouženém slitování, zcela a navždy se změní a projde „obrácením“, jak to sám nazývá. Později k tomuto staršímu bratru přichází několik žen a ptají se: „Což jsi to nebyl ty, kdo tak často osnoval vraždu [svého bratra]?“

Starší bratr odpovídá: „Byl jsem to, však ne takový, jak jsem teď. Nestydím se vám říci, čím jsem byl, neboť mé obrácení je tak sladké, když jsem tím, čím jsem.“⁵

My, díky Božím milosrdenství a Usmíření Ježíše Krista, takovou změnu nevnímáme jen jako literární fikci. Pán skrze Ezechiela řekl:

„Aniž bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by se den odvrátil od bezbožnosti své. ...

Odvrátí-li se od hříchu svého, a činití bude soud a spravedlnost;

Což v zástavě jest, navrátí-li ..., což vyděl, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti: jisté že bude živ. ...

Žádní hříchové jeho, jimiž hřešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost činil.“⁶

Bůh nám ve svém milosrdenství slibuje, že nám odpustí, budeme-li činit pokání a odvrátíme-li se od zlovolnosti – dokonce natolik, že naše hříchy ani

nezmíní. Neboť díky Kristovu Usmíření a díky pokání se můžeme podívat na své minulé skutky a říci: „Byl jsem to, však ne takový, jak jsem teď.“ Bez ohledu na to, jak byly zlovolné, můžeme říci: „Takový jsem byl. Ale ten zlovolný člověk z minulosti již není tím, kým jsem dnes.“⁷

President Thomas S. Monson učil: „Jeden z největších darů, které nám Bůh dává, je radost z dalšího pokusu, protože žádné selhání nemusí nikdy být konečné.“⁸ Dokonce i když hřešíme vědomě a úmyslně nebo opakovaně čelíme selhání a zklamání, ve chvíli, kdy se rozhodneme zkusit začít znovu, nám může Kristovo Usmíření pomoci. A musíme pamatovat na to, že ten, kdo nám říká, že jsme zašli tak daleko, že to máme rovnou vzdát, není Duch Svätý.

Přání Boha, aby se Svätí posledních dnů nepřestávali snažit, rovněž sahá dál než jen k překonávání hříchu. Ať již trpíme kvůli bouřlivým vztahům, ekonomickým problémům, nemocem či v důsledku hříchů někoho jiného, Spasitelovo nekonečné Usmíření dokáže uzdravit dokonce – a možná hlavně – ty, kteří trpí nevině. On dokonale rozumí tomu, jaké to je trpět nevině v důsledku přestupků druhých. Jak bylo prorokováno, Spasitel „uvá[že]l rány skroušených srdcem, ... [dát] ... okrasu místo popela, olej [veselení]

místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného“.⁹ Ať přijde cokoli, Bůh očekává, že s Jeho pomocí se Svätí posledních dnů nepřestanou snažit.

Stejně jako se Bůh raduje, když se nevzdáváme, je zklamaný, když si nevšímáme toho, že i druzí se snaží. Naše drahá přítelkyně Thoba se podělila o to, jak získala toto ponaučení od své matky Julie. Julia a Thoba byly mezi prvními černošskými obrácenými v Jihoafrické republice. Jakmile skončil režim apartheidu, mohli černí i bílí členové Církve navštěvovat shromáždění společně. Pro mnohé lidi představovala tato rovnoprávná komunikace mezi rasami novinku a výzvu. Jednou, když byly Julia a Thoba na shromáždění, měly pocit, že s nimi někteří bílí členové nejednají příliš laskavě. Když odešly, Thoba si své matce hořce postěžovala. Julia klidně naslouchala, dokud Thoba nedala průchod své frustraci. Pak řekla: „Thobo, Církev je jako velká nemocnice, a každý z nás má jinou nemoc. Do Církve si chodíme pro pomoc.“

V Juliiných slovech se odráží cenná myšlenka. Nejenže musíme být tolerantní, zatímco druzí pracují na svých vlastních neduzích, ale musíme být laskaví, trpěliví, být jim oporou a mít pro ně pochopení. Když nás Bůh povzbuzuje, abychom se nepřestávali snažit, očekává od nás, že dáme ostatním prostor činit totéž, jejich vlastním

tempem. Usmíření vstoupí do našeho života v ještě větší míře. Pak poznáme, že bez ohledu na vzájemné rozdíly, jež vnímáme, potřebujeme všichni totéž nekonečné Usmíření.

Před několika lety byl úžasný mladý muž jménem Curtis povolán sloužit na misi. Byl to ten typ misionáře, o jakého se každý prezident misie modlí. Pracoval soustředěně a usilovně. V jedné chvíli mu byl přidělen misionářský společník, který byl nezralý, společensky neobratný a nebyl z těch, kteří s nadšením dotahují úkoly do konce.

Jednou, při jízdě na kole, se Curtis ohlédl a uviděl, že jeho společník z nějakého nevysvětlitelného důvodu slezl z kola a jde pěšky. Curtis tiše sdělil Bohu, jak je frustrován tím, že má na krku společníka, kterého musí do všeho strkat, aby bylo možné vůbec něčeho dosáhnout. O pár okamžiků později měl silný dojem, jako by mu Bůh říkal: „Víš, Curtisi, ve srovnání se mnou není mezi vámi dvěma zas až takový rozdíl.“ Curtis zjistil, že musí mít se svým nedokonalým společníkem, který se však snaží po svém, trpělivost.

Chtěl bych nás všechny vyzvat, abychom zhodnotili svůj život, činili pokání a nepřestávali se snažit.

Nesnažíme-li se, jsme jen hříšníci posledních dnů; nezvládáme-li vytrvat, jsme poražení posledních dnů; a nedovolujeme-li druhým, aby se snažili, pak jsme jen pokrytci posledních dnů.¹⁰ Když se snažíme, vytrváváme a pomáháme druhým činit totéž, jsme opravdoví Svatí posledních dnů. Když se budeme měnit, zjistíme, že Bohu opravdu mnohem více záleží na tom, kdo jsme a kým se stáváme, než na tom, kým jsme kdysi byli.¹¹

Jsem hluboce vděčný za Spasitele, za Jeho nekonečné Usmíření a za proky posledních dnů, kteří nás povzbuzují, abychom byli Svatými posledních dnů a nepřestávali se snažit.¹² Svědčím o tom, že Spasitel žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Nelson Rolihlahla Mandela, *Dlouhá cesta za svobodou* (1994); „Biography of Nelson Mandela“, nelsonmandela.org/content/page/biography; a pietní řeč nad Nelsonem Mandelou od presidenta Baracka Obamy z 10. prosince 2013, whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. Různorodost ocenění, jichž se Mandelovi dostalo, je zjevná z toho, že obdržel Nobelovu cenu za mír, Prezidentskou medaili svobody Spojených států a sovětský Leninův řád.
2. Viz například proslav Nelsona Mandely na

Rice University's Baker Institute 26. října 1999, bakerinstitute.org/events/1221.

Pravděpodobně parafrázoval známá slova připisovaná Robertu Louisi Stevensonovi: „Svatí jsou hříšníci, kteří se nepřestávají snažit.“ Během historie vyjádřili podobný postoj mnozí. Například Konfuciovi se připisují slova: „Náš největší úspěch nespočívá v tom, že nikdy nepadneme, ale v tom, že pokaždé, když padneme, zase vstaneme.“

3. Viz například 2. Nefi 31:2–21; 3. Nefi 11:23–31; 27:13–21; Moroni 6:6; Nauka a smlouvy 20:77, 79; 59:8–9; *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.1.2.
4. Slova „Bohu mnohem více záleží na tom, kdo jsme a kým se stáváme, než na tom, kým jsme byli kdysi“, neznamena, že Spasitel přehlíží následky hříchů, kterých se jednotlivci dopouští na druhých. Ve skutečnosti Spasiteli neskonale záleží na těch, kteří pocítují utrpení, bolest či žal v důsledku přestupku někoho jiného. Spasitel „vezme na sebe slabosti [svého lidu], aby nitro jeho mohlo být naplněno milosrdenstvím ..., aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho.“ (Alma 7:12.)
5. William Shakespeare, *As You Like It*, act 4, scene 3, lines 134–137.
6. Ezechiel 33:12, 14–16.
7. Použití přítomného slovesného času má v mnohých verších z písem týkajících se Posledního soudu svůj význam. Viz například 2. Nefi 9:16; Mormon 9:14; Nauka a smlouvy 58:42–43.
8. Thomas S. Monson, „The Will Within“, *Ensign*, May 1987, 68.
9. Izaiáš 61:1–3; viz také Lukáš 4:16–21.
10. *Pokrytec*, tak jak se toto slovo používá v Novém zákoně, se dá z řečtiny přeložit jako „podvodník“; ono řecké slovo znamená „herec ve hře“ nebo „člověk, který něco předstírá, dramaticky předvádí nebo přehání určitou roli“. (Viz Matouš 6:2, poznámka pod čarou *a* v anglickém vydání Bible SPD.) Pokud ostatním nedáme příležitost, aby se změnili svým vlastním tempem, pak prostě jen předstíráme, že jsme Svatí posledních dnů.
11. Viz výše uvedená poznámka 4.
12. To, kolikrát se toto poselství objevuje v kázáních Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, je pozoruhodné. Podotkl to prezident Dieter F. Uchtdorf, když učil: „Ze všech zásad, jimž proroci po staletí učí, je stále znovu a znovu zdůrazňováno jedno konkrétní poselství plně naděje, které hřeje u srdce – že lidé mohou činit pokání, změnit směr a vrátit se zpět na pravou cestu učeďnictví.“ („Teď už to zvládnete!“ *Liahona*, listopad 2013, 56.)

Starší Michael T. Ringwood
Sedmdesátník

Opravdu dobrotivý a bezelstný

Dobrou zprávou o evangeliu Ježíše Krista je to, že naše srdce se může proměnit a své motivy můžeme kultivovat a tříbit.

V jednom období v životě jsem naneštěstí toužil po postavení a moci. Začalo to nevině. Když jsem se připravoval na službu na misií na plný úvazek, můj starší bratr se stal na své misií vedoucím zóny. Slyšel jsem o něm tolik hezkých věcí, že jsem si nemohl pomoci a chtěl jsem, aby se takto mluvilo i o mně. Doufal jsem, že získám podobné postavení, a snad jsem se za to i modlil.

Naštěstí se mi při službě na misií dostalo mocného ponaučení. Bylo mi připomenuto na minulé konferenci.

President Dieter F. Uchtdorf v říjnu řekl: „Během svého života jsem měl příležitost přijít do styku s těmi nejspokojnějšími a nejinteligentnějšími muži a ženami, které tento svět může nabídnout. Když jsem byl mladší, dělali na mě dojem vzdělání, kultivovaní, úspěšní a světem vychvalovaní lidé. Ale během let jsem si uvědomil, že daleko větší dojem na mě dělají všechny ty úžasné a pozeňnané duše, které jsou *opravdu dobrotivé a bezelstné*.“¹

Můj hrdina z Knihy Mormonovy je dokonalým příkladem úžasné

a pozeňnané duše, jež je opravdu dobrotivá a bezelstná. Šiblon byl jedním ze synů Almy mladšího. Lépe obeznámeni jsme s jeho bratry Helamanem, jenž šel ve stopách svého otce jakožto správce záznamů a prorok Boží, a Koriantonem, jenž proslul jako misionář, který potřeboval od otce jisté rady. Helamanovi napsal Alma 77 veršů. (Viz Alma 36–37.) Koriantonovi věnoval 91 veršů. (Viz Alma 39–42.) Šiblonovi, Almovu prostřednímu synovi, bylo určeno pouhých 15 veršů. (Viz Alma 38.) Přesto jsou slova v těchto 15 verších mocná a poučná.

„A nyní, synu můj, věřím, že v tobě budu mít velkou radost pro tvou stálost a pro tvou věrnost Bohu; neboť jak jsi počal ve své mladosti pohlížeti k Pánu, svému Bohu, doufám, že právě tak budeš nadále zachovávatí přikázání jeho; neboť pozeňnaný je ten, kdo vytrvá do konce.

Pravím ti, synu můj, že již nyní jsem z tebe měl velkou radost pro tvou věrnost a tvou píli a tvou trpělivost a tvou shovívavost u lidu Zoramitů.“ (Alma 38:2–3.)

Kromě toho, že Alma promlouval k Šiblonovi, hovořil o něm i s Koriantonem. Řekl: „Což jsi nepozoroval stálost svého bratra, jeho věrnost a jeho píli při zachovávatí přikázání Božích? Viz, což ti nedal dobrý příklad?“ (Alma 39:1.)²

Šiblon byl patrně synem, který chtěl potěšit svého otce, a tak činil to, co bylo správné, protože to bylo správné, a nikoli aby získal uznání, postavení, moc, pocty či pravomoc. Helaman musel toto o svém bratru vědět a určitě si ho pro to vážil, protože Šiblonovi svěřil do úschovy posvátné záznamy, které dostal od svého otce. Helaman věřil Šiblonovi dozajista proto, že to „byl spravedlný muž, a kráčel před Bohem zpřímá; a neustále se snažil

Woodbury v Minnesotě (USA)

činiti dobro [a] zachovávatí přikázání Pána, svého Boha“. (Alma 63:2.) Jak se zdá, je pro Šiblonu příznačné, že toho o něm od doby, kdy převzal posvátné záznamy, až do okamžiku, kdy je předal Helamanovu synu Helamanovi, mnoho zapsáno není. (Viz Alma 63:11.)

Šiblon byl opravdu dobrotivý a bezelstný. Byl to člověk, který obětoval svůj čas, talenty a úsilí, aby z lásky k Bohu a ke svým bližním pomáhal druhým a pozvedal je. (Viz Alma 48:17–19; 49:30.) Skvěle ho vystihují slova presidenta Spencera W. Kimballa: „Velké ženy a velcí muži vždy touží spíše sloužit, než nad někým panovat.“³

Ve světě, který na všech stranách baží po uznání, postavení, moci, počtách či pravomoci, si vážím těch úžasných a požehnaných duší, které jsou opravdu dobrotivé a bezelstné, těch, které motivuje láska k Bohu a k bližním, těch velkých mužů a žen, kteří „touží spíše sloužit, než nad někým panovat“.

Dnes jsou lidé, kteří by chtěli, abychom věřili, že snahu dokázat svůj význam můžeme uspokojit pouze získáním postavení a moci. Naštěstí je však mnoho takových, na něž tento

názor nemá vliv. Svůj význam spatřují ve snaze být opravdu dobrotiví a bezelstní. Narážím na ně ve všech společenských vrstvách a v různých vyznáních. A nacházím je ve velkém počtu mezi skutečně obrácenými následovníky Krista.⁴

Vážím si těch, kteří nesobecky slouží každý týden ve sborech a odbočkách po celém světě tím, že plní svá povolání nad rámec požadovaného. Ale povolání přicházejí a odcházejí. Ještě větší dojem na mě dělají mnozí, kteří i bez oficiálního povolání nacházejí příležitosti neustále sloužit druhým a pozvedat je. Jeden bratr chodí na shromáždění brzy, aby srovnal židle, a odchází pozdě, aby kapli uklidil. Jedna sestra si záměrně

sedá vedle jisté slepé sestry ze svého sboru nejen proto, aby se s ní mohla pozdravit, ale také aby mohla zpívat náboženské písně dostatečně nahlas, aby se podle ní mohla daná sestra řídit. Podíváte-li se blíže na svůj sbor či odbočku, naleznete takové příklady také. Vždy jsou členové, kteří vědí, kdo potřebuje pomoc a kdy ji poskytnout.

Své první poučení o opravdu dobrotivých a bezelstných Svatých jsem nejspíš získal jako mladý misionář. Přijel jsem do oblasti se starším, jehož jsem neznal. Slyšel jsem druhé misionáře mluvit o tom, že nikdy nedostal žádné vedoucí pověření a že má potíže s korejštinou navzdory tomu, že už je v té zemi dlouho. Ale když jsem tohoto staršího poznal, zjistil jsem, že je to jeden z nejposlušnějších a nejvěrnějších misionářů, co jsem znal. Když byl čas studovat, studoval; když byl čas pracovat, pracoval. Odcházel z bytu včas a včas se vracel. Pilně studoval korejštinu, přestože pro něj byla obzvláště těžká.

Když jsem si uvědomil, že to, co jsem slyšel, nebyla pravda, měl jsem pocit, že je tento misionář neprávem považován za neúspěšného. Chtěl jsem říci celé misii o tom, co jsem o tomto starším zjistil. O svou touhu napravit toto nedorozumění jsem se podělil s presidentem misie. Odvětil: „Nebeský Otec ví, že tento mladý muž je úspěšný misionář, a já to vím také.“ Pak dodal: „A teď to víte i vy, tak na kom ještě záleží?“ Tento moudrý prezident misie mě naučil tomu, co je na službě důležité – a uznání, postavení, moc, počty či pravomoc to nejsou. Pro mladého misionáře, který se příliš soustředil na postavení, to bylo velké ponaučení.

S tímto ponaučením jsem se začal zpětně zamýšlet nad svým životem

a uvědomil jsem si, jak často mě ovlivnili lidé, kteří zrovna nezastávali žádné důležité postavení či funkci. Jedním z těchto Šiblonovi podobných lidí byl můj učitel semináře během prvního ročníku střední školy. Tento dobrý muž učil seminář teprve dva nebo tři roky, ale otevřel mi srdce tak, že mi to pomohlo získat svědectví. Nebyl to možná ten nejoblíbenější učitel na škole, ale byl vždy připravený a měl na mě mocný a trvalý vliv. Jednou z mála příležitostí, kdy jsem ho během 40 let, jež uplynuly od doby, kdy mě učil, viděl, bylo, když za mnou přišel na pohřbu mého otce. Tento čin nebyl vskutku motivován postavením či mocí.

Vážím si onoho oddaného učitele a mnohých mu podobných, kteří jsou opravdu dobrotiví a bezelstní. Vážím si učitele Nedělní školy, který neučí své studenty jen během nedělní výuky ve třídě, ale také je učí a ovlivňuje tím, že je zve na snídani se svou rodinou. Vážím si vedoucích mládeže, kteří chodí na sportovní utkání a kulturní akce mladých mužů a žen ve svém sboru. Vážím si muže, který píše povzbudivé vzkazy svým sousedům, a ženy, která vánoční přání neposílá jen poštou, ale svým přátelům a členům rodiny, kteří potřebují, aby je někdo navštívil, je doručuje osobně. Ctím bratra,

který pravidelně brával na projíždku jiného bratra uprostřed jeho temných dnů s Alzheimerovou chorobou, aby on a jeho žena získali tak potřebnou úlevu od stereotypu.

Takovéto věci se nedělají pro chválu a pocty. Tito muži a ženy nejsou motivováni možnostmi získat postavení či pravomoc. Jsou to učedníci Kristovi, kteří neustále činí dobro, a jako Šiblon se neustále snaží potěšit svého Otce v nebi.

Vždy mě rozesmutní, když zjistím, že někdo přestane sloužit, či dokonce chodit na shromáždění, protože je uvolněn z povolání či má pocit, že je přehlížen jako kandidát na určitou funkci či postavení. Doufám, že se jim jednoho dne dostane stejného ponaučení jako mně jakožto mladému misionáři – že službu, na níž nejvíc záleží, obvykle ocení jen samotný Bůh. Zapomínáme v honbě za já a moje na Ty a Tvoje?

Někteří možná řeknou: „Ale já musím urazit ještě velký kus cesty, než budu takový jako zmínění lidé.“ Dobrou zprávou o evangeliu Ježíše Krista je to, že naše srdce se může proměnit a své motivy můžeme kultivovat a tříbit. Když jsme pokřtěni do pravého stáda Božího, nastupujeme cestu, díky níž se můžeme stát novou bytostí. (Viz 2. Korintským 5:17; Mosiáš 27:26.) Pokaždé, když obnovujeme smlouvu

křtu přijímáním svátosti, se přibližujeme o krok k onomu vrcholnému cíli.⁵ Když v této smlouvě vytrváváme, získáváme sílu truchlit s truchlícími a utěšovat ty, kteří útěchu potřebují. (Viz Mosiáš 18:9.) V této smlouvě nacházíme milost, jež nám umožňuje sloužit Bohu a dodržovat Jeho přikázání včetně těch, že máme milovat Boha celým srdcem a milovat bližního jako sebe sama.⁶ V této smlouvě nás Bůh a Kristus podporují, abychom mohli podporovat ty, kteří to potřebují. (Viz Mosiáš 4:16; viz také verše 11–15.)

To jediné, co v životě opravdu chci, je potěšit otce – jak pozemského, tak nebeského – a být podobnější Šiblonovi.⁷

Děkuji Nebeskému Otci za duše, jako byl Šiblon, jejichž příklad mi – a každému z nás – dává naději. Z jejich života je patrné svědectví o milujícím Otci v nebi a láskyplném a soucitném Spasiteli. Přidávám své svědectví k tomu jejich a zavazuji se, že se budu snažit být více jako oni. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Dieter F. Uchtdorf, „Jsem to já, Pane?“ *Liahona*, listopad 2014, 58; kurzíva přidána.
2. Helaman nešel učit Zoramity, takže víme, že Alma hovoří o Šiblonovi, když říká „tvůj bratr“. (Viz Alma 31:7; 39:2.)
3. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Women“, *Ensign*, Nov. 1979, 104.

4. „Pán nás učil, že když se skutečně obrátíme k Jeho evangeliu, naše srdce se odvrátí od sobeckých zájmů ke službě, v rámci níž budeme pozvedat druhé na jejich cestě vzhůru k věčnému životu. Abychom dosáhli tohoto obrácení, můžeme se modlit a ve víře pracovat na tom, abychom se stali novou bytostí, což je umožněno Usmířením Ježíše Krista. Můžeme začít tím, že se budeme modlit o víru ku pokání ze sobeckosti a o dar starat se o druhé více než sami o sebe. Můžeme se modlit o moc odložit pýchu a závist.“ (Henry B. Eyring, „Testimony and Conversion“, *Liahona*, Feb. 2015, 4–5.)

5. „[Bůh] je nesmrtelný a dokonalý. My jsme smrtelní a nedokonalí. I ve smrtelnosti však hledáme způsoby, pomocí kterých bychom se s Ním mohli spojit duchovně. A tím získáváme určitý přístup jak k milosti, tak i ke vznešenosti Jeho moci. Mezi tyto výjimečné chvíle patří ... křtění a konfirmování ... [a] přijímání symbolů Večeře Páně.“ (Jeffrey R. Holland, *To My Friends* [2014], 80.)

6. „Svatí posledních dnů, kteří sami sebe ve všem, co dělají, vnímají jako děti Boží, přirozeně tíhnou k tomu, aby si stanovovali závazky a dodržovali je. Plán spasení se vyznačuje smlouvami. Slibujeme, že budeme poslušni příkázání. Bůh nám za to slibuje pozeňání v tomto životě i na věčnosti. Přesně stanovuje, co požaduje, a dokonale dodržuje své slovo. Protože nás miluje a protože účelem plánu je stát se takovým, jako je On, žádá od nás přesnost. Součástí zaslíbení, která nám dává, je vždy moc růst ve své schopnosti dodržovat příkázání. Umožňuje nám poznávat pravidla, jež stanovil. Když se celým srdcem snažíme vyhovět Jeho měřítkům, dává nám za společníka Ducha Svatého. To na oplátku zvyšuje naši moc dodržovat příkázání a rozpoznávat, co je dobré a pravdivé. A to je moc učit se, jak v rámci našeho časného studia, tak v učení, které potřebujeme pro věčnost.“ (Henry B. Eyring, „A Child of God“ [Brigham Young University devotional, Oct. 21, 1997], 4–5; speeches.byu.edu.) Viz také David A. Bednar, „Snášeli svá břemena lehce“, *Liahona*, květen 2014, 87–90.

7. K mým nejranějším vzpomínkám patří to, že jsem chtěl, aby měl ze mě tatínek radost. Když jsem vyrostl a získal svědectví, začal jsem zároveň toužit po tom, abych potěšil Nebeského Otce. Později jsem se dozvěděl o Šiblonovi, a k cílům, kterých jsem chtěl v životě dosáhnout, jsem přidal ten, že chci být více takovým, jako byl on.

Pán je mé světlo

Naši schopnost být pevní a věrní a následovat Spasitele bez ohledu na rány osudu velmi posilují spravedlivé rodiny a na Krista zaměřená jednota v našich sborech a odbočkách.

O těchto Velikonocích přemýšlíme o vykoupení, jež poskytl Spasitel Ježíš Kristus, a radujeme se z něj.¹

Lomoz šířící se po celé zemi v důsledku světské zlovolnosti přináší pocity zranitelnosti. S moderními formami komunikace přináší vliv nepravosti, nerovnosti a bezpráví mnoha lidem zdání toho, že život je ve své podstatě nespravedlivý. Ať již jsou tyto zkoušky jakkoli závažné, nesmějí nás odvádět od radostného oslavování Kristovy nadpozemské přímlyvy za nás. Spasitel získal doslova „vítězství nad smrtí“. Milosrdně a soucitně na sebe vzal naše nepravosti a přestupky, a tím nás vykoupil a uspokojil požadavky spravedlnosti pro všechny ty, kteří budou činit pokání a věřit v Jeho jméno.²

Jeho velkolepá smírná oběť má nesmírný význam přesahující smrtelné porozumění. Tento skutek milosti přináší pokoj, jenž převyšuje naše chápání.³

Jak tedy můžeme čelit tvrdé realitě kolem nás?

Má manželka Mary má od malička ráda slunečnice. Kdykoli se objeví na nepravděpodobných místech podél silnice, Mary se zaraduje. K domu, kde

žili moji prarodiče, vede prašná cesta. Častokrát, když jsme na ni vjížděli, se Mary zeptala: „Myslíš, že dnes uvidíme ty úžasné slunečnice?“ Překvapilo nás, že slunečnicím se dařilo v půdě narušené farmářskými stroji a sněžnými pluhy a pokryté materiálem, který nemohl být považován za ideální půdu pro květiny.

Jednou z úžasných vlastností mladých planých slunečnic, kromě toho, že rostou v nehostinné půdě, je to, že

Jednou z úžasných vlastností mladých planých slunečnic je to, že poupě mladé květiny sleduje pohyb slunce na obloze.

poupě mladé květiny sleduje pohyb slunce na obloze. Díky tomu získává životodárnou energii, aby vyrašilo v nádherný žlutý květ.

Podobně jako mladá slunečnice, když následujeme Spasitele světa, Syna Božího, rozkvétáme a stáváme se nádhernými navzdory mnoha hrozivým okolnostem, jež nás obklopují. On je vsuktu naším světlem a životem.

Spasitel v podobenství o pšenici a koukolu řekl svým učedníkům, že ti, kteří páchají přestupky a činí nepravosti, budou z Jeho království

*vysbíráni.*⁴ Když ale mluvil o věrných, řekl: „Tehdážť spravedliví stkví se budou jako slunce v království Otce svého.“⁵ Jsme-li jako jednotlivci – Kristovi učedníci – žijící v nehostinném světě, který je doslova ve zmatku, zakořenění v lásce ke Spasiteli a řídíme-li se pokorně Jeho učením, můžeme prospívat a kvést.

Naši schopnost být pevní a věrní a následovat Spasitele bez ohledu na rány osudu velmi posilují spravedlivé rodiny a na Krista zaměřená jednota v našich sborech a odbočkách.⁶

Správný čas doma

Úlohou rodiny v Božím plánu je přinést nám „štěstí, [pomoci nám] učit se správným zásadám v prostředí lásky a ... připravit [nás] na věčný život“.⁷ Je třeba, abychom do srdce našich dětí vštěpovali krásné tradice náboženských zvyklostí v prostředí domova.

Můj strýc Vaughn Roberts Kimball byl dobrým studentem, aspirujícím spisovatelem a hráčem amerického fotbalu na BYU. Den po útoku na Pearl Harbor, 8. prosince 1941, vstoupil do námořnictva Spojených států. Když byl na náborech vojáků v Albany ve státě New York, poslal do časopisu *Reader's Digest* krátký článek. Časopis mu zaplatil 200 dolarů a jeho příspěvek nazvaný „Správný čas doma“ vydal v květnovém čísle roku 1944.

V článku, kde se můj strýc staví do role námořníka, se píše:

„Správný čas doma:

Jednou večer v Albany ve státě New York jsem se zeptal námořníka, kolik je hodin. Vytáhl velké hodinky a odpověděl: ‚Je 7:20.‘ Věděl jsem, že je již víc. ‚Asi se vám zastavily hodinky, že?‘ řekl jsem.

‚Ne,‘ odpověděl, ‚mám nastavený standardní horský čas. Jsem z jižního Utahu. Když jsem se dal k námořnictvu, dal mi tatínek tyto hodinky. Řekl mi, že mi pomohou pamatovat na domov.

Když je na nich 5 hodin ráno, vím, že tatínek vyráží dojit krávy. A kdykoli v 7:30 večer vím, že celá rodina sedí u prostřeného stolu a tatínek děkuje Bohu za to, co na stole je, a žádá Ho, aby nade mnou bděl,‘ řekl námořník. ‚Kolik je hodin na místě, kde jsem, dokáží zjistit poměrně snadno. Já chci ale vědět, kolik hodin je v Utahu.‘⁸

Krátce po vydání článku byl strýc Vaughn povolán do služby na lodi v Pacifiku. 11. května 1945, když

sloužil na letadlové lodi *Bunker Hill* poblíž Okinawy, zaútočila na loď dvě sebevražedná letadla.⁹ Zemřelo téměř 400 členů posádky, včetně mého strýce Vaughna.

Starší Spencer W. Kimball vyjádřil Vaughnovu otci upřímnou soustrast a zmínil se o Vaughnově způsobilosti a o Pánově ujištění, že „ti, kteří zemřou ve mně, neokusí smrti, neboť bude pro ně sladká“.¹⁰ Vaughnův otec s dojetím řekl, že ačkoli Vaughn byl pohřben do moře, ruka Boží ho donese do jeho nebeského domova.¹¹

O dvacet osm let později mluvil president Spencer W. Kimball o Vaughnovi na generální konferenci. Mimo jiné řekl: „Znal jsem tuto rodinu dobře. ... Poklekal jsem s [nimi] v mocné modlitbě. ... Výchova a výuka dětí přinesla této velké rodině věčné požehnání.“ President Kimball vyzval každou rodinu, „aby poklekala ... a modlila se za své syny a dcery dvakrát denně“.¹²

Bratři a sestry, budou-li součástí našeho života rodinné modlitby, studium písem, rodinné domácí večery, kněžská požehnání a zachovávání

sabatu, budou naše děti vědět, kolik je hodin u nich doma. Budou připraveny na věčný domov v nebi, ať již se jim v tomto obtížném světě stane cokoli. Je nesmírně důležité, aby naše děti věděly, že jsou doma v bezpečí a že je máme rádi.

Manželé a manželky jsou rovnocenní partneři.¹³ Mají různé zodpovědnosti, které se však doplňují. Manželka může rodit děti, které žehnají celé rodině. Manžel může mít kněžství, kterým žehná celé rodině. Nejdůležitější rozhodnutí však manželé a manželky činí jako rovnocenní partneři v rodinné radě. Určují, jak budou děti vyučovány a ukázněny, na co se vynaloží peníze, kde budou bydlet, a mnoho dalších rodinných záležitostí. Tato rozhodnutí činí společně poté, co usilovali o vedení od Pána. Cílem je věčná rodina.

Světlo Kristovo vštěpuje věčnou povahu rodiny do srdce všech Božích dětí. Jeden můj oblíbený spisovatel, který není členem naší Církve, to popsal takto: „V životě je toho tolik, co je nepodstatné, [ale] ... rodina je to, co je skutečné, podstatné a věčné; to, nad

čím máme bdít, o co máme pečovat a čemu máme být věrni.“¹⁴

Církev nám, jako sjednocené rodině, pomáhá zaměřovat se na Spasitele

Kromě rodiny je významná i role Církve. „Církev zajišťuje organizaci a prostředky nutné k tomu, aby všechny Boží děti mohly být učeny evangeliu Ježíše Krista. Zajišťuje kněžskou pravomoc nutnou k tomu, aby bylo možné vykonávat obřady spasení a oslavení pro všechny ty, kteří jsou hodni a ochotni je přijmout.“¹⁵

Ve světě se hojně šíří sváry a nepravosti a výrazně vystupují do popředí alternativní kultury a nerovnosti. V Církvi, vyjma jednotek mluvících jiným jazykem, jsou sbory a odbočky rozdělené geograficky. Nedělíme se podle tříd či hodností.¹⁶ Radujeme se z toho, že ve spravedlivé kongregaci jsou zastoupeny různé rasy a kultury. Naše sborová rodina je důležitá pro náš pokrok, štěstí a osobní snahu stát se více takovými, jako je Kristus.

Různé kultury často lidi rozdělují a někdy jsou zdrojem násilí a diskriminace.¹⁷ V Knize Mormonově se

nanejvýš znepokojivými slovy popisují tradice zlovolných otců, které vedly k násilí, válkám, zlým skutkům, nepravostem, a dokonce i ke zničení národů.¹⁸

V písmech není lepšího výchozího bodu, než je 4. Nefi, kde se popisuje církevní kultura, jež je pro nás všechny zcela zásadní. Ve verši 2 se mimo jiné píše: „Lidé na celé tváři země byli obráceni k Pánu, jak Nefité, tak Lamanité, a nebylo mezi nimi žádných svárů a sporů a každý člověk jednal s druhým spravedlivě.“ A v 16. verši čteme: „A zajisté nemohlo být šťastnějšího lidu mezi všemi lidmi, kteří byli stvořeni rukou Boží.“ To, že neexistovaly žádné sváry, bylo připisováno lásce „Boží, která přebývala v srdci lidí“.¹⁹ A právě o tuto kulturu usilujeme.

Silné kulturní hodnoty a náboženské názory se dotýkají podstaty toho, kdo jsme. Tradiční hodnoty oběti, vděčnosti, víry a spravedlivosti se mají ochraňovat

a zachovávat. Rodiny si musí libovat v tradicích posilujících víru a ochraňovat je.²⁰

Jedním z nejnvýznačnějších rysů každé kultury je její jazyk. V oblasti kalifornského San Franciska, kde jsem žil, bylo sedm jednotek pro členy hovořící nerodným jazykem. Naše nauka ohledně jazyků je uvedena v 11. verši 90. oddílu Nauky a smluv: „Neboť stane se v onen den, že každý člověk uslyší plnost evangelia ve svém vlastním jazyce a ve své vlastní řeči.“

Když se děti Boží modlí k Bohu ve svém rodném jazyce, je to jazyk jejich srdce. A je zřejmé, že jazyk srdce je pro všechny drahocenný.

Můj starší bratr Joseph je lékař a provozoval mnoho let praxi v oblasti Sanfranciského zálivu. Do ordinace k němu přišel jistý starší samoánský člen Církve, který byl jeho novým pacientem. Trpěl úpornou, vysilující bolestí. Zjistilo se, že má ledvinový

kámen, a tak podstoupil příslušnou léčbu. Tento věrný člen řekl, že jeho původním záměrem bylo jen zjistit, co mu je, aby se pak mohl v samoánsčině modlit ohledně svých zdravotních potíží k Nebeskému Otci.

Je důležité, aby členové porozuměli evangeliu v jazyce svého srdce, aby se tak mohli modlit a jednat v souladu se zásadami evangelia.²¹

I přes rozmanitost jazyků a krásné a povznášející kulturní tradice musíme mít srdce spojené v jednotě a lásce.²² Pán důrazně řekl: „Nechť si každý člověk váží bratra svého jako sebe sama. ... Buďte jedno; a nejste-li jedno, nejste moji.“²³ Přestože si ceníme vhodných kulturních rozmanitostí, naším cílem je být v každém ohledu sjednoceni v kultuře, zvyklostech a tradicích evangelia Ježíše Krista.

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů nebyla nikdy silnější

Uvědomujeme si, že někteří členové, zatímco se snaží posilovat svou víru a svědectví, mají otázky a obavy. Buďme opatrní, abychom vůči těm, kteří mají nějaké obavy, větší či menší, nebyli kritičtí, ani je neodsuzovali. Zároveň by tito lidé měli dělat vše, co je v jejich moci, aby svou víru a svědectví posilovali. Nejlepší způsob, jak vyřešit otázky či obavy, je trpělivě a pokorně studovat, přemítat, modlit se, žít podle zásad evangelia a radit se s příslušnými vedoucími.

Někteří tvrdí, že z Církve dnes odchází více členů než v minulosti a že v ní je více pochyb a nevíry. To zkrátka není pravda. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů nebyla nikdy silnější. Počet členů, kteří si nechávají vymazat jméno ze záznamů Církve, byl vždy malý a v posledních letech je podstatně menší než v minulosti.²⁴ Nárůst v prokazatelně měřitelných oblastech, jako

je počet obdarovaných členů s platným chrámovým doporučením, počet dospělých plátců plného desátku a počet členů sloužících na misi, je pozoruhodný. Dovolte mi zopakovat, že Církev nebyla nikdy silnější. Ale „pamatujte, cena duší je veliká v očích Božích“.²⁵ Nabízíme pomocnou ruku každému.

Pokud se chmury, kterým v současnosti čelíte, zdají temné, tíživé a téměř nesnesitelné, pamatujte na to, že Spasitel skrze duševně vyčerpávající temnotu v Getsemanech a nepředstavitelná muka a bolest na Kalvárii vykonal Usmíření, které snímá i ta nejstrašnější břemena, jež v tomto životě můžeme nést. Udělal to pro vás i pro mě. Udělal to, protože nás miluje a protože poslouchá a miluje svého Otce. Budeme vysobozeni ze smrti – dokonce i z hlubin moře.

To, co nás bude v tomto životě i na věčnosti chránit, bude osobní a rodinná

spravedlivost, církevní obřady a následování Spasitele. Toto je naše útočiště před bouří. Vy, kteří se cítíte osaměle, můžete odhodlaně stát ve spravedlivosti s vědomím, že Usmíření vás bude chránit a bude vám žehnat více, než jste schopni plně pochopit.

Máme pamatovat na Spasitele, dodržovat smlouvy a následovat Syna Božího tak, jako mladé slunečnice sledují sluneční paprsky. Následování Spasitelova světla a příkladu nám přinese radost, štěstí a pokoj. 27. žalm i má oblíbená náboženská píseň prohlašují: „Hospodin světlo mé a spasení mé.“²⁶

O tomto velikonočním víkendu jako jeden ze Spasitelových apoštolů vydávám posvátné svědectví o Vzkříšení Ježíše Krista. Víím, že žije. Zním Jeho hlas. Svědčím o Jeho božskosti a o tom, že Usmíření je skutečné. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz 2. Nefi 9:20–22.
2. Viz Mosiáš 15:8–9.
3. Viz Filipenským 4:7.
4. Viz Matouš 13:41.
5. Matouš 13:43.
6. Viz Nauka a smlouvy 115:5–6.
7. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, „The Right Time at Home“, *Reader's Digest*, May 1944, 43.
9. Dopis od kapitána G. A. Seitze, námořnictvo USA, loď *Bunker Hill*, datovaný 25. května 1945, otci Vaughna Kimballa, p. Crozieru Kimballovi, Draper, Utah.
10. Viz dopis od Spencera W. Kimballa, datovaný 2. června 1945, určený Crozieru Kimballovi; Nauka a smlouvy 42:46.
11. Viz Crozier Kimball, v: Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995), 53.
12. Spencer W. Kimball, „The Family Influence“, *Ensign*, July 1973, 17. Spencer W. Kimball byl v té době presidentem Kvora Dvanácti apoštolů.
13. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
14. Carla Carlisle, „Pray, Love, Remember“, *Country Life*, Sept. 29, 2010, 120.
15. *Příručka 2*, 1.1.5.
16. Viz 4. Nefi 1:26.
17. O kultuře se v dnešním světě velmi diskutuje. Stránky Merriam-Webster.com dokonce v roce 2014 označily slovo *kultura* slovem roku.
18. Viz Alma 9; Helaman 5.
19. 4. Nefi 1:15.
20. Německý filosof Goethe pronesl slavná slova: „Co jsi zdědil po svých otcích, toho musíš dobýt, abys to skutečně měl!“ (Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, trans. Bayard Taylor [1912], 1:28.)
21. Toto je jeden z důvodů, proč Církev učí evangelium v 50 jazycích a překládá Knihu Mormonovu do 110 jazyků. Nicméně jedním z úkolů všude na světě je naučit se jazyk země, v níž žijete. Jako rodiče musíte přinést určité oběti, abychom nastupující generaci pomohli naučit se jazyk země, v níž nyní žijí. Pomozte jim v tom, aby se tento jazyk stal jazykem jejich srdce.
22. Viz Mosiáš 18:21.
23. Nauka a smlouvy 38:25, 27.
24. Za posledních 25 let se počet členů odcházejících z Církve snížil a Církev se početně téměř zdvojnásobila. Procento těch, kteří odcházejí, se značně snížilo.
25. Nauka a smlouvy 18:10.
26. Žalm 27:1; viz také „The Lord Is My Light“, *Hymns*, č. 89.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nejúžasnější generace mladých dospělých

To, co potřebujeme nyní, je nejúžasnější generace mladých dospělých v historii Církve. Potřebujeme vaše celé srdce a duši.

Jednou z mých největších radostí, když cestuji po celém světě, je příležitost setkat se a zdravit se s našimi misionáři. Tito úžasní starší a sestry vyznačují Světlo Kristovo a jejich láska k Pánu Ježíši Kristu a to, jak oddaně Mu slouží, je pro mě vždy zdrojem inspirace. Pokaždé, když jim podám ruku a pocítím jejich nevšedního ducha a víru, říkám si: „Tito naši úžasní synové a dcery jsou opravdovým zázrakem!“

Během generálního kněžského shromáždění v říjnu 2002 jsem vyzval biskupy, rodiče a perspektivní misionáře, aby „zvýšili laťku“ pro misionářskou službu na plný úvazek.

Tehdy jsem řekl, že „to, co potřebujeme ... , je nejúžasnější generace misionářů v historii Církve. Potřebujeme dobré, způsobilé a duchovně nabitě misionáře. ...

Potřebujeme vaše celé srdce a duši. Potřebujeme energické, přemýšlivé, zanícené misionáře, kteří vědí, jak naslouchat našeptávání Svatého Ducha a jak na to reagovat.“¹

V mnoha ohledech je dnešní svět problematictější než ten před 13 lety. Naše mladé muže a mladé ženy

rozptyluje spousta věcí, které je mohou při jejich přípravě jak na misi, tak na budoucí šťastný život svést na vedlejší kolej. Technologie pokročily a téměř každý má přístup k mobilním zařízením, jež dokáží upoutat pozornost lidské rodiny Boží, což může být jak k velkému prospěchu, tak k nezměrnému zlu.

Dnes večer budu hovořit k misionářům, kteří nyní slouží, k budoucím i navrátilivším se misionářům a ke všem

mladým dospělým mužům v Církvi. Modlím se, abyste mým slovům porozuměli a pozorně se nad nimi na své cestě těmito úžasnými a náročnými lety svého života zamysleli.

V počátcích Církve měli misionáři předtím, než odešli na misi, pohovor s některou z generálních autorit. V dnešní době míváte předtím, než nastoupíte misionářskou službu, pohovor se svým biskupem a prezidentem kůlu a mnozí z vás nebudou mít pohovor s generální autoritou nikdy. Je to zkrátka odrazem fungování Církve, která má více než 15 milionů členů po celém světě. Víím, že hovořím za všechny své Bratří, když říkám, že bychom si přáli, aby bylo možné každého z vás poznat osobně a moci vám říci, že máte naši lásku a podporu.

Naštěstí Pán poskytuje možnosti, jak se vám můžeme přiblížit. Každého misionáře například přiděluje do jeho budoucí misie člen Kvora Dvanácti. Přestože se tak děje bez tradičního pohovoru tváří v tvář, zprostředkovávají technologie ve spojení se zjevením zážitek, který je pozoruhodně důvěrný a osobní. Povím vám, jak to probíhá.

Na obrazovce počítače se objeví vaše fotografie spolu s klíčovými informacemi, které o vás poskytl váš biskup či president křtu. Když se tak stane, podíváme se vám do očí a projdeme si vaše odpovědi na otázky na formuláři pro doporučení misionáře. Na onen krátký okamžik se zdá, že jste přítomni a odpovídáte nám přímo.

Když se díváme na vaši fotografii, věříme, že jste v každém ohledu překonali onu „zvýšenou latku“, které je nyní zapotřebí, aby byl člověk věrným a úspěšným misionářem. Pak, mocí Ducha Páně a pod vedením presidenta Thomase S. Monsona, vás přidělíme do jedné ze 406 misí, které má Církev po celém světě.

Ne, není to totéž jako osobní pohovor tváří v tvář. Ale blíží se mu to.

Dalším prostředkem, jenž nám pomáhá přiblížit se církevním vedoucím a členům, kteří žijí daleko od ústředí Církev, jsou videokonference.

V této souvislosti bych rád požádal ty z vás, kteří se chystáte na misi, vás, kteří jste se vrátili, a všechny mladé dospělé, abyste se mnou strávili pár

minut, jako bychom zrovna teď spolu vedli osobní videohovor. Zkuste mě prosím na pár minut vnímat tak, jako bychom vy a já byli jedinými osobami v místnosti, ať již jste dnes večer kdekoli.

Já si zase budu představovat, že se vám dívám do očí a pozorně naslouchám vašim odpovědím na několik otázek, o nichž se domnívám, že mi řeknou hodně o hloubce vašeho svědectví a vaší oddanosti vůči Bohu. Pokud mohu parafrázovat to, co jsem řekl misionářům před 13 lety, tak to, co potřebujeme nyní, je nejúžasnější generace mladých dospělých v historii Církev. Potřebujeme vaše celé srdce a duši. Potřebujeme energické, přemýšlivé, zanícené mladé dospělé, kteří vědí, jak naslouchat našeptávání Svatého Ducha a jak na ně reagovat, když budou na své cestě čelit každodenním zkouškám a pokušením, které současné mladé Svaté posledních dnů potkávají.

Jinými slovy, nastal čas zvýšit latku nejen pro misionáře, ale také pro navrátilivší se misionáře a pro celou

vaši generaci. Za tímto účelem prosím přemítejte v srdci o svých odpovědích na tyto otázky:

1. Bádáte pravidelně v písmech?
2. Poklekáte každé ráno a každý večer k modlitbě, abyste si promluvili se svým Nebeským Otcem?
3. Postíte se každý měsíc a dáváte postní oběť, třebaže jste jen chudí studenti, kteří sotva vycházejí a nemohou si dovolit darovat moc peněz?
4. Zamýšlíte se hluboce nad Spasitelem a Jeho smírnou obětí, když máte připravit, požehnat či roznést svátost nebo když ji přijímáte?
5. Chodíte pravidelně na shromáždění a snažíte se světit sabat?
6. Jste čestní doma, ve škole, v církvi a v zaměstnání?
7. Jste duševně a duchovně čisti? Vyhýbáte se pornografii a webovým stránkám, časopisům, filmům či aplikacím, včetně fotografií na Tinderu a Snapchatu, při jejichž prohlížení byste se cítili trapně, kdyby vás viděli rodiče, církevní vedoucí nebo sám Spasitel?
8. Hospodaříte rozumně s časem – vyhýbáte se nevhodným technologiím a sociálním sítím včetně videoher, jež mohou otupit vaši duchovní citlivost?
9. Je ve vašem životě něco, co je potřeba změnit či napravit a začít s tím hned teď?

Děkuji vám ze tento krátký osobní pohovor. Doufám, že jste na každou z těchto otázek dali upřímnou a promyšlenou odpověď. Máte-li v dodržování kterékoli z těchto prostých zásad nedostatky, naléhavě vás vybízím, abyste směle činili pokání a uvedli svůj život opět do souladu s měřítky spravedlivého učenictví.

Bratří, mohl bych vám dát i další rady, jež vám pomohou vštípit si svědectví o evangeliu hluboko do srdce a do duše?

Rád bych připomněl vám, navráťivším se misionářům, že se máte neustále připravovat na život a na založení rodiny. Vrátit se z misie není totéž, jako jít do penze! Jakožto navráťivší se misionáři máte „býti horlivě zaměstnání v dobré věci a konati mnoho věcí ze své vlastní svobodné vůle a uskutečňovati mnoho spravedlivosti“.²

Používejte prosím dovednosti, které jste získali na misii, k tomu, abyste denně žehnali životu lidí kolem sebe. Nepřestávejte sloužit druhým jen proto, abyste se mohli věnovat výlučně škole, práci či společenským činnostem. Namísto toho si udržujte v životě rovnováhu prostřednictvím duchovních zážitků, jež vám připomenou, že máte neustále a každý den sloužit druhým, a připraví vás na to.

Během misie jste zjistili, jak je důležité navštěvovat lidi u nich doma. Doufám, že všichni naši mladí dospělí, ať již sloužili na misii na plný úvazek, či nikoli, rozumějí tomu, jak je důležité navštěvovat osamělé, nemocné nebo zkrroušené – nejen proto, že to máme za úkol, ale také kvůli opravdové lásce, již chováte k Nebeskému Otci a Jeho dětem.

Ty z vás, kteří se na střední škole připravují na službu na misii, bych chtěl povzbudit k účasti na semináři a k tomu, abyste ho absolvovali. A vy, mladí dospělí, byste se měli zapsat do institutu náboženství.³ Pokud chodíte na církevní školu, důsledně se každý semestr запиšte do některého náboženského vzdělávacího kurzu. Během tohoto důležitého období přípravy na misii či na věčné manželství a dospělý život musíte i nadále hledat možnosti, jak se učit a růst a přijímat inspiraci

a vedení prostřednictvím Ducha Svatého. Budete-li v rámci semináře, institutu nebo náboženských vzdělávacích kurzů pozorně a s modlitbou studovat evangelium, může vám to pomoci daného cíle dosáhnout.

Ať již chodíte na církevní školu, či nikoli, ať již chodíte na střední školu, či nikoli, neříkejte si, že kvůli své zaneprázdněnosti nemáte na studium evangelia čas. Seminář, institut či kurz náboženství vám v životě poskytnou rovnováhu a obohatí vaše světské vzdělání tím, že vám dají další příležitost strávit nějaký čas studiem písem a učením proroků a apoštolů. Máme čtyři vynikající nové kurzy a já chci povzbudit každého mladého dospělého, aby se o nich informoval a navštěvoval je.⁴

A nezapomeňte, že kurzy a akce nabízené vašim místním institutem nebo sborem či kůlem mladých svobodných dospělých poskytují rovněž příležitost setkávat se s druhými mladými muži či mladými ženami a navzájem se pozvedat a inspirovat,

zatímco se budete učit, duchovně růst a trávit spolu čas. Bratří, když odložíte svůj mobilní telefon a trochu se rozhlédnete, mohli byste dokonce na institutu najít svou budoucí společnici.

Což mě přivádí k další radě, o níž jste nepochybně věděli, že přijde: Svobodní dospělí mají chodit na rande a uzavřít sňatek. Přestaňte to prosím odkládat! Víím, že někteří z vás se bojí založit rodinu. Ale když si vezmete správnou osobu ve správném čase a na správném místě, bát se nemusíte. Ve skutečnosti se vyhnete mnohým problémům, pokud budete „horlivě zaměstnání“ spravedlivým chozením na rande, námluvami a manželstvím. Nepište jí smsky! Využijte vlastního hlasu, abyste se představili spravedlivým dcerám Božím, jež jsou všude kolem vás. To, že skutečně uslyší lidský hlas, ji šokuje – možná natolik, že řekne ano.

Bratří, svědčím vám o tom, že nám Pán Ježíš Kristus prostřednictvím své smírné oběti může pomoci v životě napravit cokoli, co nápravu potřebuje.

Starší Ulisses Soares

Předsednictvo Sedmdesáti

Dnes večer, kdy se připravujeme na oslavu zítřejší velikonoční neděle, se prosím se mnou zastavte a připomeňte si dar Kristova Usmíření. Pamatujte na to, že náš Nebeský Otec a náš Spasitel, Ježíš Kristus, vás znají nejlépe a milují vás nejvíce ze všeho.

Prostřednictvím Usmíření na sebe Vykupitel vzal naše starosti, bolesti a hříchy. Spasitel světa pochopil osobně každého jednoho z nás tím, že skrze své utrpení v Getsemanech a na kříži prožil naše zklamané naděje, problémy a neštěstí.⁵ Jeho smrt byla vrcholným skutkem lásky k nám a On byl onoho osudného večera pohřben do nové hrobky.

V neděli ráno vstal Ježíš z mrtvých v příslibu nového života pro každého z nás. Vzkříšený Pán pak pověřil své učedníky, aby každého učili mít víru v Krista, činit pokání z hříchů, být pokřtěni, přijmout dar Ducha Svatého a vytrvat do konce. Bratří, my víme, že se Bůh, náš Otec, a Jeho milovaný Syn zjevili Proroku Josephu Smithovi a jeho prostřednictvím znovuzřídili plnost evangelia Ježíše Krista.

Buďte silní, bratří. Dodržujte příkázání Boží. Pán Ježíš Kristus nám slibuje, že vše, čeho budeme chtít ve spravedlivosti docílit, nám bude dáno. Církevní vedoucí na vás spoléhají. Potřebujeme, aby každý z vás, mladých dospělých, byl připraven uzavřít v budoucnu sňatek a sloužit a vést. O to se pokorně modlím ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. M. Russell Ballard, „Největší generace misionářů“, *Liahona*, listopad 2002, 47.
2. Nauka a smlouvy 58:27.
3. Viz Dopis Prvního předsednictva, 21. dubna 2011.
4. Viz „New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion“, [lds.org/topics/education/new-religion-classes](https://www.lds.org/topics/education/new-religion-classes).
5. Viz Mosiáš 3:5–13.

Ano, můžeme vyhrát, a vyhraje!

Musíme [se] ještě pevněji držet svého svědectví o evangeliu Ježíše Krista. Pak budeme vyhrávat každodenní bitvy proti zlu.

Drazí bratří, zaplavuje mě pocit pokory díky výsadě promlouvat dnes k vám, nositelům kněžství Božího po celé Církvi.

President Thomas S. Monson jednou řekl:

„Svět nám může čas od času připadat jako životu nebezpečný. Zdá se, že společnost upouští od svých morálních zásad znepokojivě rychle. Nikdo z nás – ať jsme mladí, nebo staří, nebo někde mezi tím – není chráněn před vlivem toho, co má schopnost stáhnout nás dolů a zničit nás. ...

Ale není nutné, abychom si zoufali. ... Vedeme válku s hříchem. ... Je to válka, kterou můžeme vyhrát, a my ji vyhraje. Náš Otec v nebi nám dal nástroje, které k vítězství potřebujeme.“¹

My všichni, mladí i staří, denně čelíme válce, o níž se zmiňoval prezident Monson. Nepřítel a jeho andělé se snaží odvádět naši pozornost. Jejich záměrem je povzbuzovat nás k tomu, abychom se odchýlili od smluv, které jsme s Pánem uzavřeli, a tím ztratili ze zřetele své věčné dědictví. Dobře znají plán, který Nebeský Otec pro své děti má, neboť se s námi účastnili oné

velké Rady v nebi, kdy nám toto vše bylo předloženo. Snaží se využívat našich slabostí a poklesků a oklamávají nás mlhami temnoty, které „zaslepují oči a zatvrzují srdce dětí lidských a svádějí je na široké cesty, aby zahynuly a byly ztraceny“.²

President Monson učil, že bez ohledu na protivenství, kterému čelíme, můžeme tuto válku vyhrát, a také ji vyhraje. Pán důvěřuje naší schopnosti a odhodlanosti vyhrát.

Písma obsahují bezpočet příkladů lidí, kteří svou válku vyhráli i ve velmi nepříznivých situacích. Jedním z těchto příkladů je velitel Moroni v Knize Mormonově. Tento znamenitý mladý muž měl odvahu bránit pravdu v době mnoha rozběrů a válek, kvůli kterým bylo ohroženo samotné přežití celého nefitského národa. I když Moroni vykonával své zodpovědnosti bravurně, zůstal pokorným. Díky této a mnoha dalším vlastnostem se v té době stal pozoruhodným nástrojem v rukou Božích. Kniha Almova vysvětluje, že kdyby všichni lidé byli jako Moroni, „moci pekelné by byly otřeseny na věky; [a] ďábel by nikdy neměl moc nad srdcem dětí lidských“.³ Všechny Moroniov

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

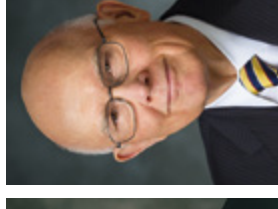
Boyd K. Packler

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Robard

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Aloukakis

Jose L. Alonso

Ian S. Ardem

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cochrane

Wilford W. Andersen

Koichi Aogagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

Claudio R. M. Costa

Leonard R. Curtis III

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goboy

J. Dean Comishi

Timothy J. Dydles

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

Christoffer Golden

Genit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamub

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keaton

Von G. Keetch

Jung Klebingat

Erich W. Kopschke

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Larry R. Lawrence

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Pecker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Per G. Malm

Hugo E. Martinez

James B. Mattino

Jairo Mazzagardi

Joseph W. Slati

Steven E. Snow

Ven P. Stanfill

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amilfo Valenzuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Adrian Ochoa

Kent E. Richards

Gregory A. Schwizer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

W. Craig Zwick

Claudio D. Zivic

Jorge F. Zeballos

PŘEDSEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Gerald Causse
První radce

Gay E. Stevenson
Předsedající biskup

Dean M. Dawes
Druhý radce

Terence M. Vinson

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

John S. Janner
První radce

Tad R. Callister
President

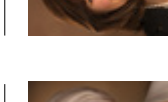
Devin G. Durrant
Druhý radce

Carol F. McConkieová
První radkyně

Bonnie L. Oscarsonová
Presidentka

Nell F. Manittová
Druhá radkyně

Carol M. Stephensonová
První radkyně

Linda K. Burtonová
Presidentka

Linda S. Steenová
Druhá radkyně

Cheryl A. Espinová
První radkyně

Rosemary M. Wilcomová
Presidentka

Mary R. Durhamová
Druhý radce

Douglas D. Holmes
První radce

Stephen W. Owen
President

M. Joseph Brough
Druhý radce

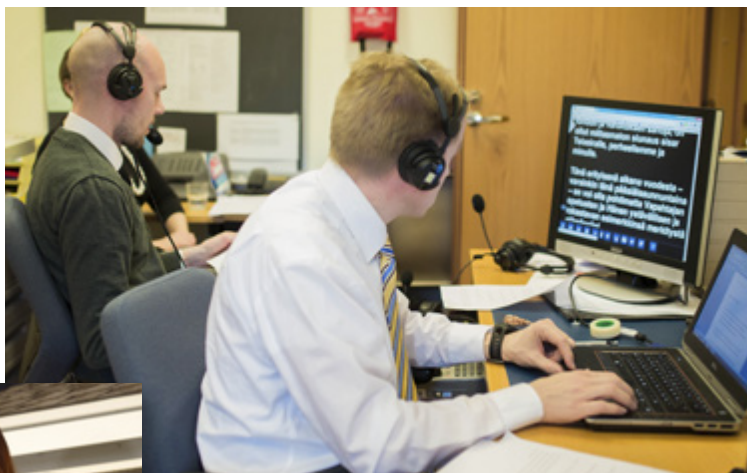
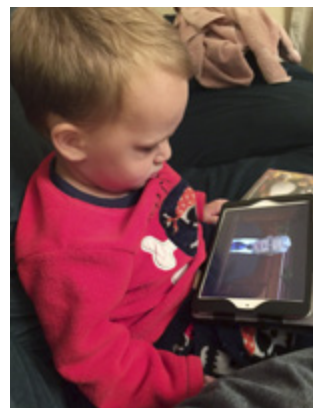
NEDELNÍ ŠKOLA

MLADÉ ŽENY

POMOCNÉ SDRUŽENÍ

PRIMÁRKY

MLADÍ MUŽI

Shora zleva ve směru hodinových ručiček jsou vyobrazeni členové a misionáři Církve v McMinnville v Oregonu (USA); v San Martín de Los Andes v Neuquénu (Argentina); v Johannesburgu v Jihoafrické republice; v Helsinkách ve Finsku; v Natalu v Rio Grande do Norte (Brazílie); v Ciudad del Carmen v Campeche (Mexiko); v Perpignanu ve Francii; v Montrealu v Quebecu (Kanada); a v Londýně v Anglii.

vlastnosti vycházely z jeho velké víry v Boha a v Pána Ježíše Krista⁴ a z jeho pevného odhodlání následovat hlas Boha a Jeho proroků.⁵

Máme-li zvítězit ve válkách proti zlu, je třeba, aby se, obrazně řečeno, každý z nás proměnil v novodobého velitele Moroniho. Zním jednoho velmi věrného mladého jáhna, který se v novodobého velitele Moroniho proměnil. Poněvadž se snaží řídit radami rodičů a církevních vedoucích, jsou jeho víra a odhodlání každý den zkoušeny, dokonce i v jeho mladém věku. Vyprávěl mi, jak ho jednou zaskočila velmi obtížná a nepříjemná situace – jeho kamarádi si na mobilních telefonech prohlíželi pornografické obrázky. V tom okamžiku se tento mladý muž musel rozhodnout, co je důležitější – jeho oblíbenost, nebo jeho spravedlivost. V několika následujících vteřinách sebral odvahu a řekl svým přátelům, že to, co dělají, není správné. Ba co víc, řekl jim, že s tím mají přestat, jinak je to zotročí. Většina spolužáků se jeho radám vysmála a řekla, že to je zkrátka součástí života a že na tom není nic špatného. Ale jeden z nich, když slyšel slova tohoto mladíka, se rozhodl s tím přestat.

Příklad tohoto jáhna měl pozitivní vliv přinejmenším na jednoho jeho spolužáka. On i jeho kamarád kvůli tomuto rozhodnutí bezpochyby čelili výsměchu a útisku. Na druhou stranu ale následovali Almovo nabádání adresované jeho lidu: „Vyjděte od zlovolných a oddělte se a nedotýkejte se nečistých věcí jejich.“⁶

V brožurce *Pro posílení mládeže* je uvedena tato rada určená mládeži Církve, která byla schválena Prvním předsednictvem: „Jste zodpovědní za rozhodnutí, která činíte. Bůh na vás pamatuje a bude vám pomáhat činit správná rozhodnutí, i kdyby členové

vaší rodiny a přátelé používali svobodu jednání způsoby, které nejsou správné. Mějte morální odvahu stát pevně v poslušnosti Boží vůle, i kdybyste museli stát sami. Budete-li to činit, stanete se pro druhé příkladem, který budou moci následovat.“⁷

Válka dobra proti zlu bude pokračovat po celý život, neboť protivníkovým záměrem je učinit všechny tak bídnými, jako je on sám. Satan a jeho andělé se budou snažit mást nám myšlenky a ovládat nás tím, že nás budou pokoušet k hříchu. Budou-li toho schopni, zničí vše dobré. Je ale důležité rozumět tomu, že moc nad námi budou mít jen tehdy, pokud jim to umožníme.

Písma obsahují také několik příkladů těch, kteří se protivníkovi podvolili, což je v konečném důsledku zmátklo, či dokonce zničilo. Jmenujme například Nehora, Korihora či Šerema. Musíme si na toto nebezpečí dávat pozor. Nemůžeme dopustit, aby nás

mátla populární poselství, která svět tak snadno přijímá a která odporují nauce a pravdivým zásadám evangelia Ježíše Krista. Mnohá tato světská poselství nepředstavují nic než snahu společnosti ospravedlnit hříchy. Je třeba pamatovat na to, že nakonec budeme všichni stát před Kristem, abychom byli souzeni podle svých skutků, ať byly dobré, nebo ať byly zlé.⁸ Když se s těmito světskými poselstvími setkáme, bude zapotřebí velké odvahy a důkladného poznání plánu Nebeského Otce, abychom se rozhodli správně.

Každý z nás může získat sílu rozhodnout se správně, pokud budeme hledat Pána a budeme v Něj vkládat veškerou důvěru a víru. Ale jak se píše v písmech, je třeba mít upřímné srdce a opravdový záměr. Pak nám Pán ve svém nekonečném milosrdenství projeví pravdu „mocí Ducha Svatého. A mocí Ducha Svatého může[me] znáti pravdu ohledně všech věcí.“⁹

Toto poznání získané Duchem Svatým není nic více než naše svědectví, které pohání naši víru a odhodlání následovat učení znovuzřízeného evangelia v těchto posledních dnech, bez ohledu na populární poselství, která ve světě slyšíme. Naše svědectví musí být štítem, který nás ochrání před ohnivými šípky protivníka v jeho snaze nás napadnout.¹⁰ Bezpečně nás povede temnotou a zmatkem, které v dnešním světě panují.¹¹

Tuto zásadu jsem poznal, když jsem sloužil jako mladý misionář. Se společníkem jsme sloužili v jedné maličké

a vzdálené odbočce Církve. Snažili jsme se mluvit s každým člověkem ve městě. Přijímali nás dobře, ale rádi debatovali o písmech a žádali nás o konkrétní důkaz pravdivosti toho, čemu učíme.

Vzpomínám si, že pokaždé, když jsme se se společníkem rozhodli něco lidem dokazovat, Duch Boží nás opustil, a my jsme se cítili naprosto ztraceni a zmateni. Pociťovali jsme, že máme v silnější míře sladit své svědectví s pravdami evangelia, kterým jsme učili. Pamatuji si, že když jsme od té doby vydávali svědectví celým srdcem, místnost se naplnila tichým potvrzujícím

vlivem vycházejícím z Ducha Svatého, a již nezbylo žádné místo pro zmatek či debaty. Poznal jsem, že neexistují síly zla, které by dokázaly zmást, oklamat či rozvrátit upřímné svědectví opravdového učedníka Ježíše Krista.

Jak učil sám Spasitel, protivník si nás přeje prosívat jako pšenici, abychom ztratili schopnost ovlivňovat svět k dobrému.¹²

Draží bratří, vlny zmatku a pochybností se dnes šíří celým světem, a proto se musíme ještě pevněji držet svého svědectví o evangeliu Ježíše Krista. Pak se značně posílí naše schopnost hájit pravdu a spravedlnost. Budeme vyhrávat každodenní bitvy proti zlu, a než abychom na bojišti života padli, shromáždíme další, aby žili podle Mistrových měřítek.

Vyzývám všechny, aby nacházeli bezpečí v učení obsaženém v písmech. Velitel Moroni sladil svou víru v Boha a svědectví o pravdě s poznáním a moudrostí, jež se nacházejí v písmech. Díky tomu věřil, že obdrží požehnání Páně a že získá mnohá vítězství, k čemuž pak skutečně došlo.

Vyzývám všechny, aby nacházeli bezpečí v moudrých slovech našich současných proroků. President Thomas S. Monson řekl: „My, kteří jsme byli vysvěceni ke kněžství Božímu, můžeme věci změnit k lepšímu. Když si uchováme svou osobní čistotu a ctíme své kněžství, stáváme se spravedlivým příkladem, který mohou druzí následovat ..., [a pomáháme] vnést světlo do stále temnějšího světa.“¹³

Vyzývám všechny, aby důvěřovali v zásluhu a moc plynoucí z Usmíření Ježíše Krista. Skrze Jeho smírnou obět můžeme získat odvahu vyhrát všechny války dnešní doby, a to i uprostřed svých těžkostí, problémů a pokušení. Důvěřujme Jeho lásce a moci nás spasit. Sám Kristus řekl:

Larry M. Gibson

Nedávno uvolněný první rádce v generálním
předsednictvu Mladých mužů

„Já jsem ta cesta, i pravda, i život.
Žádný nepřichází k Otci než skrze
mne.“¹⁴

„Já jsem světlo světa. Kdož mne ná-
sleduje, nebude chodit v temnostech,
ale bude mít světlo života.“¹⁵

„Tyto věci mluvil jsem vám, abyste
ve mně pokoj měli. Na světě ssoužení
mítí budete, ale [budte dobré myslí],
jáť jsem přemohl svět.“¹⁶

O těchto pravdách vydávám
svědectví v posvátném jménu Ježíše
Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Ohlédněme se zpět
a postupujme vpřed“, *Liahona*, květen
2008, 90.
2. 1. Nefi 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Viz Alma 48:13.
5. Viz Alma 43:23–24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *Pro posílení mládeže* (brožurka, 2012), 2.
8. Viz 3. Nefi 27:14.
9. Moroni 10:4–5.
10. Viz Efezským 6:16; Nauka a smlouvy
27:17.
11. Viz Zjevení 12:11.
12. Viz Lukáš 22:31–32.
13. Thomas S. Monson, „Dovedeni bezpečně
domů“, *Liahona*, listopad 2014, 68.
14. Jan 14:6.
15. Jan 8:12.
16. Jan 8:12.

Otcovství – naše věčné určení

*Kéž se každý z nás v tomto životě těší z plnosti Otcových požehnání
a z naplňování Jeho díla a Jeho slávy tím, že se stane otcem rodiny
na věčnost.*

Když jsem byl mladý, dal mi otec
důležité ponaučení. Vycítil, že jsem
začal být příliš okouzlen časnými
věcmi. Když jsem měl peníze, okamžitě
jsem je utratil – téměř vždy pro sebe.

Jednou odpoledne se mnou šel ku-
povat boty. V prvním patře obchodního
domu mi řekl, abych se s ním podíval
z okna.

„Co vidíš?“ zeptal se.

„Budovy, oblohu, lidi,“ odpověděl
jsem.

„Kolik jich vidíš?“

„Hodně!“

Poté z kapsy vytáhl tuto minci. Když
mi ji podával, zeptal se: „Co je tohle?“

Hned jsem ji poznal: „Stříbrný
dolar!“

Se svými znalostmi chemie řekl:
„Kdybys ten stříbrný dolar roztavil
a smíchal se správnými přísadami, měl
bys dusičnan stříbrný. Kdybychom jím
natřeli tohle okno, co bys viděl?“

To jsem netušil, a tak mě odvedl
před vysoké zrcadlo a zeptal se:
„Co vidíš teď?“

„Vidím sebe.“

„Ne,“ odpověděl, „to, co vidíš, je tvůj
odraz ve stříbře. Pokud se zaměříš na
stříbro, uvidíš pouze sám sebe a stříbro
ti jako závoj zabrání v tom, abys jasně
viděl věčné určení, které Nebeský Otec
připravil právě pro tebe.“

„Larry,“ pokračoval, „[neusiluji]
o věci tohoto světa, ale ... nejprve o ...
království Boží a utvzov[án]í] spra-
vedlivosti [Jeho], a všechny tyto věci

„Dokud se zaměříš na stříbro,“ odpověděl otec, „uvidíš pouze
sám sebe a stříbro ti ... zabrání v tom, abys jasně viděl věčné
určení, které Nebeský Otec připravil právě pro tebe.“

[ti] budou přidány’.“ (Překlad Josepha Smitha, Matouš 6:38.)

Řekl mi, abych si ten dolar nechal a nikdy ho neztratil. Vždy, když na něj pohlédnu, jsem měl přemýšlet o věčném určení, jež pro mě Nebeský Otec má.

Miloval jsem svého otce a to, jak učil. Chtěl jsem být jako on. Vštípil mi do srdce touhu být dobrým otcem a v hloubi nitra doufám, že se mi daří následovat jeho příklad.

Náš milovaný prorok, president Thomas S. Monson, často říká, že naše rozhodnutí určují náš osud a mají věčné následky. (Viz „Decisions Determine Destiny“ [Church Educational System fireside, Nov. 6, 2005], 2; lds.org/broadcasts.)

Neměli bychom tedy rozvíjet jasnou vizi svého *věčného určení*, zejména

toho, jehož máme podle Nebeského Otce dosáhnout – věčného otcovství? Nechme své *věčné určení* řídit *všechna* naše rozhodnutí. Jakkoli obtížná mohou tato rozhodnutí být, Otec nás bude podporovat.

Moc takové vize jsem poznal, když jsem se se svými syny ve věku 12 a 13 let účastnil soutěže 80/20. Soutěž 80/20 spočívá v ujití 80 km za méně než 20 hodin. Vyrázili jsme v 9 hodin večer a šli jsme celou noc a většinu dalšího dne. Bylo to úmorných 19 hodin, ale dokázali jsme to.

Po návratu domů jsme se doslova doplazili dovnitř, kde nám úžasná manželka a matka přichystala výbornou večeři, které jsme se ani nedotkli. Mladší syn naprosto vyčerpaný padl na pohovku, zatímco ten starší se doplazil do svého pokoje.

Po chvíli bolestivého odpočinku jsem se šel ujistit, že mladší syn ještě žije.

„Jak ti je?“ zeptal jsem se.

„Tati, to bylo to nejtěžší, co jsem kdy dělal, a už to nikdy dělat nechci.“

Neměl jsem v úmyslu mu říct, že já také ne. Místo toho jsem mu řekl, jak jsem hrdý, že něco tak obtížného dokázal. Věděl jsem, že ho to připraví na jiné obtížné situace, jimž bude čelit v budoucnosti. S tímto na mysli jsem řekl: „Synku, něco ti slíbím. Až půjdeš na misi, nikdy nebudeš muset za den ujit 80 kilometrů.“

„Dobře, tati. Pak na ni půjdu.“

Tato prostá slova mi naplnila duši vděčností a radostí.

Pak jsem šel do pokoje staršího syna. Lehl jsem si k němu a dotkl se ho. „Synku, jak ti je?“

„Tati, to bylo to nejtěžší, co jsem kdy v životě dělal, a už to nikdy dělat nechci.“ Zavřel oči, poté je otevřel a řekl: „Leda by to po mně chtěl můj syn.“

Když jsem mu říkal, jak jsem za něj vděčný, vytryskly mi slzy. Řekl jsem mu, že vím, že bude mnohem lepším otcem, než jsem já. Dojalo mě, že si už v tak mladém a útlém věku uvědomoval, že jednou z jeho nejosvátnějších kněžských povinností je být otcem. Z této role a titulu neměl žádný strach – z titulu, který si sám Bůh přeje, abychom používali, když k Němu promlouváme. Věděl jsem, že mou zodpovědností je pečovat o zárodky otcovství, jež se zrodily v nitru mého syna.

Tato Spasitelova slova získala pro mě jako otce hlubší význam:

„Nemůžeš Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.“ (Jan 5:19.)

„Sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj.“ (Jan 8:28.)

Miluji svou roli manžela a otce – jsem ženatý s vyvolenou dcerou nebeských rodičů. Miluji ji. Je to jedna z nejspokojivějších částí mého života. Toho večera jsem doufal, že mých pět synů a jejich sestra ve mně vždy budou spatřovat radost plynoucí z věčného manželství, otcovství a rodiny.

Otcové, jistě jste už slyšeli rčení: „Kažte evangelium vždy, a je-li to nutné, použijte slova.“ (Připisováno Františkovi z Assisi.) Každý den učíte své děti tomu, co to znamená být otcem. Pokládáte základy příští generace. Vaši synové se naučí, jak být otcem a manželem tím, že budou pozorovat, jak tyto role naplňujete vy. Například:

Vědí, jak hluboce milujete jejich matku a vážíte si jí a jak moc vás těší, že jste jejich otcem?

Jak se chovat ke své budoucí manželce a dětem se naučí tím, že se *ke každému z nich* budete chovat tak, jak by to dělal Nebeský Otec.

Skrze váš příklad se mohou naučit respektovat, cítit a ochraňovat ženství.

Ve vašem domově se mohou naučit předsedat své rodině v lásce a spravedlivosti. Mohou se naučit postarat se o životní potřeby a ochranu své rodiny – časnou i duchovní. (Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.)

Bratří, ze všech sil své duše vás žádám, abyste se zamysleli nad touto otázkou: Vidí vaši synové, jak se snažíte dělat to, co by Nebeský Otec chtěl, aby dělali i *oni*?

Modlím se, aby odpověď zněla ano. Pokud odpověď zní ne, pak není pozdě to změnit, ale musíte začít dnes. A svědčím o tom, že vám Nebeský Otec pomůže.

Vy, mladí muži, které mám velmi rád, víte, že se připravujete na to, abyste obdrželi Melchisedechovo kněžství

a posvátné chrámové obřady, na to, abyste splnili svou *povinnost a závazek* sloužit na misi na plný úvazek, a poté, bez dlouhého otálení, na to, abyste uzavřeli manželství v chrámu s některou dcerou Boží a založili rodinu. Poté máte svou rodinu vést v duchovních věcech tak, jak vás povede Duch Svätý. (Viz NaS 20:44; 46:2; 107:12.)

Mnoha mladých mužů po celém světě se ptávám: „Proč jste zde?“

Dosud ani jeden z nich neodpověděl: „Abych se naučil být otcem a byl připraven a hoden obdržet vše, co má Nebeský Otec.“

Podívejme se na *vaše* povinnosti v Aronově kněžství, jak je popisuje 20. oddíl Nauky a smluv. Až teď tyto povinnosti vztáhnou na vaši službu v rodině, buďte vnímaví vůči tomu, co *pocítíte*.

Zvěte všechny členy své rodiny, aby šli ke Kristu. (Viz verš 59.)

Vždy nad nimi bděte, buďte s nimi a posilujte je. (Viz verš 53.)

Členům své rodiny kažte, učte je, vysvětlujte jim, nabádejte je a křtěte je. (Viz verš 46.)

Nabádejte je, „aby se modlili nahlas i v skrytu a konali všechny rodinné povinnosti“. (Verš 47.)

Hleďte, „aby [ve vaší rodině] nebyla žádná nepravost ani tvrdost jednoho ke druhému, ani lhaní, pomlouvání, ani zlé řeči“. (Verš 54.)

Hleďte, „aby se [vaše rodina] často shromažďovala“. (Verš 55.)

Pomáhejte svému otci v jeho povinnostech patriarchy. Podporujte svou matku silou kněžství, když otec není přítomen. (Viz verše 52, 56.)

Budete-li požádáni, vysvěcujte ve své rodině „další kněze, učitele a jáhny“. (Verš 48.)

Nezní to jako *práce a role otce*?

Plnění povinností v Aronově kněžství vás, mladí muži, připravuje na *otcovství*. Program *Povinnost vůči Bohu* vám může pomoci naučit se vašim povinnostem a vytvořit konkrétní plán, jak je plnit. Může vám

sloužit jako průvodce a podpora při hledání vůle Nebeského Otce a při stanovování cílů k jejímu naplnění.

Otec v nebi vás sem přivedl v této konkrétní době k vykonání zvláštní práce a k věčnému účelu. Přeje si, abyste měli jasnou vizi a rozuměli tomu, co tímto účelem je. Je váš Otec, a vždy se na Něj můžete obrátit s žádostí o vedení.

Vím, že Nebeský Otec se stará o každého z nás individuálně a má pro nás osobní plán pro dosažení našeho věčného určení. Poslal svého Jednorozeného Syna, Ježíše Krista, aby nám skrze Usmíření pomáhal překonat naše nedokonalosti. Požehnal nám Duchem Svatým, který bude naším svědkem, společníkem a průvodcem *k našemu věčnému cíli*, pokud se na Něj budeme spoléhat. Kéž se každý z nás v tomto životě těší z plnosti Otcových požehnání a z naplňování *Jeho díla a Jeho slávy* tím, že se stane otcem rodiny na věčnost. (Viz Mojžíš 1:39.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Nic nepředstírejme

Modlím se, abychom odolali pokušení upoutávat pozornost na sebe a abychom místo toho usilovali o větší poctu - stát se pokornými učedníky našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, a nic přitom nepředstírat.

Koncem 18. století oznámila ruská carevna Kateřina Veliká, že v doprovodu několika zahraničních velvyslanců procestuje jižní část své říše. Grigorij Potěmkin, gubernátor této oblasti, se zoufale snažil udělat na tyto návštěvníky dojem. A tak vynaložil pozoruhodné úsilí, aby předvedl úspěchy své země.

Část cesty se Kateřina plavila po Dněpru a hrdě velvyslancům ukazovala prosperující osady na břehu, plné šťastných a pracovitých vesničanů.

Byl tu jen jediný problém – všechno to bylo jen na oko. Říká se, že Potěmkin vytvořil fasády obchodů a domů z tenkých desek. Dokonce rozmístil zdánlivě pracující rolníky, aby vytvořil dojem prosperujícího hospodářství. Jakmile skupina zmizela za ohybem řeky, Potěmkinovi lidé sbalili rekvizity a pospíchali s nimi po proudu, aby připravili další vesnici, kterou měla Kateřina mýjet.

Přestože novodobí historici zpochybňují pravdivost tohoto příběhu, pojem „Potěmkinovy vesnice“ se stal součástí celosvětového slovníku. Dnes se používá pro jakýkoli pokus přesvědčit druhé, že jsme lepší, než jací ve skutečnosti jsme.

Je naše srdce na správném místě?

Touha vypadat co nejlépe je součástí lidské povahy. Proto mnozí z nás tak usilovně pečují o vnější vzhled svého domova; a proto naši mladí bratři z Aronova kněžství dbají na to, aby měli každý vlásek na správném místě pro případ, že by potkali tu pravou. Není nic špatného na tom, když si naleštíme boty, navoníme se nebo schováme špinavé nádobí před příchodem domácích učitelů. Pokud je však touha udělat dojem dohnána

do extrému, může se stát, že nebude užitečná, ale klamavá.

Pánovi proroci neustále pozvedají varovný hlas proti těm, kteří se přibližují k Pánu „ústy svými, a rty svými ctí [Jej], srdce pak své [vzdalují od Něj]“.¹

Spasitel měl pochopení pro hříšníky, jejichž srdce bylo pokorné a upřímné, a soucítit s nimi. Vystupoval však ve spravedlivém hněvu proti pokrytcům, jako byli zákoníci, farizeové či saduceové – ti, kteří se snažili vypadat spravedlivě, aby získali chválu, vliv a bohatství světa, a přitom utlačovali lidi, kterým měli žehnat. Spasitel je přirovnal k „hrobům zblíženým, kteříž sic zda[li] se [zevně] krásní, ale vnitř jsou plní kostí [mrtvých] i vši nečistoty“.²

V dnešní době užívá Pán podobně silná slova pro nositele kněžství, kteří se snaží „zakrývatí hříchy své nebo uspokojovati pýchu svou, marnivou ctižádost svou“. Když toto činí, stane se, jak řekl Pán, že „nebesa se stáhnou; Duch Páně je zarmoucen; a když se stáhne, amen s kněžstvím neboli s pravomocí onoho muže“.³

Proč se to stává? Proč se někdy snažíme působit navenek jako aktivní, úspěšní a oddaní lidé, zatímco uvnitř jsme – jak řekl Zjevovatel

o Efezských – „první lásku svou opustil[i]“?⁴

V některých případech jsme se prostě možná přestali zaměřovat na podstatu evangelia a zaměřujeme „podobu božskosti“ za „moc její“.⁵ Toto je obzvlášť nebezpečné – když zaměřujeme své vnější projevy uřednictví na to, abychom udělali na druhé dojem s cílem osobního zisku nebo získání vlivu. V takové chvíli riskujeme vstup na území farizeů, a je nejvyšší čas prozkoumat srdce a okamžitě upravit směr.

Potěmkinské programy

Toto pokušení vypadat lepší, než jací doopravdy jsme, se nevyskytuje jen v našem osobním životě, ale může se vyskytnout i při plnění našich církevních úkolů.

Znám například jeden kůl, ve kterém vedoucí stanovili pro daný rok řadu ambiciózních cílů. Přestože všechny cíle vypadaly hodnotně, zaměřovaly se buď na vznešená a působivá prohlášení, nebo na čísla a procenta.

Poté, co byly tyto cíle prodiskutovány a odsouhlaseny, začalo presidenta kůlu něco znepokojovat. Přemýšlel o členech svého kůlu – například o mladé matce s malými dětmi, která nedávno ovdověla. Myslel na

členy, kteří se potýkali s pochybnostmi či samotou nebo čelili vážným zdravotním problémům a neměli zdravotní pojištění. Přemýšlel o členech, kterým se rozpadlo manželství, nebo o těch, kteří zápolili se závislostmi, nezaměstnaností či psychickými nemocemi. A čím více o nich přemýšlel, tím více si kladl otázku, která ho naplňovala pokorou – změní naše nové cíle něco v životě těchto členů?

Říkal si, jak by se asi cíle jejich kůlu lišily, kdyby si bývali na začátku položili otázku: „Co je podstatou naší služby?“

A tak president kůlu znovu svolal příslušné rady a společně přeorientovali své zaměření. Rozhodli se, že nedopustí, „aby hladoví a potřební a nazí a nemocní a sužovaní procházeli kolem [nich], a [oni] si jich nevším[ali]“.⁶

Stanovili si nové cíle, ačkoli věděli, že u *těchto* nových cílů nebude úspěch vždy měřitelný, alespoň ne lidmi – protože jak se dá změřit osobní svědectví, láska k Bohu nebo soucit s druhými?

Věděli však také, že „mnoho věcí, které lze spočítat, se nepočítá. Co se počítá, je mnoho věcí, které spočítat nelze.“⁷

Říkám si, zda naše organizační a osobní cíle nejsou někdy novodobou

Natal v Rio Grande do Norte (Brazílie)

obdobou Potěmkinovy vesnice. Z dálky možná vypadají působivě, ale zaměřují se na opravdové potřeby našich milovaných bližních?

Draží přátelé a spolunositelé kněžství, kdyby si s námi Ježíš Kristus sedl a požádal nás o zprávu o našem správcovství, nejsem si jistý, zda by Ho zajímaly programy a statistiky. To, co by chtěl Spasitel vědět, by byl stav našeho srdce. Chtěl by vědět, nakolik máme rádi ty, o které pečujeme, a jak jim sloužíme, jak projevujeme svou lásku manželce a rodině a jak jim nadlehčujeme jejich každodenní břímě. A chtěl by vědět, jak se vy i já přibližujeme k Němu a k našemu Nebeskému Otci.

Proč tu jsme?

Možná nám prospěje, když prozkoumáme své srdce. Můžeme si například položit otázku: Proč sloužíme v Církvi Ježíše Krista?

Nebo bychom se mohli zeptat: Proč jsme dnes na tomto shromáždění?

Kdybych měl tuto otázku zodpovědět na povrchní úrovni, nejspíš bych řekl, že tu jsem proto, že mě president Monson pověřil, abych zde promluvil.

Takže jsem vlastně neměl na vybranou.

Kromě toho i moje manželka, kterou velmi miluji, očekává, že se shromáždění zúčastním. A jak bych mohl jí říci ne?

Všichni však víme, že jsou lepší důvody pro to, abychom se účastnili našich shromáždění a žili jako oddaní učedníci Ježíše Krista.

Jsem tu proto, že celým svým srdcem toužím následovat svého Mistra, Ježíše Krista. Toužím dělat vše, co ode mne v této veliké věci žádá. Lačním po tom, aby mě vzdělával Duch Svátý a abych slyšel hlas Boha, jak promlouvá skrze své vysvěcené služebníky. Jsem tu proto, abych se stal lepším člověkem, abych byl povznesen inspirujícími příklady svých bratrů a sester v Kristu a abych se dozvěděl, jak mohu efektivněji sloužit potřebným.

Jsem tu zkrátka proto, že miluji Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista.

Jsem si jist, že toto je i váš důvod. Proto jsme ochotni přinášet oběti, a ne jen prohlašovat, že následujeme Spasitele. Proto s úctou používáme Jeho svaté kněžství.

Od jiskry po obrovský oheň

Ať se již vaše svědectví rozvíjí a je zdravé, nebo se vaše aktivita v Církvi

podobá spíše Potěmkinově vesnici, dobrou zprávou je to, že můžete stavět na síle, kterou již máte. Zde v Církvi Ježíše Krista můžete duchovně dozrávat a přibližovat se Spasiteli *uplatňováním* zásad evangelia *den za dnem*.

S trpělivostí a vytrvalostí se může i z nejmenšího skutku učednictví nebo drobného žhavého uhlíku víry stát velký planoucí oheň zasvěceného života. Takto ve skutečnosti většina ohňů začíná – jako prostá jiskřička.

Pokud si tedy připadáte malí a slabí, tak prosím zkrátka přijďte ke Kristu, který ze slabých věcí dělá silné.⁸ I ten nejslabší z nás se může díky Boží milosti stát duchovně silným, protože Bůh nikomu nestrání.⁹ On je náš věrný Bůh zachovávající „smlouvy a milosrdenství těm, kteříž ho milují a [dodržují] přikázání jeho“.¹⁰

Jsem přesvědčen, že když Bůh může pomoci chudému německému uprchlíkovi ze skromné rodiny ve válkou rozdělené zemi vzdálené přes půl zeměkoule od církevního ústředí, tak může pomoci i vám.

Milovaní bratři v Kristu, Bůh Stvoření, jenž vdechl život vesmíru, má bezpochyby moc vdechnout život i vám. Dozajista z vás může učinit onu

duchovní bytost světla a pravdy, kterou si přejete být a která nic nepředstírá.

Boží zaslíbení jsou jistá a spolehlivá. Mohou nám být odpuštěny hříchy a můžeme být očištěni od vši nespravedlivosti.¹¹ A pokud budeme nadále přijímat pravdivé zásady a žít podle nich ve své individuální situaci a ve své rodině, dosáhneme nakonec bodu, kdy nebudeme „lačněti více, ani žízni více. ... Nebo Beránek, kterýž jest u prostřed trůnu, pásti [nás] bude, a dovedeť [nás] k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí [našich].“¹²

Církev je místem uzdravování, ne ukrývání

Toto však nenastane, pokud se budeme skrývat za osobními, dogmatickými nebo organizačními fasádami. Nejenže nám takovéto falešné učednictví brání v tom, abychom se viděli takoví, jací jsme, ale také nám brání se skutečně změnit skrze zázrak Spasitele Usmíření.

Církev není autosalon – místo, kde bychom se stavěli před druhými na

odiv, aby mohli obdivovat naši duchovnost, výkonnost nebo úspěšnost. Spíše se podobá autoservisu, kam přijíždějí vozidla, která potřebují opravu, údržbu a obnovu.

A nepotřebuje snad opravu, údržbu a obnovu každý z nás?

Nepřicházíme na shromáždění proto, abychom skrývali své problémy, ale abychom je vyléčili.

A jako nositelé kněžství máme ještě další zodpovědnost – „[pást] stádo Boží, ... ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro [vlastní] zisk, ale ochotně, ani jako panující nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce stádu.“¹³

Pamatujte, bratří: „Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.“¹⁴

Ten největší, nejschopnější a nejúspěšnější muž, který kdy kráčel po této zemi, byl také ten nejpokornější. Některé z nejpůsobivějších skutků služby vykonal v soukromých chvílích před zraky pouze několika pozorovatelů, které požádal, „aby žádnému nepravili o tom“, co učinil.¹⁵ Když Ho někdo nazval „dobrým“, rychle takový

kompliment odmítl a trval na tom, že jedině Bůh je opravdu dobrý.¹⁶ Chvála světa pro Něj zjevně nic neznamenal; Jeho jediným záměrem bylo sloužit Otci a „což jest jemu libého, to [činit] vždycky“.¹⁷ Uděláme dobře, když budeme následovat příklad našeho Mistra.

Mějme druhé rádi tak, jak je měl rád On

Bratří, toto je naše vysoké a posvátné povolání – být zástupci Ježíše Krista, mít druhé rádi tak, jak je měl rád On, sloužit tak, jak sloužil On, „pozdvih[ovali] ruce, které jsou skleslé, a posil[ovali] kolena zemdlená“¹⁸ a „starati [se] o chudé a potřebné“¹⁹ a o vdovy a sirotky²⁰.

Modlím se, bratří, abychom při své službě v rodině, v kvoru, ve sboru, v kůlu, v obci a ve své zemi odolali pokušení upoutávat pozornost na sebe a abychom místo toho usilovali o větší poctu – stát se pokornými učedníky našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, a nic přitom nepředstírat. Když to budeme činit, budeme na cestě vedoucí k našemu nejlepšímu, nejpříjemnějšímu a nejušlechtlejšímu já. O tom svědčím ve jménu našeho Mistra Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Izaiáš 29:13.
2. Matouš 23:27.
3. Nauka a smlouvy 121:37.
4. Zjevení 2:4.
5. Viz Joseph Smith–Životopis 1:19; viz také Nauka a smlouvy 84:20.
6. Mormon 8:39.
7. Připisováno Albertu Einsteinovi.
8. Viz Eter 12:27.
9. Viz Skutkové 10:34.
10. Deuteronomium 7:9.
11. Viz 1. Janova 1:9.
12. Zjevení 7:16–17.
13. 1. Petrova 5:2–3.
14. Jakub 4:6.
15. Viz Lukáš 8:56.
16. Viz Marek 10:17–18.
17. Jan 8:29.
18. Nauka a smlouvy 81:5.
19. Nauka a smlouvy 38:35.
20. Viz Nauka a smlouvy 83:6.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Kněžství a osobní modlitba

Bůh [nám může] udělit moc v kněžství v jakékoli situaci, v níž se můžeme ocitnout. Prostě je jen potřeba, abychom s pokorou prosili.

Jsem vděčný za důvěru, že mohu promlouvat k nositelům kněžství Božího po celé zemi. Vnímám závažnost této příležitosti, protože vím něco o důvěře, kterou ve vás Pán vkládá. Tím, že jste přijali kněžství, jste obdrželi právo mluvit a jednat ve jménu Božím.

Toto právo se stává skutečností jen tehdy, když obdržíte inspiraci od Boha. Teprve pak budete schopni mluvit v Jeho jménu. A teprve pak můžete jednat Jeho jménem. Možná si mylně myslíte: „To není tak těžké. Když mě někdy požádají o proslov nebo když budu potřebovat dát kněžské požehnaní, mohu inspiraci získat.“ Nebo se mladý jáhen či učitel může spokojit s touto myšlenkou: „Až budu starší nebo až budu povolán jako misionář, pak budu vědět, co by Bůh řekl a co by udělal.“

Ale pomyslete na nějaký den, kdy musíte vědět, co by Bůh řekl a co by udělal. Ten den již přišel pro každého z nás – ať již máte v kněžství jakékoli povolání. V době druhé světové války jsem vyrůstal v misijním poli na východě Spojených států. Členové Církve bydleli daleko od sebe a benzín byl na

příděl. Byl jsem jediným jáhnem v odbočce. Když členové přišli na postní a svědecké shromáždění k nám domů, odevzdávali obálky s postní obětí prezidentovi odbočky.

Když mi bylo 13, přestěhovali jsme se do Utahu, kde jsme byli členy velkého sboru. Pamatuji si na svůj první úkol zajít ke členům domů a vybrat postní oběti. Podíval jsem se na jméno na jedné z obálek, kterou jsem dostal, a všiml jsem si, že příjmení bylo shodné s příjmením jednoho ze tří

svědků Knihy Mormonovy. A tak jsem směle zaklepal na dveře. Otevřel muž, podíval se na mě, zamračil se a pak na mě vyštěkl, abych zmizel. Odcházel jsem se sklopenou hlavou.

To se stalo téměř před 70 lety, ale dosud si pamatuji pocit, který jsem toho dne měl u dveří onoho domu – že jsem měl něco říci nebo udělat. Kdybych se jen s vírou pomodlil, než jsem onoho dne vyrazil, možná bych byl inspirován, abych u dveří zůstal o chvíli déle, usmál se a řekl něco jako: „Moc rád vás poznávám. Děkuji vám za příspěvky, které jste vy a vaše rodina zaplatili v minulosti. Těším se, že vás uvidím opět příští měsíc.“

Kdybych toto řekl a udělal, možná by se ještě více rozčílil – a možná by se urazil. Ale dnes vím, jak bych se asi cítil já. Než abych při svém odchodu pocítoval smutek či selhání, pocítil bych v mysli a v srdci nejspíš jemnou pochvalu: „Dobře jsi to udělal.“

Každý z nás musí mluvit a jednat ve jménu Božím v okamžicích, kdy vlastní samotný úsudek bez inspirace nebude stačit. Tyto okamžiky mohou přijít tehdy, když není čas na přípravu. To se mi stává často. Stalo se mi to i před mnoha lety v nemocnici, kde mně a mému společníkovi jeden otec řekl, že mu lékaři sdělili, že jeho vážně zraněná tříletá dcera během několika minut zemře. Když jsem položil ruce na jediné místo na její hlavě, které nebylo obvázané, musel jsem vědět, jako Boží služebník, co chce Bůh udělat a říci.

Na mysl a na rty mi přišla slova, že bude žít. Lékař, který stál vedle mě, znechuceně zasupěl a požádal mě, abych se klidil z cesty. Vycházel jsem z nemocničního pokoje s klidným a láskyplným pocitem. Ona dívka žila a během mého posledního dne v onom městě kráčela mezi lavicemi na shromáždění svátosti. Dosud si

pamatuji, jakou radost a uspokojení jsem pociťoval díky tomu, co jsem ve službě Pánu řekl a udělal pro onu dívku a její rodinu.

Rozdíl mezi pocitem v nemocnici a smutkem, když jsem jako jáhen odcházel od oněch dveří, vyplýval z toho, čemu jsem se naučil ohledně spojení modlitby s kněžskou mocí. Jako jáhen jsem tehdy ještě nevěděl, že moc mluvit a jednat v Božím jménu vyžaduje zjevení, a abychom toto zjevení získali, když ho potřebujeme, musíme se modlit a s vírou usilovat o společenství Ducha Svatého.

Večer předtím, než jsem šel pro postní oběť k oněm dveřím, jsem se pomodlil před spaním. Ale týdny a měsíce před oním telefonátem z nemocnice jsem se řídil vzorem modlitby a vynaložil jsem patřičné úsilí, o kterém učil president Joseph F. Smith a které Bohu umožní dát nám inspiraci nutnou k tomu, abychom měli moc v kněžství. Vyjádřil to jednoduše:

„Nemusíme k Němu volat mnoha slovy. Nemusíme Ho unavovat dlouhými modlitbami. To, co potřebujeme a co máme jako Svatí posledních dnů pro své vlastní dobro dělat, je často před Něho předstupovat, abychom Mu dosvědčili, že Ho máme na paměti

a že jsme ochotni vzít na sebe Jeho jméno, dodržovat Jeho přikázání, konat spravedlivost; a že toužíme po tom, aby nám pomáhal Jeho Duch.“¹

A pak nám president Smith řekl, o co se máme modlit jakožto Jeho služebníci, kteří slíbili, že budou mluvit a jednat v Božím zastoupení. Řekl: „O co se modlíte? Modlete se, aby se k vám Bůh znal, aby vyslyšel vaše modlitby a aby vám požehnal svým Duchem.“²

Nejde ani tak o to, jaká slova použít, ale bude to vyžadovat trochu trpělivosti. Jedná se o takový postoj k Nebeskému Otci, kdy k Němu přistupujeme se záměrem, aby se k nám osobně znal. Je Bohem nad vším, Otcem všem, a přesto je ochoten věnovat zaměřenou pozornost jednomu svému dítěti. Právě proto možná Spasitel použil tato slova: „Otcé náš, kterýž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé.“³

Je snazší získat náležitý pocit uctivosti, když klečíte nebo skláníte hlavu, ale i méně formální modlitbou, či dokonce modlitbou v duchu se můžete přiblížit k Nebeskému Otci, což nejspíše bude zapotřebí často. Po většinu dne bude kolem vás hluk a lidé. Bůh slyší modlitby pronášené v duchu, ale možná se budete muset

naučit nepustit k sobě rušivé vlivy, protože okamžik, kdy se budete potřebovat spojit s Bohem, nemusí přijít ve chvílích klidu.

President Smith podotkl, že bude potřeba modlit se tak, aby se Bůh znal k vašemu povolání Mu sloužit. On již zná vaše povolání v každém detailu. Povolal vás, a když se k Němu budete ohledně svého povolání modlit, zjeví vám další věci, které máte poznat.⁴

Dám vám příklad toho, co by mohl udělat domácí učitel, když se modlí. Možná již víte, že máte:

„Navštěvovati příbytek každého člena nabádaje je, aby se modlili nahlas i v skrytu a konali všechny rodinné povinnosti. ...

Vždy bděti nad církví a býti s jejími členy a posilovati je;

A hleděti, aby v církvi nebyla žádná nepravost ani tvrdost jednoho ke druhému, ani lhaní, pomlouvání, ani zlé řeči;

A hleděti, aby se církev často shromažďovala, a také hleděti, aby všichni členové konali svou povinnost.“⁵

I pro zkušeného domácího učitele a jeho mladšího společníka je toto bez pomoci Ducha Svatého očividně nemožné. Pomyslete na rodiny, či dokonce jednotlivce, kterým jste byli povoláni sloužit. Lidský úsudek a dobré úmysly zkrátka nebudou stačit.

A tak se budete modlit o to, abyste poznali jejich srdce, abyste věděli, co schází v životě a v srdci lidí, které tak dobře neznáte a kteří ani nadšeně neusilují o to, abyste je znali. Budete potřebovat vědět, jak Bůh chce, abyste jim pomáhali, a jak to udělat co nejlépe a pociťovat přitom lásku, kterou k nim Bůh chová.

Právě proto, že máte tak důležité a obtížné kněžské povolání, president Smith doporučuje, abyste při modlitbě

vždy Boha prosili, aby vám požehnal svým Duchem. Ducha Svatého nebudete potřebovat jen jednou, ale tolikrát, kolikrát vám Bůh dovolí, aby byl Duch vaším stálým společníkem. Právě proto se musíme vždy modlit o to, aby nás Bůh při naší službě Jeho dětem vedl.

Vzhledem k tomu, že nemůžeme dosáhnout svého kněžského potenciálu, aniž by s námi byl Duch, jste osobním terčem nepřítelů veškerého štěstí. Dokáže-li vás pokoušet, abyste zhřešili, dokáže i snížit vaši schopnost nechat se vést Duchem, a tím oslabit vaši moc v kněžství. Právě proto president Smith řekl, že se máte vždy modlit, aby vás Bůh varoval a chránil před zlem.⁶

A Bůh nás varuje mnoha způsoby. Varování jsou součástí plánu spasení. Proroci, apoštolové, presidenti kůlů, biskupové a misionáři – ti všichni pozvedají varovný hlas, aby lidé mohli uniknout pohromám skrze víru v Ježíše Krista, pokání a uzavírání a dodržování posvátných smluv.

Vy, jako nositelé kněžství, máte být součástí varovného hlasu Páně. Je ale potřeba, abyste těchto varování sami dbali. Bez ochrany spočívající ve společenství Ducha Svatého v každodenním životě duchovně nepřežijete.

Musíte se o to modlit a usilovat o to. Jedině díky tomuto vedení budete moci najít svůj směr po těsné a úzké cestě vedoucí skrz mlhy zla. Duch Svatý bude vašim průvodcem,

protože zjevuje pravdu, když studujete slova proroků.

Získat toto vedení bude vyžadovat něco více než jen příležitostné naslouchání a čtení. Budete se muset modlit a usilovat s vírou o to, abyste dokázali vpustit slova pravdy přímo do srdce. Musíte se modlit o to, aby vám Bůh požehnal svým Duchem, který vás povede k veškeré pravdě a ukáže vám správnou cestu. Právě takto vás bude varovat a dovede vás ke správné cestě ve vašem životě i v kněžské službě.

Generální konference nabízí skvělou příležitost k tomu, aby Pán posílil vaši schopnost sloužit v kněžství Božím. Můžete se připravit modlitbou, tak jak jste se určité připravovali na tuto konferenci. Můžete připojit svou

víru k těm, kteří se budou na této konferenci modlit. Budou se modlit o mnohá požehnání pro mnoho lidí.

Budou se modlit o to, aby na proroka, jakožto mluvčího Páně, spočinul Duch. Budou se modlit za apoštoly a všechny služebníky povolane Bohem. To zahrnuje i vás, od nejnověji vysvěceného jáhna až po zkušeného vysokého kněze, a některé z těch, starších i mladších, kteří možná brzy odejdou do duchovního světa, kde uslyší slova: „To dobře, služebníče dobrý a věrný.“⁷

Některé z těch, kteří tento pozdrav uslyší, to překvapí. Možná v království Božím na zemi nikdy nezastávali vysoký úřad. Někteří měli možná pocit, že z jejich úsilí vzešly jen malé výsledky nebo že některé příležitosti ke službě vůbec nedostali. Jiní mají možná pocit, že jejich čas pro službu byl v tomto životě kratší, než v jaký doufali.

To, co Pán bude považovat za podstatné, nebudou zastávané úřady ani odsloužený čas. Toto víme z Pánova podobenství o dělnících na vinici, kde mzda zůstala tatáž, bez ohledu na to, jak dlouho dělníci sloužili nebo kde. Budou odměněni za to, jak sloužili.⁸

Znám jednoho muže, drahého přítele, jehož služba na vinici smrtelnosti skončila včera ve 23:00. Již celé roky se léčil s rakovinou. Během těchto let léčení a hrozivých bolestí a obtíží přijal povolání konat týdenní setkání se členy svého sboru, kterým již děti odešly z domu, a být za tyto členy zodpovědný; byly mezi nimi i vdovy. Jeho povolání jim mělo pomoci najít útěchu ve společném setkávání a studiu evangelia.

Když mu sdělili poslední zasmušilou prognózu, že mu k životu zbývá jen krátká doba, jeho biskup byl pryč na služební cestě. O dva dny později poslal biskupovi zprávu

prostřednictvím svého vedoucího skupiny vysokých kněží. O tomto svém úkolu řekl: „Vím, že biskup odjel, a tak se pouštím do akce. Zvažuji setkání naší skupiny příští pondělí. Dva členové nás mohou vzít na prohlídku Konferenčního centra. Potřebovali bychom pomoc několika členů, aby je tam dovezli, a několika skautů, kteří budou moci tlačit ty, co jsou na vozíku. Podle toho, kdo se přihlásí, možná budeme mít dost starších členů, kteří to zvládnou sami, ale bylo by dobré mít někoho v záloze pro případ potřeby. Mohl by to být také dobrý rodinný večer, na který budou moci pomocníci vzít i svou rodinu. Každopádně mi dejte vědět, než tento plán zveřejním. ... Díky.“

A pak překvapil biskupa telefonátem. Aniž by co řekl o své situaci nebo o udatném úsilí ve svém pověření, zeptal se: „Bratře biskupe, mohu pro vás něco udělat?“ Jedině Duch Svátý mu mohl umožnit pocítit biskupovo břímě i tehdy, když jeho vlastní bylo tak drtivé. A jedině Duch mu mohl umožnit vytvořit plán, jak sloužit jeho bratrům a sestrám tak precizně, jak kdysi plánoval skautské akce, když byl mladý.

S modlitbou víry nám může Bůh udělit moc v kněžství v jakékoli situaci, v níž se můžeme ocitnout. Prostě je jen potřeba, abychom s pokorou prosili o to, aby nám Duch ukázal, co Bůh chce, abychom řekli a udělali, pak to udělali a dál byli hodni tohoto daru.

Vydávám svědectví, že Bůh Otec žije, miluje nás a slyší každou naši modlitbu. Vydávám svědectví, že Ježíš je živící Kristus, díky jehož Usmíření je možné, abychom byli očištěni, a byli tak hodni společenství Ducha Svátého. Svědčím o tom, že s vírou a s pílí budeme moci jednoho dne uslyšet tato slova, která nám přinesou radost: „To dobře, služebníče dobrý a věrný.“⁹ Modlím se o to, abychom toto úžasné poděkování od Mistra, kterému sloužíme, získali. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 23.
2. *Učení: Joseph F. Smith*, 26.
3. Lukáš 11:2.
4. Viz Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 215–221.
5. *Nauka a smlouvy* 20:51, 53–55.
6. Viz *Učení: Joseph F. Smith*, 26.
7. Matouš 25:21.
8. Viz Matouš 20:1–16.
9. Matouš 25:21.

President Thomas S. Monson

Kněžství – posvátný dar

Každému z nás byl svěřen jeden z nejvzácnějších darů, jaký kdy byl lidstvu dán.

Jednou z mých nejživějších vzpomínek je to, jak jsem byl na kněžském shromáždění spolu s jedním nově vysvěceným jáhnem a na úvod jsme zpívali píseň „*Pojďte, všichni synové Boží, již přijali jste kněžství*“.¹ Dnes bych všem, kteří jsou shromážděni zde v Konferenčním centru i po celém světě, chtěl připomenout ducha této mimořádné písně a říci jim: „*Pojďte, všichni synové Boží, již přijali jste kněžství*“, zamysleme se nad svým povoláním, přemýšlejme o svých zodpovědnostech, zjistíme, co je naší povinností, a následujme Ježíše Krista, našeho Pána. I když můžeme být věkově rozdílní a naše tradice a národnost se mohou lišit, jsme všichni sjednoceni ve svých kněžských povoláních.

Pro každého z nás je nanejvýš významné znovuzřízení Aronova kněžství, které Jan Křtitel předal Oliveru Cowderymu a Josephu Smithovi. Stejně tak si vážíme znovuzřízení kněžství Melchisedechova, které Josephu a Oliverovi předali Petr, Jakub a Jan.

Berme povolání, zodpovědnosti a povinnosti, které jdou ruku v ruce s kněžstvím, jehož jsme nositeli, nanejvýš vážně.

Když jsem byl povolán tajemníkem kvora jáhnů, pocítoval jsem velkou

zodpovědnost. Nanejvýš svědomitě jsem připravoval záznamy, jež jsem vedl, protože jsem chtěl své povolání plnit tak dobře, jak jen jsem toho byl schopen. Byl jsem na svou práci velmi hrdý. Udělat vše, co mohu, tak dobře, jak to jen dokáži, bylo a je mým cílem v každém povolání, které jsem obdržel.

Doufám, že každý mladý muž, který je vysvěcen k Aronovu kněžství, si je v duchu vědom posvátnosti povolání, k němuž byl vysvěcen, i příležitostí toto povolání zvelebovat.

Jedné takové příležitosti se mi dostalo, když jsem byl jáhnem – jeden člen biskupstva mě požádal, abych donesl svátost člověku, který byl upoután na lůžko a který bydlel asi dva kilometry od kaple. Onoho mimořádného nedělního dopoledne jsem zaklepal na dveře bratra Wrighta a uslyšel jeho slabý hlas, jak řekl: „Dále!“ Vešel jsem nejenom do jeho prostého domku, ale i do místnosti, která byla naplněna Duchem Páně. Přistoupil jsem k lůžku bratra Wrighta a opatrně mu dal ke rtům kousek chleba. Pak jsem mu přidržel kalíšek s vodou, aby ji mohl vypít. Když jsem odcházel, zahlédl jsem, že má v očích slzy, když říkal: „Bůh ti žehnej, chlapče.“ A Bůh mi opravdu poželal – vděčností za posvátné symboly svátosti a za kněžství, jehož jsem byl nositelem.

Žádný jáhen, učitel či kněz z našeho sboru nikdy nezapomene na památný výlet do utazského Clarkstonu ke hrobu Martina Harrise, jednoho ze tří svědků Knihy Mormonovy. Když jsme obstoupili onen vysoký žulový obelisk

označující jeho hrob a když jeden z vedoucích kvora přečetl pronikavá slova ze „Svědectví tří svědků“, jež se nacházejí na začátku Knihy Mormony, okamžitě jsme si onen posvátný záznam a pravdy v něm obsažené zamilovali.

V oněch letech bylo naším cílem stát se takovými, jako byli synové Mosiášovi. Bylo o nich řečeno:

„Zesílili v poznání pravdy; neboť to byli muži zdravého rozumu a zkoumali pilně písmna, aby znali slovo Boží.

Ale to není vše; věnovali se velice modlitbě a půstu; tudíž měli ducha proctví a ducha zjevení, a když učili, učili s mocí a pravomocí Boží.“²

Nedokáží si představit pro mladého muže žádný hodnotnější cíl než ten, aby se o něm hovořilo stejně jako o udatných a spravedlivých synech Mosiášových.

Když se blížily moje 18. narozeniny a připravoval jsem se nastoupit povinnou vojenskou službu, která se tehdy, během druhé světové války, od mladých mužů vyžadovala, byl jsem doporučen pro přijetí Melchisedechova kněžství, ale nejprve jsem musel zatelefonovat svému presidentovi

kůlu, Paulu C. Childovi, a domluvit si s ním pohovor. Miloval svatá písmna a rozuměl jim, a jeho záměrem bylo, aby i všichni ostatní měli k písmům podobnou lásku a rozuměli jim. Už jsem od přátel slyšel o jeho značně podrobných a pátravých pohovorech a přál jsem si, abych musel prokázat svou znalost písem v co nejmenší míře, a proto, když jsem mu volal, jsem navrhl, abychom se setkali příští neděli v čas, o němž jsem věděl, že je jen hodinu před začátkem shromáždění svátosti.

Jeho odpověď zněla: „Ale bratře Monsone, to nám neposkytne dostatek času na prostudování písem.“ Poté navrhl, abychom se setkali tři hodiny před shromážděním svátosti, a sdělil mi, že si mám s sebou přinést písmna, v nichž jsem si osobně podtrhával a zaznamenával křížové odkazy.

Když jsem tu neděli dorazil k presidentu Childovi domů, vřele mě přivítal a začal s pohovorem. Řekl: „Bratře Monsone, jste nositelem Aronova kněžství. Už vám někdy sloužili andělé?“ Odpověděl jsem, že nikoli. Když se mě zeptal, zda vím, že mám na to nárok, znovu jsem odvětil, že nikoli.

Řekl mi: „Bratře Monsone, zopakujte z paměti třináctý oddíl Nauky a smluv.“

Začal jsem: „Vám, spolupracovníci moji, ve jménu Mesiáše, předávám kněžství Aronovo, které drží klíče služby andělů...“

„Zastavte,“ nařídil president Child. Potom mi tichým a laskavým tónem udělal radu: „Bratře Monsone, nikdy nezapomínejte, že jako nositel Aronova kněžství máte nárok na službu andělů.“

Bylo to, jako by nějaký anděl byl toho dne přímo v místnosti. Na tento pohovor jsem nikdy nezapomněl. Ještě nyní pocituji ducha oné slavnostní chvíle, kdy jsme spolu četli o zodpovědnostech, povinnostech a požehnáních Aronova a Melchisedechova kněžství – požehnáních, která získáváme nejen my, ale také naše rodina a další lidé, kterým máme tu výsadu sloužit.

Byl jsem vysvěcen starším a toho dne, kdy jsem odjížděl, abych vstoupil do aktivní služby v námořnictvu, se k mojí rodině a přátelům na nádraží, kam se se mnou přišli rozloučit, připojil i jeden člen biskupstva mého sboru. Těsně před odjezdem mi do rukou vložil knížečku s názvem *Misionářská*

příručka. Zasmál jsem se a poznamenal, že přece neodjízdim na misií.

Odpověděl: „Stejně si ji vezmi. Může se ti hodit.“

A měl pravdu. Potřeboval jsem nějaký tvrdý obdélníkový předmět, který bych si dal na dno námořnického vaku, aby byl pevnější a aby v něm oblečení nebylo tak zmačkané. *Misionářská příručka* byla přesně to, co jsem potřeboval, a dobře mi sloužila na dně vaku dvanáct týdnů.

Večer před vánoční dovolenkou jsme byli myšlenkami doma. Kasárna byla tichá, ale pak ticho prolomil kamarád z vedlejší palandy; byl to také mladý mormon, Leland Merrill. Začal sténat bolestí. Zeptal jsem se ho, co mu je, a on odpověděl, že je mu velmi zle.

Nechtěl jít na ošetřovnu, protože věděl, že kdyby to udělal, nedovolili by mu, aby další den odjel domů.

S postupujícím časem se zdálo, že mu je čím dál tím hůř. Nakonec, protože věděl, že mám Melchisedechovo kněžství, mě požádal, abych mu dal kněžské požehnání.

Nikdy předtím jsem nikomu kněžské požehnání nedal, ani jsem sám žádné nedostal a ani jsem nebyl svědkem toho, jak se požehnání uděluje. Když jsem se mlčky modlil o pomoc, vzpomněl jsem si na *Misionářskou příručku* na dně svého námořnického vaku.

Rychle jsem vak vyprázdnil a příručku si vzal k noční lampě. Přečetl jsem si, jak se dává požehnání pro uzdravení. Když jsem ho udílel, přihlíželo mnoho

zvědavých námořníků. Než jsem si stačil dát všechno zpátky do vaku, Leland Merrill spal jako dítě. Druhý den ráno se probudil a cítil se dobře. Vděčnost za moc kněžství, kterou jsme oba pociťovali, byla nezměrná.

V dalších letech jsem měl tolik příležitostí požehnat těm, kteří to potřebovali, že je ani nelze spočítat. Při každé takovéto příležitosti jsem pociťoval hlubokou vděčnost vůči Bohu za to, že mi svěřil tento posvátný dar. Chovám kněžství v úctě. Bývám znovu a znovu svědkem jeho moci. Vidám jeho sílu. Podivuji se nad zázraky, které koná.

Bratří, každému z nás byl svěřen jeden z nejvzácnějších darů, jaký kdy byl lidstvu dán. Když budeme cítit své kněžství a žít tak, abychom byli neustále způsobilí, budeme zaplaveni požehnáními, která to s sebou přináší. Mám velice rád slova uvedená ve 121. oddíle *Nauky a smluv*, ve verši 45, která nám říkají, co musíme dělat pro to, abychom byli způsobilí: „Nechť nitro tvé je také plné pravé lásky vůči všem lidem a k domácím ve víře a nechť ctnost zdobí myšlenky tvé neustále; potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží; a nauka kněžství bude skrápěti duši tvou jako rosa z nebe.“

Jako nositelé kněžství Božího jsme zapojeni do díla Pána Ježíše Krista. Odpověděli jsme na Jeho výzvu; jednáme v Jeho pověření. Učme se od Něho. Krácejme v Jeho šlépějích. Žijme podle Jeho pravidel. Když to budeme činit, budeme připraveni na jakoukoli službu, k níž nás povolá. Toto je Jeho dílo. Toto je Jeho Církev. On je vpravdě náš vůdce, Král slávy, Syn Boží. Svědčím o tom, že On žije, a toto svědectví vydávám v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Come, All Ye Sons of God“, *Hymns*, č. 322.
2. Alma 17:2–3.

President Thomas S. Monson

Požehnání chrámu

Když navštívíme chrám, můžeme získat rozměr duchovnosti a pocit pokoje.

Milovaní bratři a sestry, jsem velice vděčný, že tady s vámi mohu být v toto nádherné velikonoční dopoledne, kdy se v myšlenkách obracíme ke Spasiteli světa. Posílám každému z vás svou lásku a pozdravy a modlím se, aby Nebeský Otec inspiroval má slova.

Během této konference tomu bude sedm let od chvíle, kdy mi byla vyjádřena podpora jako prezidentovi Církve. Byly to náročné roky naplněné nejen několika výzvami, ale také nespočetnými požehnáními. K mým neoblíbenějším a nejposvátnějším požehnáním patří příležitost zasvěcovat a znovuzasvěcovat chrámy.

Naposledy jsem měl tuto výsadu loni v listopadu, kdy jsem zasvětil krásný nový chrám Phoenix v Arizoně. Připojili se tam ke mně president Dieter F. Uchtdorf, starší Dallin H. Oaks, starší Richard J. Maynes, starší Lynn G. Robbins a starší Kent F. Richards. Večer před zasvěcením se konalo nádherné kulturní vystoupení, ve kterém úžasně účinkovalo více než 4 000 mladých členů z chrámového okrsku. Následující den byl chrám zasvěcen během tří posvátných a inspirujících zasedání.

Budování chrámů je jasným ukazatelem růstu Církve. V současné

době máme po celém světě v provozu 144 chrámů, 5 chrámů je renovováno a 13 chrámů je ve výstavbě. Kromě toho se 13 chrámů, které byly oznámeny již dříve, nachází v různých stádiích přípravy před začátkem výstavby. Letos očekáváme znovuzasvěcení dvou chrámů a zasvěcení pěti nových chrámů, které mají být podle plánu dokončeny.

V uplynulých dvou letech, když jsme soustředili své úsilí na dokončování výstavby již oznámených chrámů, jsme odložili plány na další chrámy. A tak jsem velmi rád, že vám

dnes dopoledne mohu oznámit tři nové chrámy, jež budou postaveny na těchto místech: Abidžan, Pobřeží slonoviny; Port-au-Prince, Haiti; a Bangkok, Thajsko. Jak úžasná požehnání jsou připravena pro naše věrné členy v těchto oblastech a vskutku kdekoli po světě, kde máme chrámy.

Proces hodnocení potřeb a vyhledávání míst pro další chrámy pokračuje, neboť bychom rádi dali co největšímu počtu členů příležitost navštěvovat chrám, aniž by museli obětovat mnoho času a prostředků. Tak jako v minulosti vás nadále budeme informovat, když o těchto záležitostech bude rozhodnuto.

Když přemyslím o chrámech, mé myšlenky se obracejí k mnoha požehnáním, která v nich získáváme. Když projdeme dveřmi chrámu, zanecháváme za sebou rozptýlení a zmatek světa. Uvnitř tohoto posvátného útočiště nacházíme krásu a řád. Nacházíme odpočinek pro duši a úlevu od životních starostí.

Když navštívíme chrám, můžeme získat rozměr duchovnosti a pocit

pokoje, který přesahuje všechny další pocity, které mohou do lidského srdce vstoupit. Pochopíme pravý význam Spasitelových slov, když řekl: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám. ... Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“¹

Takový pokoj může prostoupit každé srdce – srdce ustarané, srdce obtížené zármutkem, srdce pociťující zmatek, srdce prosící o pomoc.

Nedávno jsem se z první ruky dozvěděl o mladém muži, který navštívil chrám se srdcem prosícím o pomoc. Mnoho měsíců předtím obdržel své povolání, aby sloužil na misi v Jižní Americe. Jeho vízum se však natolik zdrželo, že byl nově přidělen do misie ve Spojených státech. Přestože byl zklamaný, že nemohl sloužit v oblasti, do které byl původně povolán, ve svém novém povolání pracoval pilně a byl rozhodnut sloužit, jak nejlépe dokáže. Začal však být sklíčený kvůli špatným zkušenostem s misionáři, kteří se, jak se mu zdálo, více zajímali o to, aby se pobavili, než o to, aby sdíleli evangelium.

O několik měsíců později tohoto mladého muže potkaly velmi vážné zdravotní obtíže, které mu přivodily částečné ochrnutí, a tak byl ze zdravotních důvodů poslán domů.

O několik dalších měsíců později se plně uzdravil a ochrnutí vymizelo. Byl informován o tom, že bude znovu moci sloužit jako misionář, což bylo požehnání, o které se modlil každý den. Jediným zklamáním pro něj bylo to, že se měl vrátit do stejné misie, ze které odešel a ve které měl pocit, že chování a postoje některých misionářů neodpovídají tomu, jaké by měly být.

Přišel do chrámu hledat útěchu a potvrzení, že být misionářem pro něho může být dobrá zkušenost. Jeho rodiče

se také modlili o to, aby tato návštěva chrámu přinesla jejich synovi pomoc, kterou potřeboval.

Když tento mladý muž vstoupil po zasedání do celestiální místnosti, posadil se na židli a začal se modlit o vedení Nebeského Otce.

Další, kdo do celestiální místnosti vstoupil krátce po něm, byl mladý muž jménem Landon. Když vstoupil do místnosti, zrak mu okamžitě padl na mladého muže, který seděl na židli, měl zavřené oči a očividně se modlil. Landon obdržel zřetelné vnuknutí, že si má s mladým mužem promluvit. Nechtěl ho však vyrušit, tak se rozhodl počkat. Uběhlo několik minut a mladý muž se stále modlil. Landon věděl, že vnuknutí již déle odkládat nemůže. Přistoupil k mladému muži a jemně se dotkl jeho ramene. Mladý muž otevřel oči a byl překvapený, že byl vyrušen. Landon tiše řekl: „Pocítil jsem vnuknutí, že si s tebou musím promluvit, ale nevím proč.“

Když spolu začali hovořit, mladý muž Landonovi vylil své srdce, objasnil mu svou situaci a na závěr vyjádřil

svou touhu obdržet útěchu a povzbuzení ohledně své misie. Landon, který se s úspěchem vrátil z misie rok předtím, mu vyprávěl o svých zkušenostech z misie, o výzvách a starostech, kterým čelil, o tom, jak se obrátil k Pánovi o pomoc, a o požehnáních, která obdržel. Jeho slova přinášela útěchu a povzbuzení a jeho nadšení z misie bylo nakažlivé. Když nakonec obavy mladého muže polevily, prostoupil ho pocit klidu. Pocítil hlubokou vděčnost, když si uvědomil, že jeho modlitba byla zodpovězena.

Tito dva mladí muži se spolu pomodlili a poté se Landon chystal odejít s pocitem radosti, že uposlechl inspiraci, která k němu přišla. Když vstal, aby odešel, mladý muž se ho zeptal: „Kde jsi sloužil na misi?“ Do této chvíle ani jeden z nich nezmínil jméno misie, ve které sloužil. Jen co Landon vyslovil jméno své misie, mladému muži do očí vyhrkly slzy. Landon sloužil ve stejné misi, do které se tento mladý muž vracel!

V dopise, který mi Landon nedávno poslal, se se mnou podělil

o slova, která mu mladý muž řekl na rozloučenou: „Věřil jsem, že mi Nebeský Otec požehná, ale nikdy by mě nenapadlo, že mi na pomoc pošle někoho, kdo sloužil v mé vlastní misii. Teď vím, že vše dobře dopadne.“² Pokorná modlitba pronesená s upřímným srdcem byla vyslyšena a zodpovězena.

Bratři a sestry, v životě budeme čelit pokušení; budeme čelit zkouškám a výzvám. Budeme-li chodit do chrámu a pamatovat na smlouvy, které v něm uzavíráme, dokážeme tato pokušení lépe překonat a tyto zkoušky lépe snášet. V chrámu můžeme nalézt pokoj.

Požehnání chrámu jsou neocenitelná. Jedno z nich, za něž jsem vděčný každý den svého života, jsme s mou milovanou manželkou Frances obdrželi, když jsme poklekli u posvátného oltáře a uzavřeli smlouvy, které nás spojily na celou věčnost. Žádné požehnání mi není drahocennější než pokoj a útěcha, které získávám z poznání, že opět budeme spolu.

Kéž nám Nebeský Otec žehná, abychom měli ducha chrámového uctívání, dodržovali Jeho přikázání a pečlivě následovali kroky našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Svědčím o tom, že je naším Vykupitelem. On je Syn Boží. On je tím, kdo onoho velikonočního rána vyšel z hrobu a přinesl s sebou dar věčného života pro všechny děti Boží. Kéž tohoto krásného dne, kdy slavíme tuto významnou událost, pronášíme modlitby vděčnosti za veliký a podivuhodný dar, který nám dal. Aby tomu tak mohlo být, o to se modlím v Jeho svatém jménu, amen. ■

ODKAZY

1. Jan 14:27.
2. Osobní korespondence ve vlastnictví Thomase S. Monsona.

Rosemary M. Wixomová
Generální presidentka Primárek

Návrat k víře

Každý z nás může na své osobní cestě posilovat víru v Ježíše Krista a nacházet radost.

Presidenta Monsone, v toto velikonoční dopoledne jsme vděční, že slyšíme hlas našeho žijícího proroka. Ceníme si vašich slov i těchto rad: „Nacházejme radost na cestě“¹ a „Budoucnost je tak jasná jako vaše víra“².

Letos děti v Primárkách sdílejí radost a jas své víry v Ježíše Krista zpěvem písně „Můj Spasitel má mě rád“. Zpívají o této pravdě: „Vím, že žije! ... Svě srdce Mu chci dát.“³ Tak jako děti v Primárkách, i každý z nás může na své osobní cestě posilovat víru v Ježíše Krista a nacházet radost.

Na nedávném nedělním shromáždění Pomocného sdružení jsem poslouchala, jak jedna mladá matka vypráví o své cestě k obrácení. Vyrůstala v Církvi a rodiče ji učili evangelium. Chodila do Primárek, do Mladých žen a na seminář. Ráda poznávala a objevovala pravdy. Neustále se snažila poznat *proč*. Starší Russell M. Nelson řekl: „Pán může učit jen zvědavou mysl.“⁴ A tato mladá žena byla ochotná se nechat učit.

Po střední škole šla na univerzitu, byla zpečetěna v chrámu s navrátilivším

se misionářem a byla požehnána krásnými dětmi.

Díky zvědavému duchu si tato matka dál kladla otázky. Ale čím byly otázky těžší, tím bylo těžší najít odpovědi. A někdy neměla odpovědi žádné – či žádné takové, které by ji uspokojily. Nakonec, když se snažila najít odpovědi, vyvstávalo více a více otázek, a ona začala pochybovat o některých základních bodech své víry.

Během tohoto matoucího období jí někteří okolo říkali: „Prostě se opři o mou víru.“ Ale ona si říkala: „Nemohu. Vy to nechápete; vás toto netrápí.“ Vysvětlila: „Byla jsem ochotna být zdvořilá k těm, kteří neměli pochybnosti, pokud budou oni zdvořilí ke mně.“ A mnozí byli.

Řekla: „Rodiče znali mé srdce a dali mi prostor. Rozhodli se, že zatímco se tomu budu snažit přijít na kloub, budou mě nadále milovat.“ I biskup této mladé matky se s ní často setkával a říkal jí, že jí věří.

Členové sboru se jí také nezdráhali projevovat lásku, a ona se cítila být součástí společenství. Jej sbor nebyl místem pro nasazování masky dokonalosti; bylo to místo výživy.

„Bylo to zajímavé,“ řekla. „Během tohoto období jsem pociťovala opravdové spojení se svými prarodiči, kteří již zemřeli. Fandili mi a pobízeli mě, abych se dál snažila. Jako kdyby říkali: ‚Soustřeď se na to, co již víš.‘“

Navzdory značné podpoře ostatních se stala méně aktivní. Řekla: „Neodešla jsem z Církve kvůli špatnému chování, duchovní netečnosti, hledání výmluv, abych nemusela dodržovat příkázání, ani kvůli hledání snadného úniku. Potřebovala jsem najít odpověď na otázku: ‚Čemu opravdu věřím?‘“

Asi v té době četla knihu spisů Matky Terezy, která zažívala podobné pocity. V dopise z roku 1953 Matka Tereza napsala: „Modlete se prosím za mě, abych nepokazila Jeho dílo a aby se mi projevil sám náš Pán – neboť uvnitř mám tak strašlivou temnotu, jako kdyby vše odumřelo. Takto se více či méně cítím od chvíle, kdy jsem se pustila do ‚díla‘. Požádejte našeho Pána, aby mi dodal odvalu.“

Arcibiskup Périer odpověděl: „Bůh vás vede, drahá matko; nejste v takové temnotě, jak si myslíte. Cesta, po níž máme jít, nemusí být vždy ihned jasná. Modlete se o světlo; nerozhodujte se unáhleně, naslouchejte druhým, zvažujte jejich argumenty. Vždy najdete něco, co vám pomůže. ... Jste-li vedena vírou skrze modlitbu a rozumové uvažování se správným záměrem, pak to postačí.“⁵

Má přítelkyně si pomyslela, že když Matka Tereza mohla žít podle svého náboženství, aniž znala všechny odpovědi a měla ve všem jasno, možná že by mohla i ona. Mohla by udělat jen jeden krok směrem k víře – a pak další.

Mohla by se zaměřit na pravdy, kterým věří, a umožnit jim, aby jí naplnily mysl a srdce.

Když na to vzpomínala, řekla: „Z mého svědectví se stala hromádka popela. Všechno shořelo. Jediné, co zůstalo, byl Ježíš Kristus.“ A pokračovala: „On vás ale neopouští, když máte otázky. Když se kdokoli snaží dodržovat příkázání, dveře jsou dokořán otevřené. Modlitba a studium písem se pro mě staly nesmírně důležité.“

Jejím prvním krokem pro znovuzískání víry bylo začít se základními pravdami evangelia. Koupila si zpěvník Primárek a začala si číst slova písní. Staly se pro ni pokladem. Modlila se o víru, aby se dokázala zbavit tíhy, kterou pociťovala.

Zjistila, že když narazí na slova, která vzbuzují pochybnosti, „je schopna se zastavit, podívat se na celkový kontext a přijmout evangelium jako něco osobního“. Řekla: „Vždy jsem se ptala: Je toto pro mě a mou rodinu ta správná cesta? Někdy jsem se ptala sama sebe: ‚Co chci pro své děti?‘ Uvědomila jsem si, že chci, aby měly sňatek v chrámu. A právě tehdy se mi do srdce vrátila víra.“

Starší Jeffrey R. Holland řekl: „Pokora, víra a vliv Svatého Ducha [budou] vždy součástí *každého* hledání pravdy.“⁶

I když měla otázky ohledně toho, jak vznikla Kniha Mormonova, nemohla popřít pravdy, které z této knihy znala. Zaměřila se na studium Nového zákona, aby lépe porozuměla Spasiteli. „Nakonec,“ řekla, „jsem se ale ocitla zpátky u Knihy Mormonovy, protože se mi líbilo, jak jsem se cítila, když jsem četla o Ježíši Kristu a o Jeho Usmíření.“

Došla k závěru, že člověk musí získat vlastní duchovní zkušenosti s pravdami v této knize, a ona je získávala. Vysvětlila: „Četla jsem v Mosiášovi

a měla jsem pocit, že jsem úplně vedena k tomu, co mám dělat: „Věřte v Boha; věřte, že on je a že stvořil všechny věci ...; věřte, že má veškerou moudrost a veškerou moc jak na nebi, tak na zemi; věřte, že člověk neobsáhne všechny věci, jež může obsáhnouti Pán.“⁷

Asi v té době byla povolána sloužit jako pianistka v Primárkách. „Bylo to bezpečné prostředí,“ řekla. „Chtěla jsem mít děti v Primárkách a nyní jsem tam mohla být s nimi. A ještě jsem nebyla připravena na to, abych někoho učila.“ Zatímco sloužila, lidé kolem ní ji dál vybízeli: „Pojď, potřebujeme tě, ať si v jakékoli fázi – my ti půjdeme naproti. Poděš se s námi o cokoli, co můžeš nabídnout.“

Když hrála písně z Primárek, často ji napadlo: „Toto jsou pravdy, které mám ráda. Dokáží stále vydávat svědectví. Prostě jen řeknu to, co vím a čemu věřím. Možná to nebude dokonalé vyjádření mého poznání, ale bude to mé vyjádření. To, na co se zaměřuji, se v mém nitru rozvíjí. Je krásné vrátit se k podstatě evangelia a znovu mít jasno.“

Když jsem onoho nedělního rána naslouchala této mladé sestře, jak

vypráví o své cestě, připomnělo mi to, že my všichni musíme postavit svůj základ na skále našeho Vykupitele.⁸ Také mi to připomnělo radu staršího Jeffreyho R. Hollanda: „Držte se pevně toho, co již víte, a zůstaňte silní, dokud neprijde dodatečné poznání.“⁹

Během její lekce jsem si silněji uvědomila, že odpovědi na naše upřímné otázky přicházejí tehdy, když je upřímně hledáme a když žijeme podle příkázání. Připomnělo mi to, že víra může přesáhnout hranice současného rozumového poznání.

A také si moc přeji být takovou jako ti, kteří byli kolem této mladé matky, měli ji rádi a podporovali ji. President Dieter F. Uchtdorf řekl: „Všichni jsme poutníky, kteří usilují o Boží světlo, zatímco kráčíme po cestě učednictví. Neodsuzujeme druhé kvůli množství světla, jež mají, či nemají; naopak je vyživujeme a povzbuzujeme veškeré světlo, dokud není jasné, zářivé a pravdivé.“¹⁰

Když děti v Primárkách zpívají píseň „Modlitba dítěte“, ptají se: „Nebeský Otče, opravdu jsi tam? Někteří nevědí, a proto se Tě ptám.“¹¹

I my se můžeme ptát: „Je Nebeský Otec opravdu tam?“ a pak se radovat,

jako má přítelkyně, když jako odpověď přijdou pokojná a prostá ujištění. Svědčím o tom, že tato prostá ujištění přijdou tehdy, když se Jeho vůle stane vůlí naší. Svědčím o tom, že pravda je opět na zemi a že Jeho evangelium se nachází v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Nacházejte radost na cestě“, *Liahona*, listopad 2008, 85.
2. Thomas S. Monson, „Budte dobré myslí“, *Liahona*, květen 2009, 92.
3. „Můj Spasitel má mě rád“, v: *Vím, že můj Spasitel žije – osnova pro společné zaměstnání v roce 2015* (2014), 29.
4. Russell M. Nelson, v: M. Russell Ballard, „What Came from Kirtland“ (Brigham Young University fireside, Nov. 6, 1994); speeches.byu.edu.
5. *Mother Teresa: Come Be My Light – The Private Writings of the Saint of Calcutta*, ed. Brian Kolodiejchuk (2007), 149–150; interpunkce standardizována.
6. Jeffrey R. Holland, „Be Not Afraid, Only Believe“ (evening with Elder Jeffrey R. Holland, Feb. 6, 2015); lds.org/broadcasts.
7. Mosiáš 4:9.
8. Viz Helaman 5:12.
9. Jeffrey R. Holland, „Věřím, Pane“, *Liahona*, květen 2013, 94.
10. Dieter F. Uchtdorf, „Získání svědectví o světle a pravdě“, *Liahona*, listopad 2014, 22.
11. „Modlitba dítěte“, *Písně pro děti*, č. 6.

Starší José A. Teixeira
Sedmdesátník

Vyhledávejme Pána

Když prohloubíme své porozumění Spasiteli, budeme mít větší touhu žít radostně a také přesvědčení, že radost je dosažitelná.

Drazí bratři a sestry, mám velikou radost, že mohu stát před vámi, zatímco se spolu účastníme této generální konference. Naslouchání slo- vům moudrosti, rady, útěchy a varování pronášených na generálních konfe- rencích je pro sestru Teixeirovou, naši rodinu i mě již mnoho let nesmírným požehnáním.

V tomto výjimečném období roku, a zvláště o tomto velikonočním sabatu, se nemohu nezamyslet nad tím, jaký význam mají pro můj život Spasitelovo učení a Jeho laskavý a milující příklad.

Hlubší porozumění Ježíši Kristu nám poskytne větší naději do budoucna a, i přes naše nedokonalosti, větší důvěru v dosažení našich spravedlivých cílů. To nám také přinese větší touhu sloužit bližním.

Pán řekl: „[Vyhledávejte mne] v každé myšlence; nepochybuje, nebojte se.“¹ Vyhledávání Pána je každodenní úsilí – námaha, která stojí za to.

Bratři a sestry, dnes, více než kdy jindy, máme k dispozici výjimečné příležitosti a zdroje k tomu, abychom prohloubili své porozumění nau- kám Ježíše Krista a Jeho Usmíření. Budeme-li tyto zdroje vhodně využí- vat, pomůže nám to vést plodný život naplněný radostí.

Spasitel ve své metafoře o kmene i větvích řekl: „Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.“²

Čím více rozumíme tomu, jak mimo- řádnou roli má Kristus v našem životě, tím více si uvědomujeme účel své exi- stence ve smrtelnosti, kterým je mít ra- dost. Tato radost však nezabrání tomu, abychom prožívali zkoušky a těžkosti, některé tak velké a složité, že nás to může vést k domněnce, že štěstí není v takových podmínkách možné.

Z vlastní zkušenosti vím, že tato radost z toho, že žijeme spravedlivě a zůstáváme v Kristu, může pokračo- vat i nadále bez ohledu na soužení, jež jsou pro smrtelnost typická. Na- konec nás tato soužení často obo- hatí, zušlechtí a dovedou k hlubšímu porozumění účelu naší existence zde ve smrtelnosti a účelu Usmíření Ježíše Krista. Plnosti radosti lze opravdu dosáhnout jen prostřednictvím Ježíše Krista.³

On řekl: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.“⁴

Věřím, že když prohloubíme své porozumění Spasiteli, budeme mít větší touhu žít radostně a také pře- svědčení, že radost je dosažitelná. Díky tomu budeme schopni žít každý den s větším nadšením ze života a z dodržování Božích přikázání, a to i v náročných situacích.

Nenechávejme na zítra to, co mů- žeme udělat dnes. Ke Kristu musíme jít nyní, protože jestliže Mu věříme, bu- deme „pracovati, dokud se toto nazývá dneškem“.⁵

Každý den máme zvažovat, jak se co nejčastěji dostat do kontaktu s Kristovým učením. Malá a prostá gesta a skutky, jež činíme každý den:

1. Prohloubí naše porozumění tomu, jaký význam má Pán v našem životě.
2. Pomohou nám dělit se o toto poro- zumění s dorůstajícím pokolením, jež dozajista pocítí lásku Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista, když uvidí náš příklad upřímného života podle evangelia.

Které jednoduché činnosti se tedy v této moderní době stanou balzámem pro naši duši tím, že posílí naše svědec- tví o Kristu a o Jeho poslání?

Soutěže časopisu National Geographic o nejlepší fotografii roku 2014 se zúčastnilo přes 9 200 snímků od profesionálů i nadšenců z více než 150 zemí. Na vítězné fotografii je zachycena žena uprostřed vlaku plného cestujících. Obličej jí ozařuje světlo vycházející z jejího mobilního

Nahoře: Vysílání generální konference v letadle během letu. Vlevo: Na vítězné fotografii soutěže časopisu National Geographic z roku 2014 je zachycena žena, jejíž sdělení ostatním cestujícím je jasné - i když je fyzicky přítomna, ve skutečnosti tam není.

telefonu. Sdělení ostatním cestujícím je jasné - i když je fyzicky přítomna, ve skutečnosti tam není.⁶

Mobilní internet, chytré telefony a sociální sítě výrazně změnilы způsob naší existence ve světě i to, jak komunikujeme s druhými.

V této digitální éře se můžeme tak rychle přenést na jiná místa a k jiným činnostem, že nás to může rychle vzdálit od toho, co je nezbytné pro život naplněný trvalou radostí.

Pokud si nedáme pozor, může se stát, že v tomto životě na sítích

budeme dávat přednost vztahům s lidmi, jež neznáme nebo jež jsme nikdy neviděli, na úkor lidí, s nimiž žijeme - své vlastní rodiny!

Na druhé straně všichni víme, že jsme na internetu požehnáni skvělými zdroji, včetně těch, které vytvořila Církev - jako jsou textové a audio verze svatých písem a generálních konferencí, videa o životě a učení Ježíše Krista, aplikace k zaznamenávání rodinné historie či příležitosti k poslechu inspirující hudby.

Rozhodující jsou naše volby a priority týkající se toho, jak čas na internetu trávíme. Ty mohou určit náš duchovní pokrok a zralost v evangelium a naši touhu přispívat k lepšímu světu a vést plodnější život.

Z těchto důvodů bych dnes rád zmínil tři jednoduché návyky, jež nám pomohou trávit čas na internetu vhodným způsobem. Z těchto návyků vyplynou každodenní zamyšlení, jež jsou nezbytná pro to, abychom se přibližovali k učení našeho Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista.

1. návyk: Procházejte si materiály na oficiálních stránkách Církve

Budeme-li se častěji během týdne zabírat těmito materiály, pomůže nám to být vnímaví k učení evangelia a povzbuzovat naši rodinu a přátele k uvažování a přemítání o tom, na čem záleží nejvíce.

2. návyk: Přihlaste se ke sledování oficiálních sociálních sítí Církve

Toto rozhodnutí vám přinese na obrazovku takový obsah, jenž je zásadní pro prohloubení vašeho hledání a vyhledávání Pána a Jeho učení, a posílí vaši touhu rozumět evangelium. A co je důležitější, pomůže vám to pamatovat na to, co Kristus od každého z nás očekává.

Tak jako „neexistuje dobrá půda bez dobrého hospodáře“,⁷ nemůžeme na internetu sklízet dobro, nestanovíme-li si od začátku priority v oblasti toho, co máme na dosah ruky a co se nabízí naší mysli.

3. návyk: Vyhrad'te si čas, kdy odložíte svá mobilní zařízení

Když na chvíli odložíme svá elektronická zařízení a místo toho se začteme do písem nebo věnujeme čas komunikaci s rodinou a přáteli, je to příjemné osvěžení. Zvláště během Pánova dne si užívejte klidu pramenícího z účasti na shromáždění svátosti, aniž byste museli neustále kontrolovat, zda vám někdo nenapsal zprávu nebo příspěvek.

Návyk odložit na čas mobilní zařízení obohatí a rozšíří vaše vnímání života, neboť váš život se neomezuje jen na čtyřpalcový displej.

Pán Ježíš Kristus řekl: „Jakož miloval mne Otec, i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v milování mém.“⁸ Bůh si přeje, abychom měli radost a pocítovali Jeho lásku. Díky Kristu je možné, aby tuto radost měl každý z nás. Máme prostředky, jak Ho lépe poznat a žít podle Jeho evangelia.

Vydávám svědectví o radosti, která se dostavuje, když dodržujeme přikázání, a o klidu a bezpečí, jež pocítujeme, když zůstáváme v lásce Nebeského Otce a Jeho Syna, našeho Spasitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 6:36.
2. Jan 15:4.
3. Viz Jan 15:11.
4. Jan 15:5.
5. Nauka a smlouvy 64:25.
6. Viz „Photo Contest 2014“, *National Geographic*, photography.nationalgeographic.com/photography/photo-contest/2014/.
7. Autor neznámý.
8. Jan 15:9.

Biskup Gérald Caussé

První rádce v Předsedajícím biskupstvu

Je pro vás stále ještě nádherné?

Obdivování zázraků evangelia je známkou víry. Znamená to, že uznáváme ruku Páně ve svém životě a ve všem kolem sebe.

S manželkou jsme měli to veliké štěstí, že jsme mohli svých pět dětí vychovávat nedaleko nádherné Paříže. Během oněch let jsme jim chtěli poskytnout hojně příležitosti k objevování úžasných věcí tohoto světa. Každé léto jsme s rodinou podnikali dlouhé výlety za nejvýznamnějšími památkami, historickými místy a přírodními divy Evropy. Nakonec jsme se po 22 letech strávených v oblasti Paříže chystali přestěhovat. Stále

si pamatuji ten den, kdy ke mně přišly děti a řekly mi: „Tati, víš, co je hrozná ostuda? Žijeme tady celý život a nikdy jsme nebyli na Eiffelovce!“

Na tomto světě je tolik divů! Avšak někdy, když je máme neustále před očima, je považujeme za samozřejmost. Díváme se, ale ve skutečnosti nevidíme; slyšíme, ale ve skutečnosti neposloucháme.

Ježíš během své pozemské služby řekl svým učedníkům:

„Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte.

Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, ale neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, ale neslyšeli.“¹

Často přemýšlím, jaké to asi bylo žít ve Spasitelově době. Dokážete si představit, že Mu sedíte u nohou? Že cítíte Jeho objetí? Že jste svědky Jeho služby druhým? A přesto Ho mnozí, kteří Ho potkali, nepoznali – „neviděli“, že mezi nimi žil samotný Syn Boží.

I my máme výsadu žít ve výjimečné době. Dávni proroci viděli dílo Znovuzřízení jako „podivuhodné dílo ..., ano, podivuhodné dílo a div“.² V žádné předchozí dispensaci nebylo povoláno tolik misionářů, nebylo otevřeno tolik národů pro poselství evangelia a postaveno tolik chrámů po celém světě.

My, Svátí posledních dnů, zažíváme zázraky i v osobním životě. Patří k nim například naše osobní obrácení, odpovědi, jež získáváme na své modlitby, a láskyplná požehnání, která na nás Bůh denně vylévá.

Obdivování zázraků evangelia je známkou víry. Znamená to, že uznáváme ruku Páně ve svém životě a ve všem kolem sebe. Náš údiv rovněž vytváří duchovní sílu. Dává nám energii, abychom zůstali ukotveni ve víře a účastnili se práce na spasení.

Dejme si však pozor. Naše schopnost žasnout je totiž nestálá. Může se stát, že po určité době začneme být ledabylí v dodržování přikázání, apatičtí, nebo dokonce znudění, a v důsledku toho znečitlivíme i vůči těm nejpozoruhodnějším znamením a zázrakům evangelia.

Knihy Mormonova popisuje dobu velmi podobnou té naší, která předcházela příchodu Mesiáše na americký kontinent. Na nebi se náhle objevila znamení Jeho narození. Lidé byli stíženi takovým úžasem, že se pokorili a téměř všichni byli obráceni. Avšak o pouhé čtyři roky později „lidé počali zapomínati na ona znamení a divy, které slyšeli, a počali méně a méně žasnouti nad znamením neboli nad divem z nebe, ... a přestávali věřiti všemu, co slyšeli a viděli“.³

Bratři a sestry, je pro vás evangelium stále nádherné? Vidíte, slyšíte, pociťujete a žasnete? Nebo vaše duchovní senzory přešly do úsporného režimu? Ať již je vaše osobní situace jakákoli, vyzývám vás, abyste dělali tři věci.

Zaprvé – nikdy nebuďte znaveni objevováním a znovuobjevováním pravd evangelia. Spisovatel Marcel Proust řekl: „Jediná skutečná objevná cesta se neskládá z hledání nových území, ale z nového pohledu na věc.“⁴ Pamatujete si na to, kdy jste si poprvé přečetli verš z písem a pocítili, že Pán promluvil k vám osobně? Vzpomínáte si na to, kdy jste poprvé pocítili, jak vámi prochází jemný vliv Ducha Svätého, možná ještě předtím, než jste si vůbec uvědomili, že je to Duch Svätý? Nebyly to posvátné a výjimečné okamžiky?

Každý den bychom měli lačnět a žíznit po duchovním poznání. Tento osobní návyk je založen na studiu, přemítání a modlitbě. Někdy můžeme být pokoušeni si říci: „Dnes nemusím studovat písmo; už je mám celá přečtená“ nebo „Dnes nemusím

jit na shromáždění, nebude tam nic nového.“

Ale evangelium je pramen poznání, který nikdy nevyschne. Každou neděli, na každém shromáždění a v každém verši z písem je něco nového, co se můžeme naučit a pocítit. S vírou se spoléháme na slib, že když budeme hledat, nalezneme.⁵

Zadruhé – zakotvíte svou víru v jasných a jednoduchých pravdách evangelia. Náš úžas má být zakořeněn v základních zásadách naší víry, v čistotě našich smluv a obřadů a v našich nejprostších skutcích uctívání Boha.

Jedna sestra misionářka vyprávěla příběh o třech mužích, které potkala na konferenci okrsku v Africe. Pocházeli z odříznuté vesnice daleko v divočině, kde nebyla Církev dosud zorganizována, ale žilo tam patnáct věrných členů a téměř dvacet zájemců. Tito muži šli pěšky více než dva týdny a urazili 480 km po cestách, které období dešťů proměnilo v bláto, aby se mohli zúčastnit konference a přinést desátky členů své skupiny. Plánovali, že zůstanou celý týden, aby se mohli těšit z výsady přijmout následující neděli svátost, a poté se vydají na zpáteční cestu, přičemž na hlavě ponosou

krabice plné výtisků Knihy Mormony pro lidi ze své vesnice.

Tato misionářka svědčila o tom, jak ji dojal smysl pro údiv, který tito muži projevili, a také oběti, jež z celého srdce přinesli, aby mohli získat to, co pro ni bylo vždy snadno dostupné.

Zamyslela se: „Kdybych jednoho nedělního rána v Arizoně vstala a zjistila, že mám rozbité auto, šla bych na shromáždění pěšky, když je to jen několik bloků od domova? Nebo bych prostě zůstala doma, protože je to daleko nebo protože prší?“⁶ Toto jsou dobré otázky, nad kterými bychom se měli zamyslet všichni.

A nakonec vás vyzývám k tomu, abyste usilovali o společenství Ducha Svatého a vážili si ho. Většinu divů evangelia nelze vnímat přirozenými smysly. Je to něco, co „oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ... co připravil Bůh těm, kteříž jej milují“.⁷

Když je s námi Duch, jsou naše duchovní smysly bystré a naše paměť bdělá, takže nemůžeme zapomenout na zázraky a znamení, kterých jsme byli svědky. Možná proto se neftitští učedníci, když se je Ježíš chystal opustit, vroucně modlili o to, „co si nejvíce přáli; a přáli si to, aby jim byl dán Duch Svatý“.⁸

Přestože viděli Spasitele na vlastní oči a vlastníma rukama se dotkli Jeho ran, věděli, že jejich svědectví by mohlo pohasnout, kdyby ho neustále neobnovovali mocí Ducha Božího. Bratři a sestry, nikdy nedělejte nic, čím byste riskovali ztrátu tohoto vzácného a zázračného daru – společenství Ducha Svatého. Usilujte o něj skrze vroucnou modlitbu a spravedlivý život.

Svědčím o tom, že dílo, do kterého jsme zapojeni, je „podivuhodné dílo a div“. Budeme-li následovat Ježíše Krista, Bůh nám bude vydávat svědectví „skrze divy, a zázraky, a rozličné moci, i [dary] Duchem svatým, podlé vůle své“.⁹ V tento zvláštní den vydávám svědectví o tom, že divy a zázraky evangelia jsou zakotvené v největším ze všech Božích darů – ve Spasitelově Usmíření. Toto je ten dokonalý dar lásky, který Otec a Syn, sjednoceni v záměru, poskytují každému z nás. Spolu s vámi „v obdivu tu stojím, vždyť On náš Vykupitel. ... Ó jest to nádherné, tak nádherné pro mne!“¹⁰

Kéž máme vždy oči, které vidí, uši, které slyší, a srdce, které vnímá divy tohoto úžasného evangelia, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 10:23–24.
2. 2. Nefi 27:26.
3. 3. Nefi 2:1.
4. „Marcel Proust“, *Guardian*, July 22, 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Viz Matouš 7:7.
6. Upraveno podle Lorraine Bird Jameson, „The Giants of Kinkondja“ (článek na internetových stránkách území Afriky-jihovýchod, 2009); web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1. Korintským 2:9.
8. 3. Nefi 19:9.
9. Židům 2:4.
10. „Nesmírná jest láska Spasitele“, *ZNPPD 1*, str. 38.

Starší Brent H. Nielson
Sedmdesátník

Čekání na marnotratného člena rodiny

Kéž vy i já získáváme zjevení, abychom věděli, jak nejlépe přistupovat k těm v našem životě, kteří se ztratili.

Spasitel Ježíš Kristus při svém pozemském působení učil o své uzdravující a vykupující moci. Jednou, v 15. kapitole Lukáše v Novém zákoně, byl dokonce kritizován za to, že jedl a trávil čas s hříšníky. (Viz Lukáš 15:2.) Spasitel využil této kritiky k tomu, aby nás všechny učil, jak přistupovat k těm, kteří sešli z cesty.

Svým kritikům odpověděl dvěma důležitými otázkami:

„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti a nešel by na poušť k té, kteráž zahynula, až by i našel ji?“ (Lukáš 15:4.)

„Žena některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?“ (Lukáš 15:8.)

Spasitel pak předává podobenství o marnotratném synovi. Toto podobenství není o stu ovčích ani o deseti groších; je o drahocenném synovi, který se ztratil. Čemu nás tímto podobenstvím Spasitel učí o tom, jak reagovat, když sejde z cesty člen rodiny?

Marnotratný syn sdělí svému otci, že chce své dědictví již nyní. Chce opustit bezpečí domova a rodiny a vydává se hledat světské záliby. (Viz Lukáš 15:12–13.) Všimněte si prosím, že ve Spasitelově podobenství otec s láskou dává synovi jeho dědictví. Tento otec určitě udělal vše, co mohl, aby svého syna přesvědčil, aby zůstal. Ale jakmile se dospělý syn rozhodne,

moudrý otec ho nechává jít. Pak dává najevo upřímnou lásku, vyhlíží a čeká. (Viz Lukáš 15:20.)

Moje rodina prožila něco podobného. Mě, mé dva věrné bratry a úžasnou sestru vychovávali příkladní rodiče. Doma jsme se učili evangeliu, úspěšně jsme dospěli a všichni čtyři jsme byli zpečetěni s manželským partnerem v chrámu. V roce 1994 ale naše sestra Susan začala být z Církve a z některých jejích nauk rozčarovaná. Přesvědčovali ji ti, kteří pomlouvali a kritizovali první vedoucí Církve. Dopustila, aby její víra v žijící proroky a apoštoly uvadala. Časem její víru přemohly pochyby, a ona se rozhodla z Církve odejít. Susan mi dovolila vyprávět její příběh s nadějí, že může pomoci ostatním.

Bratři, já i naše ovdovělá matka jsme byli zdrceni. Nedokázali jsme si představit, co ji vedlo k tomu, aby opustila svou víru. Mamince sestřina rozhodnutí patrně rvala srdce.

Bratři a já jsme sloužili jako biskupové a presidenti kvor a poznali jsme radost z úspěchu při práci se členy sboru a kvora, když jsme opustili oněch devadesát devět a vydali se hledat tu ztracenou. Ale pokud jde o sestru, naše

vytrvalé záchranné snahy a pozvánky k návratu ji jen víc a víc vzdalovaly.

Když jsme usilovali o nebeské vedení, jak k ní máme správně přistupovat, bylo zjevné, že musíme následovat příklad otce z podobenství o marnotratném synovi. Susan se rozhodla, a my jsme ji museli obrazně řečeno nechat jít – věděla ale, že k ní chováme upřímnou lásku, a pociťovala ji. A tak jsme s obnovenou láskou a laskavostí vyhlíželi a čekali.

Maminka nikdy nepřestala Susan milovat a zajímat se o ni. Pokaždé, když šla do chrámu, dávala Susanino jméno na modlitební seznam a nikdy neztrácela naději. Starší bratr s manželkou, kteří žili v Kalifornii a byli Susan nejbližší, ji zvali na všechny rodinné akce. Každý rok, když měla Susan narozeniny, ji zvali na večeři. Snažili se s ní být stále v kontaktu, aby věděla, že ji mají opravdu rádi.

Mladší bratr s manželkou byli v kontaktu se Susaninými dětmi v Utahu a s láskou se o ně starali. Dbali na to, aby její děti byly vždy pozvány na rodinná setkání, a když přišel čas, kdy mohla být Susanina vnučka pokřtěna, můj bratr ji pokřtil. Susan také měla láskyplné domácí učitele a navštěvující učitelky, kteří se nevzdávali.

Když naše děti odcházely na misii a když měly svatbu, pozvali jsme

i Susan, a ona se těchto rodinných oslav účastnila. Usilovně jsme se snažili připravovat rodinné akce, aby byla Susan a její děti s námi a aby věděly, že je máme rádi a že jsou součástí rodiny. Když Susan získala vyšší akademické vzdělání na Kalifornské univerzitě, byli jsme ji podpořit na promoci. I když jsme nemohli přijímat všechna její rozhodnutí, rozhodně jsme mohli přijímat ji samotnou. Měli jsme ji rádi, vyhlíželi jsme a čekali.

V roce 2006, 12 let poté, co Susan odešla z Církve, se naše dcera Katy přestěhovala s manželem do

Kalifornie, aby tam on mohl studovat práva. Bydleli v témže městě jako Susan. Mladí manželé vyhledávali u tety Susan pomoc a podporu a měli ji rádi. Susan jim pomáhala starat se o naši dvouletou vnučku Lucy, a dokonce jí pomáhala modlit se před spaním. Katy mi jednou zavolala a zeptala se, zda se podle mě Susan někdy vrátí do Církve. Ujistil jsem ji, že si myslím, že ano, a že musíme být dál trpěliví. Uplynuly tři další roky a my jsme ji dál měli rádi, vyhlíželi jsme a čekali.

Přesně před šesti lety od tohoto víkendu jsem s manželkou Marcíí seděl

v první řadě Konferenčního centra. Toho dne mi měla být vyjádřena podpora jako nové generální autoritě. Marcia, která je vždy naladěná na Ducha, mi napsala tento vzkaz: „Myslím, že je čas, aby se Susan vrátila.“ Má dcera Katy navrhla, abych zašel Susan zavolat a pozval ji onoho dne ke sledování generální konference.

Nabádán těmito dvěma úžasnými ženami jsem vyšel do foyeru a sestře zavolal. Dovolal jsem se do hlasové schránky, a tak jsem ji zkrátka pozval ke sledování onoho konferenčního zasedání. Zprávu dostala. K naší radosti měla dojem, že má sledovat všechna zasedání konference. Slyšela proroky a apoštoly, které měla dříve tak ráda. Poznala nová jména, o nichž dosud neslyšela, například presidenta Uchtdorfa a starší Bednara, Cooka, Christoffersona a Andersena. Díky tomuto a dalším jedinečným z nebe seslaným zážitkům má sestra – podobně jako marnotratný syn – přišla k sobě. (Viz Lukáš 15:17.) Slova proroků a apoštolů a láska její rodiny ji přiměly obrátit se a vydat se na cestu domů. Po 15 letech byla naše ztracená dcera a sestra nalezena. Vyhlížení a čekání bylo u konce.

Susan popsala tuto zkušenost tak, jak ji popsal Lehi v Knize Mormonově. Pustila se železný tyče a ocitla se v mlze temnoty. (Viz 1. Nefi 8:23.) Říká, že nevěděla, že je ztracená, dokud její víru opět neprobudilo Světlo Kristovo, které ozářilo přímý protiklad mezi tím, co prožívala ve světě, a tím, co jí nabízel Pán a její rodina.

Během posledních šesti let se stal zázrak. Susan znovu získala svědectví o Knize Mormonově. Dostala chrámové doporučení. Sloužila jako chrámová pracovnice a nyní ve svém sboru učí třídu Nauky evangelia. Jejím dětem a vnoučatům se otevřela okna

nebes, a i když určité následky byly obtížné, má pocit, jako kdyby nikdy neodešla.

Někteří z vás, podobně jako Nielsonovi, mají členy rodiny, kteří dočasně sešli z cesty. Spasitel dal pokyn všem těm, kteří mají sto ovcí, aby opustili oněch devadesát devět a vydali se zachránit tu jednu. Dal pokyn těm, kteří mají deset grošů a jeden ztratili, aby ho hledali, dokud ho nenajdou. Pokud je tím ztraceným váš syn či dcera, bratr či sestra, a rozhodl či rozhodla se odejít, jako rodina jsme poznali, že po tom všem, co můžeme udělat, máme dotyčného z celého srdce rádi, vyhlížíme, modlíme se a čekáme na to, až bude zjevena ruka Páně.

Možná to nejdůležitější ponaučení, které mi během toho Pán dal, jsem získal při rodinném studiu písem poté, co má sestra opustila Církev. Náš syn David četl při společném studiu Lukáše 15. Když četl podobenství o marnotratném synovi, slyšel jsem ho tehdy jinak než kdy jindy. Z nějakého důvodu jsem se vždy cítil jako ten syn, který zůstal doma. Když ale David četl, uvědomil jsem si, že v určitém smyslu jsem i *já* marnotratným synem.

Nikdo z nás nedosahuje slávy Otcovy. (Viz Římanům 3:23.) Každý z nás potřebuje, aby ho uzdravilo Spasitelovo Usmíření. Každý z nás je ztracený a musí být nalezen. Toto tehdejší zjevení mi pomohlo poznat, že má sestra i já jsme oba potřebovali Spasitelovu lásku a Usmíření. Susan i já jsme ve skutečnosti byli na stejné cestě domů.

Spasitelova slova v tomto podobenství, která popisují, jak otec vítá marnotratného syna, jsou velmi mocná, a já věřím, že popisují i to, co vy i já prožijeme s Otcem, až se vrátíme do nebeského domova. Učí nás o otci, který miluje, čeká a vyhlíží. Toto jsou Spasitelova slova: „Když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, přiběh, padl na šíji jeho, a políbil ho.“ (Lukáš 15:20.)

Kéž vy i já získáváme zjevení, abychom věděli, jak nejlépe přistupovat k těm v našem životě, kteří se ztratili, a je-li to nutné, abychom měli trpělivost a lásku našeho Otce v nebi a Jeho Syna Ježíše Krista, zatímco máme rádi marnotratného člena rodiny, vyhlížíme ho a čekáme na něj. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Tam, kde se setkává spravedlnost, láska a milosrdenství

Ježíš Kristus trpěl, zemřel a vstal z mrtvých, aby nás mohl pozvednout k věčnému životu.

Bez bezpečnostních lan, popruhů či horolezecké výzbroje se dva bratři – Jimmy ve věku 14 let a John ve věku 19 let (což ovšem nejsou jejich pravá jména) – pokusili vylézt na kolmou stěnu kaňonu v oblasti Snow Canyon State Park v mém rodném jižním Utahu. Téměř na vrcholu svého namáhavého výlezu zjistili, že vyčnívající skalní římsa jim brání v tom, aby po několika posledních metrech stěnu zdolali. Nedokázali ji překonat, ale nyní již nemohli ani couvnout. Ocitli se v pasti. Po opatrném manévrování našel John dostatečnou oporu pro to, aby svého mladšího bratra vysadil do bezpečí na římsu. Neměl ale jak zvednout sám sebe. Čím více se snažil najít oporu pro své prsty nebo nohy, tím více začal do svalů dostávat křeče. Zachvátila ho panika a začal mít strach o svůj život.

John již neměl sílu se udržet o moc déle, a tak dospěl k tomu, že jedinou možností je pokusit se vyskočit kolmo nahoru a snažit se vyčnívající římsy zachytit. Podaří-li se mu to, mohl by

se díky značné síle v rukou vytáhnout do bezpečí.

Vlastními slovy to popsal takto:

„Než jsem se pokusil vyskočit, řekl jsem Jimmymu, aby šel najít dostatečně silnou větev, kterou by mi podal, i když jsem věděl, že nic takového na onom skalnatém hřebenu není. Byla to jen zoufalá lest. Pokud by se mi výskok nezdařil, alespoň jsem si díky ní mohl být jistý tím, že mě můj mladší bratr neuvidí spadnout a zabít se.

Dal jsem mu dost času na to, aby mi zmizel z dohledu, naposledy jsem se pomodlil – aby členové mé rodiny věděli, že je mám rád, a aby se Jimmy v pořádku dostal domů – a pak jsem vyskočil. Měl jsem při odrazu tolik adrenalinu, že jsem vyskočil nad římsu

téměř k úrovni loktů. Když se ale mé ruce dotkly země, nenahmatal jsem nic než sypký písek na ploché skále. Doud si pamatuji ten pocit, když jsem nahmatal jen písek a visel jsem tam, aniž bych se mohl čehokoli chytit – žádná hrana, žádný hrbolek, nic k zachycení ani k uchopení. Cítil jsem, jak mi ruce pomalu sjíždějí po písčném povrchu. Věděl jsem, že to je můj konec.

Pak ale náhle, jako úder blesku v letní bouřce, se odněkud nad okrajem skalního převisu vynořily dvě ruce a chytl mě za zápěstí se silou a odhodláním, které neodpovídaly jejich velikosti. Můj věrný mladý bratr se nevydal hledat žádnou fiktivní větev. Měl tušení, co se chystám udělat, a tak se nehnul z místa ani o píď. Zkrátka jen čekal, potichu a téměř bez dechu, protože dobře věděl, že budu natolik pošetilý, že se o ten výskok pokusím. A když jsem vyskočil, chytl mě, držel mě a nenechal mě spadnout. Tyto silné paže mého bratra mi onoho dne, kdy jsem bezmocně visel nad převisem a byl bych se dozajista zabil, zachránily život.¹

Milovaní bratři a sestry, dnes je velikonoční neděle. I když máme pamatovat *vždy* (jak to slibujeme každý týden v modlitbách svátosti), je právě tento den nejposvátnějším dnem roku, neboť si připomínáme bratrské ruce

a odhodlané paže, které se natáhly do propasti smrti, aby nás zachránily z našich pádů a poklesků, z našich strastí a hříchů. Na pozadí tohoto příběhu, který vyprávěla rodina Johna a Jimmyho, vyjadřuji svou vděčnost za Usmíření a Vzkříšení Pána Ježíše Krista a vzdávám hold událostem v tomto nadpozemském plánu Božím, jež vedly k lásce, kterou nám Ježíš nabízí,² a jež dávají této lásce smysl.

V naší stále světšší společnosti není běžné ani moderní mluvit o Adamovi a Evě nebo o zahradě Eden, ani o pádu do smrtelnosti, který se „naštěstí“ stal. Nicméně prostou pravdou zůstává to, že Kristovo Usmíření a Vzkříšení *nemůžeme* plně pochopit a že *nebudeme schopni* dostatečně docenit ani jedinečný účel Jeho narození či Jeho smrti – jinak řečeno, neexistuje způsob, jak opravdu oslavit Vánoce či Velikonoce – bez porozumění tomu, že skutečně existovali Adam a Eva, kteří padli ze skutečného Edenu, se všemi důsledky, které tento pád přinesl.

Neznám detaily toho, co se na této planetě stalo před touto událostí, ale vím, že tito dva byli stvořeni rukou Boží, aby na určitý čas žili sami v rajském prostředí, kde lidé ani neumírali, ani neměli rodiny, a že skrze určitý sled rozhodnutí přestoupili příkázání Boží, kvůli kterým museli svou zahradu

opustit, ale díky nimž jim bylo umožněno mít ještě předtím, než budou čelit fyzické smrti, děti.³ A aby jejich situace byla ještě strastiplnější a složitější, měl jejich přestupek i duchovní důsledky – odřízl je na věky z přítomnosti Boží. Kvůli tomu, že jsme se narodili do tohoto padlého světa, a kvůli tomu, že i my přestupujeme zákony Boží, jsme byli rovněž odsouzeni k týmž trestům, kterým čelili Adam s Evou.

Jak žalostná situace! Celá lidská rasa ve volném pádu – každý muž, žena a dítě fyzicky padají k trvalé smrti a duchovně se noří k věčným mukám. Má snad takto vypadat život? Má snad toto představovat velkolepé finále lidského prožitku? Visíme snad všichni v chladném kaňonu někde v netečném vesmíru a každý z nás hledá něco, na co by si mohl stoupnout, každý z nás se snaží najít něco, čeho by se mohl chytnout – a přitom prsty nedokážeme nahmatat nic než kluzký písek, není nic, co by nás mohlo zachránit, nic, čeho bychom se mohli podržet, natož aby se něco mohlo podržet nás? Je snad jediným účelem našeho života bezvýznamný existenciální prožitek – zkrátka jen vyskočit co nejvýše, držet se předepsaných sedm desítek let a pak se pustit a spadnout a padat na věky?

Odpovědí na tyto otázky je jednoznačné a věčné ne! Společně

s dávnými i novodobými proroky svědčím o tom, že „vše bylo učiněno moudrostí toho, který zná vše“.⁴ A tak od okamžiku, kdy naši první rodiče vykročili ze zahrady Eden, Bůh a Otec nás všech, očekáváje rozhodnutí, které Adam s Evou učinili, vyslal samotné anděly nebes, aby jim – a po všechny věky až k nám – hlásali, že celý tento sled událostí byl navržen pro naše věčné štěstí. Bylo to součástí Jeho božského plánu, který zajistil Spasitele, samotného Syna Božího, dalšího „Adama“, jak Ho apoštol Pavel později nazval,⁵ který přijde v zenitu času, aby usmířil přestupek Adama prvního. Toto Usmíření dosáhne úplného vítězství nad fyzickou smrtí a bezpodmínečně daruje vzkříšení každému člověku, který se kdy narodil nebo narodí na tento svět. A také milosrdně zajistí odpuštění osobních hříchů všech lidí, od Adama až do konce světa, pod podmínkou pokání a poslušnosti božských příkázání.

Jako jeden z Jeho vysvěcených svědků prohlašuji dnešního velikonočního dopoledne, že oním Spasitelem světa, oním posledním Adamem,⁶ Původcem a Dokonavatelem naší víry, Alfou a Omegou věčného života, byl a je Ježíš Nazaretský. „Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou,“⁷ prohlásil Pavel. A jak pronesl prorok a patriarcha Lehi: „Adam padl, aby lidé

mohli býti. ... A Mesiáš přichází v plnosti času, aby mohl děti lidské z pádu vykoupiti.“⁸ A prorok Jákob z Knihy Mormonovy, nejobsáhleji ze všech, učil v rámci svého dvoudenního kázání o Usmíření Ježíše Krista, že „vzkříšení musí nezbytně přijíti ... kvůli pádu“.⁹

A tak dnes oslavujeme dar vítězství nad každým pádem, který jsme kdy zažili, nad každou strastí, kterou jsme kdy poznali, nad každou sklíčeností, kterou jsme kdy pociťovali, nad každou obavou, kterou jsme kdy měli – nemluvě o našem vzkříšení ze smrti a o odpuštění našich hříchů. Toto vítězství je nám dostupné díky událostem, které se staly před více než dvěma tisíciletími v Jeruzalémě během víkendu, jako je tento.

Počínaje duchovními mukami v zahradě getsemanské, přes Ukřižování na kříži na Kalvárii a konče onoho krásného nedělního rána uvnitř darované hrobky jeden bezhříšný, čistý a svatý muž, Syn samotného Boha, udělal to, co neudělal žádný jiný již zesnulý člověk, a ani udělat nemohl. Svou vlastní mocí vstal z mrtvých, aby Jeho tělo již nebylo nikdy odděleno od Jeho ducha. Ze své vlastní vůle sňal pohřební plátno, do něhož byl zabalen, a pečlivě položil pohřební roušku, kterou byla přikryta Jeho tvář, na oddělené místo,¹⁰ jak se píše v písmech.

Tento sled událostí týkajících se Usmíření a Vzkříšení o prvních Velikonocích představuje nejdůležitější

okamžik, nejštědřejší dar, nejmučivější bolest a nejvznešenější projev čisté lásky, která kdy byla v historii tohoto světa projevena. Ježíš Kristus, Jednorozený Syn Boží, trpěl, zemřel a vstal z mrtvých, aby nás mohl, jako blesk v letní bouřce, zachytit, zatímco padáme, a držet svou mocí a pak nás skrze naši poslušnost Jeho příkázání pozvednout k věčnému životu.

O těchto Velikonocích děkuji Jemu a Otci, který nám Ho dal, za to, že Ježíš dál stojí vítězně nad smrtí, i když stojí na nohou, ve kterých jsou rány. O těchto Velikonocích děkuji Jemu a Otci, který nám Ho dal, za to, že Ježíš nám nadále nabízí svou nekonečnou milost, i když ji nabízí rukama, v jejichž dlaních a zápěstích jsou rány. O těchto Velikonocích děkuji Jemu a Otci, který nám Ho dal, za to, že můžeme zpívat před zahradou potřísněnou krvavým potem, před křížem s přibitými hřeby a před slavnostně prázdným hrobem:

*Jak úžasný, jak nádherný a jak dokonalý je velkolepý plán vykoupení, v němž se v božské harmonii setkává spravedlnost, láska a milosrdenství!*¹¹

V posvátném jménu vzkříšeného Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Korespondence ve vlastnictví Jeffreyho R. Hollanda.
2. Viz „Nesmírná jest láska Spasitele“, *ZNPPD 1*, str. 38.
3. Viz 2. Nefi 2:19–29, zvláště verše 20–23; Mojžíš 5:10–11.
4. 2. Nefi 2:24.
5. Viz 1. Korintským 15:45.
6. Viz 1. Korintským 15:45.
7. 1. Korintským 15:22.
8. 2. Nefi 2:25–26.
9. 2. Nefi 9:6.
10. How Jan 20:7.
11. „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Dar milosti

Dnes i na věky je Boží milost dostupná všem těm, kteří mají zlomené srdce a zkroušeného ducha.

O velikonoční neděli oslavujeme nejdéle očekávanou a nejvznešenější událost v historii světa.

Je to den, kdy se vše změnilo.

Toho dne se změnil můj život.

A změnil se i váš život.

Změnil se osud všech Božích dětí.

Onoho pozhnaného dne Spasitel lidstva, který na sebe vzal řetězy hříchu a smrti, jež nás držely v zajetí, tyto řetězy roztrhl a osvobodil nás.

Díky oběti našeho milovaného Vykupitele nemá smrt osten, hrob nemá vítězství,¹ Satan nemá trvalou moc a my jsme znovu zplozeni „v naději živou skrze *vzkříšení* Ježíše Krista“.²

Pavel to vskutku zmínil správně, když řekl, že můžeme „jedni druhých těmito slovy“³ utěšovat.

Boží milost

O Spasitelově Usmíření mluvíme často – a právem!

Slovy Jáкова: „Proč nepromlouvati o usmíření Krista a nedosáhnouti dokonalého poznání o něm?“⁴ Když ale při každé příležitosti „mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu [a] prorokujeme o Kristu“,⁵ nesmíme nikdy přestat pocítovat úžas a hlubokou vděčnost za tuto věčnou oběť Syna Božího.

Spasitelovo Usmíření se nesmí stát v naší výuce, v naší konverzaci ani v našem srdci ořepanou frází. Usmíření je posvátné a svaté, protože právě skrze tuto velikou a poslední oběť přinesl Ježíš Kristus „spasení všem těm, kteří uvěří ve jméno jeho“.⁶

Žasnu nad pomyslením, že Syn Boží se sklonil k tomu, aby spasil nás – tak nedokonalé, nečisté, k chybám náchylné a nevděčné lidi, jakými často jsme. Snažím se pochopit Spasitelovo Usmíření svým omezeným rozumem a jediné vysvětlení, které mě napadá,

je toto: Bůh nás miluje nesmírně, dokonale a věčně. Nedokáží ani zdaleka odhadnout „šírokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost“ lásky Kristovy.⁷

Mocné vyjádření této lásky se v písmech často nazývá *milost Boží*. Je to božská pomoc a dar síly, díky níž se z nedokonalých a omezených bytostí, kterými nyní jsme, stáváme oslavitelnými bytostmi pravdy a světla, dokud nejsme oslaveni „v pravdě a [neznáme] všechny věci“.⁸

Tato milost Boží je něco nanejvýš úžasného. Avšak často je chápána nesprávně.⁹ Přesto musíme o Boží milosti vědět, máme-li v úmyslu zdědit to, co pro nás je připraveno v Jeho věčném království.

Proto bych teď rád o milosti mluvil. Konkrétně o tom, zaprvé – jak *milost odemyká brány nebes*, a zadruhé – jak *otevívá okna nebes*.

Zaprvé - milost odemyká brány nebes

Protože všichni „zhřešili, a nemají slávy Boží“¹⁰ a protože „žádná nečistá věc nemůže vstoupiti do království Božího“,¹¹ nikdo z nás není hoden vrátit se do Boží přítomnosti.

Helsinki ve Finsku

I kdybychom sloužili Bohu celou svou duší, nestačilo by to; neboť bychom přesto byli „neprospěšnými služebníky“. ¹² Cestu do nebe si zkrátka nemůžeme zasloužit; požadavky spravedlnosti jsou jako bariéra, kterou nejsme schopni vlastní mocí překonat.

Ale není vše ztraceno.

Naší velkou a věčnou nadějí je milost Boží.

Skrze obět Ježíše Krista uspokojuje plán milosrdenství požadavky spravedlnosti ¹³ „a uskutečňuje pro lidi prostředek, aby mohli mít víru ku pokání“. ¹⁴

Naše hříchy, ač mohou být jako šarlat, mohou zbělet jako sníh. ¹⁵ Díky tomu, že náš milovaný Spasitel „dal sebe samého [jako] mzdu na vykoupění za všechny“, ¹⁶ je nám poskytnut přístup do Jeho věčného království. ¹⁷

Brána je odemčena!

Ale milost Boží nás jen neobnovuje do našeho předchozího nevinného stavu. Pokud spasení znamená jen vymazání našich omylů a hříchů, pak spasení – ať je jakkoli úžasné – nenaplnuje to, co si pro nás Otec přeje. Jeho cíl je mnohem vyšší: přeje si, aby se Jeho synové a dcery stali takovými, jako je On.

S darem Boží milosti cesta uřednictví nevede nazpátek; vede vzhůru.

Vede k výšinám, které stěží dokážeme pochopit! Vede k oslavení v celestiálním království Nebeského Otce, kde, obklopeni svými blízkými, obdržíme „z plnosti jeho a ze slávy jeho“. ¹⁸ Všechny věci jsou naše a my

jsme Kristovi. ¹⁹ Ano, vše, co má Otec, bude dáno i nám. ²⁰

Máme-li tuto slávu zdědit, potřebujeme něco více než jen odemčenou bránu; musíme touto branou vstoupit s touhou v srdci být proměněni – proměnou tak zásadní, že ji písmo popisují jako znovuzrození, „ano, zrození z Boha, proměnění ze [světského] a padlého stavu svého do stavu spravedlivosti, jsouce Bohem vykoupění, [čímž se stáváme] syny a dcerami jeho“. ²¹

Zadruhé - milost otevírá okna nebes

Další složkou Boží milosti je otevření oken nebes, jimiž Bůh vylévá požehnání moci a síly a uschopňuje nás, abychom zvládli to, co by jinak bylo daleko mimo náš dosah. Právě skrze Boží úžasnou milost mohou Jeho děti překonat spodní proudy a pohyblivý

písek onoho podvodníka, mohou se pozvednout nad hříchy a být zdokonaleni v Kristu. ²²

Ačkoli všichni máme slabosti, můžeme je překonat. Ano, pokud se pokoříme a budeme mít víru, tak právě milostí Boží se slabé věci mohou stát silnými. ²³

Během života nám Boží milost udílí časná požehnání a duchovní dary, které posilují naše schopnosti a obohacují nás. Jeho milost nás zušlechťuje. Jeho milost nám pomáhá stát se co nejlepšími.

Kdo je způsobilý?

V Bibli čteme o tom, jak Kristus navštívil domov farizea Šimona.

Navenek se Šimon zdál být dobrým a čestným mužem. Pravidelně si odškrtával seznam svých náboženských povinností – dodržoval zákon, platil desátek, zachovával sabbat, denně se modlil a chodil do synagogy.

Když byl ale u Šimona Ježíš, přistoupila k Němu jistá žena a umyla Mu nohy svými slzami a pomazala je vybraným olejem.

Šimon tímto projevem zbožnosti nebyl nadšen, protože věděl, že tato žena je hříšnice. Pomyslel si, že kdyby to Ježíš nevěděl, nemohl by být prorokem, protože jinak by nedopustil, aby se Ho ta žena dotkla.

Ježíš vycítil jeho myšlenky, obrátil se k Šimonovi a položil mu otázku. „Dva dlužníky měl nějaký věřitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát.“

A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Pověz mi tedy, který z nich více bude jej milovat?“

Šimon odpověděl, že ten, kterému bylo odpuštěno více.

Poté mu Ježíš předal hluboké ponaučení: „Vidíš tuto ženu? ... Odpuštěnit jsou jí hříchové mnozí, *neboť milovala mnoho*. Komu se pak málo odpouští, málo miluje.“ ²⁴

Kterému z těchto dvou lidí jsme podobnější?

Jsme jako Šimon? Cítíme se sebejistě a pohodlně ve svých dobrých skutcích a důvěřujeme své spravedlivosti? Jsme možná trochu netrpěliví s těmi, kteří nežijí podle našich měřítek? Jsme v režimu autopilota, kdy děláme vše jen ze setrvačnosti, chodíme na shromáždění, zíváme ve třídě Nedělní školy nebo si kontrolujeme na shromáždění svátosti neustále svůj mobilní telefon?

Nebo jsme jako ona žena, která si myslela, že je kvůli hříchu naprosto a beznadějně ztracena?

Milujeme mnoho?

Rozumíme své zadluženosti vůči Nebeskému Otci a prosíme celou svou duší o milost Boží?

Poklekáme k modlitbě proto, abychom si přehráli největší hity své spravedlivosti, nebo proto, abychom spíše vyznali své poklesky, prosili o Boží milost a prolili slzy vděčnosti za úžasný plán vykoupení?²⁵

Spasení nelze koupit penězi poslušnosti; je zakoupeno krví Syna Božího.²⁶ Pokud si myslíme, že můžeme vyměnit své dobré skutky za spasení, je to jako kdybychom si koupili letenku a pak se domnívali, že vlastníme celé aerolinky. Nebo jako kdybychom si mysleli, že po zaplacení nájmu za

dům máme vlastnické právo na celou planetu zemi.

Proč tedy být poslušni?

Je-li milost dar Boží, proč je tedy tak důležitá poslušnost Božích přikázání? Proč se vůbec zabírat Božími přikázáními – nebo pokáním, když už jsme u toho? Proč zkrátka jen nepřiznat, že jsme hříšní, a nenechat Boha, aby nás spasil?

Nebo, formulujeme-li tuto otázku slovy Pavla: „Zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila?“ Pavlova odpověď je prostá a jasná: Chraň Bůh!²⁷

Bratři a sestry, přikázání Božích jsme poslušni z lásky k Bohu!

Snaha porozumět celým srdcem a myslí Božímu daru milosti je pro nás o to větším důvodem k tomu, abychom milovali a poslouchali Nebeského Otce s mírností a vděčností. Když kráčíme po cestě učenictví, zušlechťuje nás to, zdokonaluje nás to a pomáhá nám to stát se více takovými, jako je On, a vede nás to zpět do Jeho přítomnosti. Duch Pána, našeho Boha, v nás způsobuje tak „mocnou změnu, [že] již nemáme sklonu činiti zlo, ale neustále činiti dobro“.²⁸

Naše poslušnost Božích přikázání je proto přirozeným důsledkem naší nekonečné lásky a vděčnosti za Boží dobrotivost. Tato podoba opravdové lásky a vděčnosti pak zázračně propojí naše skutky s Boží milostí. Ctnost bude zdobit naše myšlenky neustále a naše sebedůvěra bude v přítomnosti Boží růst.²⁹

Draží bratři a sestry, žít věrně podle evangelia není břemenem. Je to radostný nácvik – příprava na to, abychom zdělili vznešenou slávu věčnosti. Snažíme se být poslušni Nebeského Otce proto, že náš duch bude více naladěný na duchovní věci. Otevírají se nám výhledy, o nichž jsme ani netušili,

že existují. Když činíme vůli Otce, dostává se nám osvícení a porozumění.³⁰

Milost je dar Boží a naše touha být poslušni každého Božího přikázání představuje naši snahu natáhnout smrtelnou ruku po tomto posvátném daru od Nebeského Otce.

Vše, co můžeme učinit

Prorok Nefi významně přispěl k našemu porozumění Boží milosti, když prohlásil: „Neboť se snažíme pilně ..., abychom přesvědčili děti své a také bratří své, aby věřili v Krista a aby byli smířeni s Bohem; neboť víme, že *milostí jsme spaseni po všem, co my můžeme učinit*.“³¹

Přemýšlím ale, zda si někdy slova „po všem, co my můžeme učinit“ nevykládáme špatně. Musíme chápat, že „po všem“ není totéž co „díky všemu“.

Nejsme spaseni „díky všemu“, co můžeme učinit. Dělá snad někdo *vše*, co může? Čeká Bůh na to, až vynaložíme veškeré úsilí, než nám do života zasáhne svou spásnou milostí?

Mnozí se cítí zklamaně a sklíčeně, protože neustále klopytají. Z osobní zkušenosti poznávají, že duch je vskutku ochotný, ale tělo slabé.³² Pozvedají hlas společně s Nefim a prohlašují: „Duše má se smutit pro nepravosti mé.“³³

Jsem si jist, že Nefi věděl, že Spasitelova milost nám *dovoluje a umožňuje* překonat hřích.³⁴ A právě proto se Nefi snažil tak pilně přesvědčovat své děti a bratří, aby „věřili v Krista a aby byli smířeni s Bohem“.³⁵

Koneckonců *právě toto* učinit můžeme! A *právě toto* je naším úkolem ve smrtelnosti!

Milost je dostupná všem

Když myslím na to, co pro nás Spasitel krátce před onou první velikonoční nedělí udělal, chce se mi pozvednout

hlas a provolávat chvály Nejvyššímu Bohu a Jeho Synu Ježíši Kristu!

Brány nebes jsou odemčeny!

Okna nebes jsou otevřena!

Dnes i na věky je Boží milost dostupná všem těm, kteří mají zlomené srdce a zkroušeného ducha.³⁶ Ježíš Kristus nám připravil cestu, abychom mohli vystoupat k výšinám, jež jsou pro smrtelnou mysl nepochopitelné.³⁷

Modlím se o to, abychom novými očima a novým srdcem viděli věčný význam Spasitelovy smírné oběti. Modlím se o to, abychom projevovali lásku k Bohu a vděčnost za dar Boží nekonečné milosti tím, že budeme dodržovat Jeho přikázání a budeme kráčet „v novotě života“.³⁸ V posvátném jménu našeho Mistra a Vykupitele, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz 1. Korintským 15:55; Mosiáš 16:8.
2. 1. Petrova 1:3; zvýraznění přidáno.
3. 1. Těsalonicenským 4:18; viz také verše 13–17.
4. Jákob 4:12.
5. 2. Nefi 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Efezským 3:18–19.
8. Nauka a smlouvy 93:28.

9. Jsme vskutku „malé děti a dosud [jsme] neporozuměli, jak veliká požehnaní má Otec ve svých vlastních rukou a která pro [nás] připravil“. (Nauka a smlouvy 78:17.)

10. Římanům 3:23.

11. 1. Nefi 15:34; viz také 1. Nefi 10:21; Mojžíš 6:57.

12. Mosiáš 2:21.

13. Viz Alma 42:15.

14. Alma 34:15.

15. Viz Izaiáš 1:18.

16. 1. Timoteovi 2:6.

17. Viz 2. Petrova 1:11.

18. Nauka a smlouvy 76:56.

19. Viz Nauka a smlouvy 76:59.

20. Viz Nauka a smlouvy 84:38.

21. Mosiáš 27:25.

22. Viz Moroni 10:32.

23. Viz Eter 12:27.

24. Viz Lukáš 7:36–50; zvýraznění přidáno.

25. Tuto myšlenku jasně ilustruje Kristovo podobenství o farizeovi a výběřcím daní. (Viz Lukáš 18:9–14.)

26. Viz Skutkové 20:28.

27. Viz Římanům 6:1–2.

28. Mosiáš 5:2.

29. Viz Nauka a smlouvy 121:45.

30. Viz Jan 7:17.

31. 2. Nefi 25:23; zvýraznění přidáno.

32. Viz Matouš 26:41; viz také Římanům 7:19.

33. 2. Nefi 4:17.

34. Viz 2. Nefi 4:19–35; viz také Alma 34:31.

35. 2. Nefi 25:23.

36. Viz 3. Nefi 9:19–20.

37. Viz 1. Korintským 2:9.

38. Římanům 6:4.

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zachování svobody jednání a ochrana náboženské svobody

Věrné používání svobody jednání závisí na tom, zda se nám bude dostávat náboženské svobody.

Dnes je velikonoční neděle – den, kdy si s vděčností a úctou připomínáme Vzkříšení a Usmíření našeho Spasitele Ježíše Krista, které vykonal pro celé lidstvo. Uctíváme Ho a jsme vděční za náboženskou svobodu, za svobodu shromažďování, svobodu projevu a za Bohem dané právo na svobodu jednání.

Jak o těchto posledních dnech, v nichž žijeme, předpovídali proroci, mnozí lidé jsou zmateni ohledně toho, kdo jsme a čemu věříme. Někteří z nich jsou „utrhači, ... kterýmž nic dobrého milo není“.¹ Jiní „říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmu“.²

Když se druzí lidé kolem nás rozhodují, jak zareagují na to, čemu věříme, nesmíme zapomínat na to, že mravní svoboda jednání je základní součástí Božího plánu pro všechny Jeho děti. Věčný plán, který nám byl představen na předsmrtelné Radě v nebi, tento dar svobody jednání obsahuje.³

Na této Velké radě Lucifer, známý jako Satan, využil své svobody jednání

k tomu, aby Božímu plánu odporoval. Bůh pravil: „Protože se Satan proti mně vzbouřil a snažil se zničit svobodu jednání člověka, kterou jsem mu já, Pán Bůh, dal, ... způsobil [jsem], že byl svržen.“⁴

A pokračoval: „A také třetinu zástupů nebeských ode mne odvrátil kvůli jejich svobodě jednání.“⁵

Následkem toho duchovní děti Nebeského Otce, které se rozhodly zavrhnout Jeho plán a následovat Lucifera, ztratily své božské určení.

Ježíš Kristus použil svou svobodu jednání a řekl:

„Zde jsem, pošli mne.“⁶

„Staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“⁷

Ježíše, který uplatnil svou svobodu jednání k podpoření plánu Nebeského Otce, Otec určil a pověřil, aby byl naším Spasitelem, předustanoveným k vykonání smírné oběti za všechny. Podobně, budeme-li my uplatňovat svou svobodu jednání, abychom dodržovali přikázání, budeme moci plně porozumět tomu, kdo jsme, a přijmout

všechna požehnání, jež pro nás Nebeský Otec má – včetně příležitosti obdržet tělo, činit pokrok, zažívat radost, mít rodinu a zdědit věčný život.

Abychom mohli dodržovat přikázání, je zapotřebí, abychom znali oficiální nauku Církve, aby nás rozmary jednotlivců, které se neustále mění, neodvrátily od Kristova vedení.

Požehnání, jimž se nyní těšíme, se nám dostává proto, že jsme před tímto životem učinili rozhodnutí následovat Spasitele. Vy všichni, kteří slyšíte či čtete tato slova, ať již jste kdokoli či ať již máte za sebou jakoukoli minulost, pamatujte na toto: není příliš pozdě učinit totéž rozhodnutí znovu a následovat Ho.

Skrze víru v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, skrze pokání z hříchů a skrze to, že se dáme pokřtít, můžeme potom obdržet nadpozemský dar Ducha Svatého. Prostřednictvím tohoto daru získáváme znalosti a porozumění, vedení a sílu se učit a získat svědectví, moc a očistění, abychom dokázali přemoci hřích, a útěchu a povzbuzení, abychom byli věrní i uprostřed soužení. Tato jedinečná požehnání Ducha prohlubují naši svobodu a moc činit to, co

je správné, neboť „kdež jest ten Duch Páně, tu i svoboda“.⁸

Zatímco v těchto posledních dnech kráčíme po cestě duchovní svobody, je třeba, abychom rozuměli tomu, že věrné používání svobody jednání závisí na tom, zda se nám bude dostávat náboženské svobody. Už víme, že Satan nechce, abychom tuto svobodu měli. Pokusil se zničit mravní svobodu jednání v nebi, a i zde na zemi se intenzivně snaží náboženskou svobodu podkopat, napadat ji a šířit zmatek ohledně toho, co to je a proč je nezbytná k našemu duchovnímu životu a k našemu spasení.

Náboženská svoboda spočívá na čtyřech základních kamenech, o něž se jakožto Svatí posledních dnů musíme opírat a které musíme chránit.

Prvním z nich je svoboda věřit. Nikdo nemá být kritizován, pronásledován či napadán jednotlivci nebo vládami kvůli tomu, čemu věří ohledně Boha. To je velmi osobní a velmi důležité. První prohlášení o tom, čemu věříme ohledně náboženské svobody, uvádí:

„Věříme, že žádná vláda nemůže existovat v míru, ledaže jsou ustanoveny a zachovávány neporušené takové zákony, které zabezpečí každému jednotlivci svobodné používání svědomí. ...

Civilní veřejný zástupce má potlačovat zločin, ale nikdy nemá ovládat svědomí; ... [ani] nemá potlačovat svobodu duše.“⁹

Tato základní svoboda vyznání byla mezitím uznána Organizací spojených národů v její Všeobecné deklaraci lidských práv, i v jiných národních i mezinárodních listinách týkajících se lidských práv.¹⁰

Druhým základním kamenem náboženské svobody je možnost svobodně se dělit o svou víru a přesvědčení s druhými lidmi. Pán nám přikazuje: „A vyučujte [evangeliu] syny své, ... když sedneš v domě svém.“¹¹ Rovněž řekl svým učedníkům: „Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření.“¹² Jako rodiče, misionáři na plný úvazek a členové-misionáři se musíme spoléhat na náboženskou svobodu, abychom mohli učit Pánově nauce ve své rodině a po celém světě.

Třetím základním kamenem náboženské svobody je možnost svobodně vytvořit náboženskou organizaci, církev, a pokojně uctívat Boha společně s druhými. Jedenáctý článek víry uvádí: „Domáháme se výsady uctívati Všemohoucího Boha podle příkazů svého vlastního svědomí a dopřáváme všem lidem stejnou výsadu, nechť uctívají jakkoli, kdekoli nebo cokoli si vyvolí.“ Mezinárodní listiny týkající se lidských práv a mnoho ústav jednotlivých států tuto zásadu potvrzují.

Čtvrtým základním kamenem náboženské svobody je možnost svobodně žít podle své víry – moci ji neomezeně uplatňovat nejen doma a v kapli, ale

i na veřejnosti. Pán nám přikazuje nejen to, abychom se modlili v soukromí,¹³ ale také to, abychom vyšli a nechali „světlo [svě svititi] před lidmi, ať vidí skutky [n]aše dobré, a slaví Otce [n]ašeho, kterýž jest v nebesích“.¹⁴

Některé lidi pohoršuje, když dáme svému náboženství prostor ve veřejné diskusi, nicméně titíž lidé, kteří trvají na tom, že jejich názory a skutky má společnost respektovat, často jen velmi neochotně dopřávají tutéž toleranci nábožensky založeným lidem, kteří by si rovněž přáli, aby jejich názory a skutky byly tolerovány. Všeobecný nedostatek úcty vůči náboženským stanoviskům rychle přechází ve společenskou a politickou nesnášenlivost vůči nábožensky založeným lidem a institucím.

Když čelíme zvýšenému tlaku na to, abychom se podřídili světským měřítkům, vzdali se svých náboženských svobod a zpronevěřili se svobodě jednání, pomysleme na to, čemu o našich zodpovědnostech učí Kniha Mormonova. V knize Almově čteme o Amlicim, „velice vychytral[ém]“ a „zlovoln[ém]“ muži, který usiloval o to, aby se stal nad lidmi králem a aby je „připravil o jejich práva a výsady, ... [což] vzbudilo neklid mezi lidem církve“.¹⁵ Král Mosiáš je učil, že mají pozvednout hlas ve prospěch toho, co je podle nich správné.¹⁶ A proto se „shromáždili po celé zemi, každý člověk podle svého názoru, ať již byl pro Amliciho, nebo proti němu, do oddělených skupin, majíce mezi sebou mnoho rozepří“.¹⁷

Při těchto rozhovorech měli členové Církve a druzí lidé příležitost se spolu setkat, zakusit ducha jednoty a nechat se ovlivnit Duchem Svatým. „A stalo se, že hlas lidu vyzněl proti Amlicimu, takže králem nad lidem učiněn nebyl.“¹⁸

Jakožto učedníci Ježíše Krista máme zodpovědnost spolupracovat

s věřícími, kteří sdílejí naše názory, a pozvedat hlas ve prospěch toho, co je správné. Přestože členové nemají nikdy tvrdit, a dokonce ani jen naznačovat, že mluví jménem Církve, jsme všichni vyzýváni, abychom se ve své roli občanů přesvědčivě a s láskou dělali o osobní svědectví – „každý člověk podle svého názoru“.¹⁹

Prorok Joseph Smith řekl:

„Troufám si před nebesy prohlásit, že jsem právě tak připraven zemřít při obraně práv presbyteriána, baptisty nebo dobrého člověka jakéhokoli jiného vyznání [stejně jako mormona]; neboť tatáž zásada, která by pošlapala práva Svatých posledních dnů, by pošlapala práva římských katolíků i členů jakéhokoli jiného vyznání, které by mohlo být neoblíbené nebo příliš slabé na to, aby se bránilo samo.“

Mou duši inspiruje láska ke svobodě – k občanské a k náboženské svobodě celé lidské rasy.²⁰

Bratři a sestry, my všichni neseme zodpovědnost za zachování těchto posvátných svobod a práv pro sebe i pro své potomstvo. Co pro to můžeme udělat?

Zprv – můžeme být informováni. Zajímejte se o problémy ve svém okolí, které by mohly mít vliv na náboženskou svobodu.

Zadruhé – podle svých individuálních schopností se spojte s někým, kdo je stejně jako my oddán náboženské

svobodě. Pracujte bok po boku, abyste ji ochránili.

Zatřetí – žijte tak, abyste byli dobrým příkladem toho, čemu věříte, a to slovy i skutky. To, jak podle svého náboženství žijeme, je mnohem důležitější než to, co o něm možná řekneme.

Druhý příchod našeho Spasitele se přibližuje. V této důležité záležitosti neotálejte. Pomyslete na velitele Moroniho, který vztyčil zástavu svobody s těmito slovy: „Na připomínku našeho Boha, našeho náboženství a svobody a našeho míru, našich manželek a našich dětí.“²¹ Vzpomeňme si i na to, jak zareagovali lidé – uplatnili svobodu jednání a „sbíhali se“ a zavazovali se, že budou jednat.²²

Milovaní bratři a sestry, nekráčejte! Utíkejte! Utíkejte přijmout pozhennání svobody jednání tím, že budete následovat Ducha Svatého a uplatňovat svobody, které nám Bůh dal, abychom činili Jeho vůli.

V tento zvláštní velikonoční den vydávám své zvláštní svědectví, že Ježíš Kristus uplatnil svou svobodu jednání, aby učinil vůli našeho Otce.

O našem Spasiteli zpíváme: „Svou čistou krev On věnoval, by spasil celý svět.“²³ A protože tak učinil, máme nedocenitelnou příležitost „si zvolit[ti] svobodu a věčný život“ prostřednictvím moci a pozhennání Jeho Usmíření.²⁴ Kéž se svobodně rozhodneme,

že Ho budeme dnes i kdykoli jindy následovat, o to se modlím v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. 2. Timoteovi 3:3.
2. Izaiáš 5:20.
3. Viz Mojžiš 6:56.
4. Mojžiš 4:3.
5. Nauka a smlouvy 29:36.
6. Abraham 3:27.
7. Mojžiš 4:2.
8. 2. Korintským 3:17.
9. Nauka a smlouvy 134:2, 4.
10. Viz Všeobecná deklarace lidských práv, jak byla přijata valným shromážděním Organizace spojených národů 10. prosince 1948, [un.org/en/documents/udhr](http://www.un.org/en/documents/udhr). Článek 18 stanoví: „Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství; toto právo zahrnuje v sobě i volnost změnit své náboženství nebo víru, jakož i svobodu projevat své náboženství nebo víru, sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, vyučováním, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou a zachováním obřadů.“ Viz také článek 9 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ratifikované 3. září 1953, http://www.echr.coe.int/Documents/Convention_CES.pdf.
11. Deuteronomium 11:19.
12. Marek 16:15.
13. Viz Matouš 6:6.
14. Matouš 5:16.
15. Viz Alma 2:1–4.
16. Viz Mosiáš 29:25–26.
17. Alma 2:5; zvýraznění přidáno.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 343.
21. Alma 46:12.
22. Alma 46:21.
23. „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.
24. 2. Nefi 2:27.

Starší Kevin W. Pearson
Sedmdesátník

Zůstaňte u stromu

Mocným podobenstvím o vytrvání do konce je Lehiovo vidění stromu života.

Krátce předtím, než president Heber J. Grant zemřel, ho doma navštívil jeden z Bratří. President Grant se předtím, než odešel, modlil: „Ó, Bože, požehnej mi, abych neztratil svědectví a zůstal věrný až do konce!“¹

To byla jeho vroucná modlitba po téměř 27 letech služby v úřadu presidenta Církve. Jeho příklad je mocnou připomínkou toho, že nikdo, v jakémkoli věku, není imunní vůči vlivu Satana. Dva Satanovy nejmocnější nástroje jsou rozptýlení a klam.

Vytrvání do konce je charakteristickým znakem pravého učenictví a je nezbytné k získání věčného života. Když ale čelíme zkouškám a obtížím, často slyšíme, že máme „držet pozice“. Řeknu to jasně: „držet pozice“ není zásadou evangelia. Vytrvat do konce znamená neustále přicházet ke Kristu a být v Něm zdokonalován.

Je-li vytrvání do konce nezbytným předpokladem k věčnému životu, proč máme potíže zůstat věrni? Máme potíže, když se musíme rozhodovat mezi protichůdnými prioritami. Nedbalá poslušnost a vlažná oddanost oslabují víru. Vytrvání do konce vyžaduje naprostou oddanost Spasiteli a našim smlouvám.

Mocným podobenstvím o vytrvání do konce je Lehiovo vidění stromu

života. Prostudujte si prosím s modlitbou Lehiův sen a přemítejte o něm; pak ho vztáhněte na sebe. Během toho se důkladně zamyslete nad šesti důležitými zásadami, jež nám pomohou vytrvat do konce.

1. Nezapomínejte na modlitbu

Na začátku je Lehi sám „v temné a chmurné pustotě“.² Každý z nás zažívá období temnoty a osamělosti.

„Modlitba [přináší] pokoj, ať je den, či temná noc.“³ Řiďte se příkladem presidenta Hebera J. Granta. Modlete se o sílu vytrvat do konce. Ptejte se Nebeského Otce: „Co si přeješ, abych ještě udělal?“

2. Pojd'te ke Kristu a buď'te v Něm zdokonalováni

Středobodem Lehiova snu je strom života. Vše je zaměřeno právě na něj. Tento strom představuje Krista, který je jasným projevem Boží lásky. Ovoce je Jeho nekonečné Usmíření a je to veliký důkaz Boží lásky. Věčný život s našimi blízkými je sladší a žádoucí než cokoli jiného. Abychom na tento dar dosáhli, musíme „[přijít] ke Kristu a [být] v něm zdokonalováni“.⁴ On je „ta cesta, i pravda, i život“.⁵ Můžeme svůj život plnit úspěchy a dobročinností, ale nakonec, pokud neuzavřeme posvátné smlouvy, že budeme následovat Krista, a nebudeme je věrně dodržovat, tak se to naprosto a zcela mine účinkem.

3. Tlačte se kupředu s vírou

Ke stromu života, ke Kristu, vede cesta. Je těsná a úzká, přesně a jasně vymezená. Boží příkázání jsou přísná, ale nikoli omezující. Ochraňují nás před duchovním i fyzickým nebezpečím a brání tomu, abychom se ztratili.

Poslušnost buduje víru v Krista. Víra je zásadou činu a moci. Duchovní moc a schopnosti vyplývají z důsledného následování příkladu Spasitele. Bez posilující a uschopňující moci Usmíření není možné zůstat na oné cestě a vytrvat.

„Tlač[te se] kupředu se stálostí v Kristu.“⁶

4. Kniha Mormonova je klíčem k duchovnímu přežití

Cesta životem je obtížná. Je snadné nechat se rozptýlit, sejít z cesty a ztratit se. Soužení je nevyhnutelnou a nezbytnou součástí našeho věčného pokroku. Když přijde protivenství, nedopusťte, aby něco, čemu tak úplně nerozumíte, zničilo vše, co víte. Buďte trpěliví a lněte k pravdě; porozumění se dostaví. Zkoušky jsou jako velké mlhy temnoty, jež nám mohou zaslepit oči a zatvrdit srdce. Pokud se nebudeme „neustále ... pevně drž[eti]“⁷ slova Božího a žít podle něho, budeme duchovně zaslepení namísto duchovně smýšlející. Bádejte v Kniže Mormonově a ve slovech žijících proroků každý den, každý den, každý den! Je to klíč k duchovnímu přežití a k vyvarování se klamu. Bez toho jsme duchovně ztraceni.

5. Nenechte se rozptýlit a oklamat

Dbát na něco znamená pečlivě tomu věnovat pozornost. Budete-li dbát na ty, kteří nevěří v Krista, nepomůže vám to Ho najít. Hledání poznání pod heslem #prostornástavba vás k pravdě nedovede. Takový příspěvek tam nenajdete.

Jedině Spasitel má „slova věčného života“.⁸ Vše ostatní jsou jen slova. Velká a prostorná stavba představuje „marnivé představy a pých[u]“⁹ světa – jinými slovy, rozptýlení a klam. Je plná dobře oblečených lidí, kteří mají zdánlivě vše. Ale vysmívají se Spasiteli i těm, kteří Ho následují. „Vždycky se učí, ale nikdy ku poznání pravdy přijíti nemohou.“¹⁰ Možná jsou politicky korektní, ale jsou duchovně ztraceni.

6. Zůstaňte u stromu

Lehiovo poselství zní zůstat u stromu. Zůstáváme, protože jsme obráčení k Pánu. Alma učil: „Vizte, on proměnil srdce jejich; ano, probudil je z hlubokého spánku[,] a oni se probudili k Bohu.“¹¹ Když odevzdáváme své srdce Bohu, Duch Svatý proměňuje

samotnou naši podstatu, stáváme se hluboce obráčenými k Pánu, a onu prostornou stavbu již nevyhledáváme. Nebudeme-li dělat to, díky čemu se prohlubuje naše obráčení, budeme duchovně upadat. Opakem obráčení je odpadlictví.

Všem misionářům, minulým i současným, pravím: starší a sestry, nemůžete se prostě vrátit z misie, skočit po hlavě zpět do Babylonu a trávit nekonečné hodiny sbíráním bezvýznamných bodů v nesmyslných videohrách, a neupadnout přitom do hlubokého duchovního spánku. Ani se nemůžete věnovat pornografii na internetu a ignorovat ctnost a cudnost, aniž byste pocítili strašlivé duchovní následky. Ztratíte-li Ducha, jste ztraceni. Nenechte se rozptýlit a oklamat.

vyzvat, abyste udělali to, co vás dostane zpět na správnou cestu. Znovu začněte s modlitbou studovat Knihu Mormonovu a žít podle jejího učení – každý den, každý den, každý den! Svědčím o tom, že v Knize Mormonově se skrývá obrovská moc, která vám změní život a posílí vaše rozhodnutí následovat Krista. Duch Svatý vám změní srdce a pomůže vám vidět „věc[i] tak, jak skutečně jsou“.¹² Ukáže vám, co je potřeba udělat dál. Toto vám slibuje Nefi:

„A já jsem jim pravil, že ... ti, již budou slovo Boží poslouchati a budou se ho pevně držeti, nikdy nezahynou; ani pokušení a ohnivě šípy protivníka je nemohou přemoci ke slepotě a svěsti ke zničení.“

Pročež ... jsem je nabádal, ... aby dbali slova Božího a pamatovali na to, aby zachovávali jeho přikázání vždy ve všech věcech.“¹³

Bratři a sestry, vytrvání do konce je velikou zkouškou učednictví. Naše každodenní učednictví určí náš věčný osud. Probudte se k Bohu, přilněte k pravdě, dodržujte své posvátné chrámové smlouvy a zůstaňte u stromu!

Vydávám svědectví o vzkříšeném žijícím Kristu. Víím, že žije. Mou největší touhou je zůstat pravdivým a věrným v následování Jeho nádherného příkladu až do samého konce. V posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Citoval John Longden v Conference Report, Oct. 1958, 70.
2. 1. Nefi 8:7.
3. „Did You Think to Pray?“ *Hymns*, č. 140.
4. Moroni 10:32.
5. Jan 14:6.
6. 2. Nefi 31:20.
7. 1. Nefi 8:30.
8. Jan 6:68.
9. 1. Nefi 12:18.
10. 2. Timoteovi 3:7.
11. Alma 5:7.
12. Jákob 4:13.
13. 1. Nefi 15:24–25.

Praví učedníci se i nadále každý den probouzejí k Bohu ve smysluplné modlitbě, upřímném studiu písem, osobní poslušnosti a nesobecké službě. Zůstaňte u stromu a buďte bdělí.

Před několika lety jsme byli se sestrou Pearsonovou povoláni, abychom předsedali Washingtonské misii Tacoma. Vůbec jsme to nečekali. S jistými obavami jsem se setkal s předsedou představenstva a s generálním ředitelem společnosti, v níž jsem byl zaměstnán, a informoval jsem je o svém povolání na misii. Byli mým rozhodnutím firmu opustit očividně rozladěni. „Kdy jste se takto rozhodl, a proč jste s námi o tom nehovořil již dřív?“ dotazovali se.

V okamžiku osvětlení mi na mysl vytanula hlubokomyslná odpověď.

Řekl jsem: „Toto rozhodnutí jsem učinil v 19 letech, když jsem v chrámu uzavřel posvátné smlouvy s Bohem, že budu následovat Spasitele. Na těchto smlouvách stavím celý svůj život a mám v úmyslu je beze zbytku dodržet i nyní.“

Jakmile jednou vstoupíme do smlouvy s Bohem, nelze se vrátit zpět. Nelze dělat kompromisy, vzdát to či selhat. Pro oslavení v království Božím je nutné splnit určitá měřítká kvality. Je třeba být udatným učedníkem! Pro průměrné či lhostejné učedníky tam není místo. Průměrnost je nepřítelem znamenitosti a průměrná oddanost vám znemožní vytrvat do konce.

Pokud máte potíže, jste zmatení či duchovně ztraceni, chci vás důrazně

Starší Rafael E. Pino
Sedmdesátník

Věčná perspektiva evangelia

U rozhodnutí, která mají vliv na věčnost, je nutné vzít v úvahu perspektivu věčnosti.

Ve zjevení daném Mojžíšovi nám náš Nebeský Otec oznamuje svůj záměr: „Neboť viz, toto je dílo mé a sláva má – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka.“¹ Podle těchto slov touží Otec po tom, aby každý dostal příležitost přijmout plnost radosti. Ze zjevení posledních dnů je zřejmé, že Nebeský Otec připravil pro všechny své děti veliký plán štěstí – velmi výjimečný plán, abychom mohli znovu žít s Ním.

Porozumění tomuto plánu štěstí nám poskytuje pohled z věčné perspektivy a pomáhá nám opravdově si vážít přikázání, obřadů, smluv a zkoušek i soužení.

Alma zmínil jednu klíčovou zásadu: „Tudíž Bůh, seznámiv je s plánem vykoupení, jim dal přikázání.“²

Je zajímavé povšimnout si pořadí v tomto procesu výuky. Nebeský Otec nejprve učil Adama a Evu plánu vykoupení a pak jim dal přikázání.

Toto je důležitá pravda. Porozumění tomuto plánu pomůže lidem dodržovat přikázání, lépe se rozhodovat a získat tu správnou motivaci.

Při své službě v Církvi bývám svědkem oddanosti a věrnosti členů Církve v různých zemích, přičemž

v některých probíhají politické, společenské či ekonomické konflikty. Společným prvkem, který u těchto věrných členů často nacházím, je jejich náhled na věčnost. Věčná perspektiva evangelia nás přivádí k tomu, že chápeme, jaké místo v Božím plánu zaujímáme, přijímáme těžkosti a rosteme díky nim, činíme rozhodnutí a soustředujeme se v životě na svůj božský potenciál.

Perspektiva je způsob nahlížení na věci, když se na ně díváme z určité vzdálenosti, a umožňuje nám uvědomit si jejich pravou hodnotu.

Je to jako být v lese a mít před sebou strom. Pokud trochu

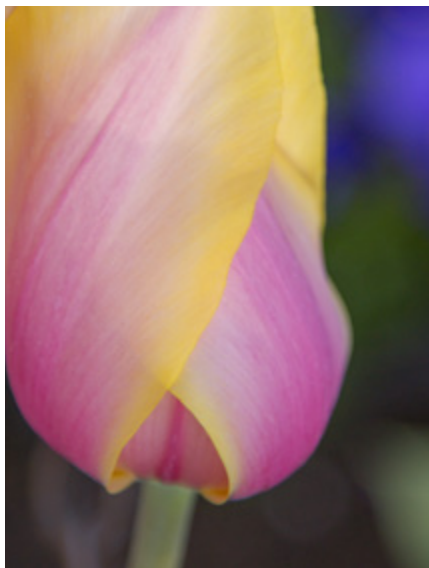
nepoodstoupíme, nebudeme schopni si uvědomit, jak ve skutečnosti vypadá les. Jednou jsem v kolumbijské Leticii, poblíž hranic s Brazílií a s Peru, navštívil amazonskou džungli. Neuměl jsem si představit, jak je rozlehlá, dokud jsem nad ní neletěl a neviděl ji z vyšší perspektivy.

Když byly naše děti malé, sledovaly televizní kanál pro děti, který uváděl pořad s názvem *Co vidíš?* Na obrazovce byl záběr na něco velmi zblízka a děti musely hádat, co to je, přičemž se předmět pomalu oddaloval. Ve chvíli, kdy byl daný objekt vidět celý, bylo možné snadno poznat, že jde o kočku, rostlinu, ovoce apod.

Pamatuji si, jak se jednou, když děti tento pořad sledovaly, kamera zaměřila zblízka na něco, co jim připadalo velmi ošklivé, ba dokonce odpudivé; ale když se obraz oddálil, uvědomily si, že se jedná o lahodně vypadající pizzu. Pak mi řekly: „Tatínku, kup nám přesně takovou!“ Jakmile si uvědomily, o co jde, vyklubalo se z něčeho, co jim zpočátku připadalo ošklivé, něco velmi přitažlivého.

Dovolte mi podělit se ještě o jeden zážitek. U nás doma si děti rády hrály se skládačkami puzzle. Každý z nás nejspíš již měl někdy příležitost puzzle skládat. Některé se skládají z mnoha malých dílků. Pamatuji si, jak se jedno z našich dětí (jméno neuvedu kvůli ochraně jeho totožnosti) zaměřovalo na jednotlivé dílky, a když jeden z nich nepasoval na místo, kam si dítě myslelo, že by pasovat měl, rozzlobilo se, usoudilo, že dílek je k ničemu, a chtělo ho vyhodit. Skládačku se nakonec naučilo skládat až tehdy, když si uvědomilo, že každý kousek má ve výsledném obraze své místo, přestože v daném okamžiku nevíme, kam patří.

Takto je možné pohlížet i na Pánův plán. Není třeba zabývat se každou

jeho částí zvláště, ale spíše bychom se měli snažit zaměřit na celkový obraz a soustředit se na to, jaký bude konečný výsledek. Pán ví, kam který dílek patří, aby správně zapadl do plánu. V kontextu velkého plánu štěstí mají všechna přikázání věčnou důležitost.

Je nesmírně důležité, abychom nečinili rozhodnutí, která mají věčnou hodnotu, z perspektivy smrtelnosti. U rozhodnutí, která mají vliv na věčnost, je nutné vzít v úvahu perspektivu věčnosti.

Starší Neal A. Maxwell učil: „Přestože jsme ‚ukotveni‘ ve velkolepé a svrchované naději, některé naše taktické naděje jsou jinou záležitostí. Můžeme mít naději, že nám zvýší plat, že s někým půjdeme na rande, že zvítězíme ve volbách, že budeme mít větší dům – to se nám může, ale nemusí splnit. Víra v Otcův plán nám umožňuje vytrvat, i když jsou tyto naše bezprostřední naděje v troskách. Naděje nám pomáhá být stále ‚horlivě zaměstnaní‘ v dobrých věcech, i když se zdá, že jsou ztraceny. (Viz NaS 58:27).“³

Pokud nemáme věčnou perspektivu či pokud ji ztratíme, může se stát, že přijmeme za své osobní měřítko perspektivu světskou a budeme činit rozhodnutí, jež nebudou v souladu s vůlí Boží.

V Knize Mormonově se dozvídáme o postoji, který měl Nefi, a o postoji Lamana a Lemuela. Všichni si prošli mnoha strastmi a obtížemi, avšak jejich postoj vůči nim se velmi lišil. Nefi řekl: „A tak velká požehnání Páně spočívala na nás, že zatímco jsme se v pustině živili syrovým masem, naše ženy hojně kojily děti a byly silné, ano, dokonce jako muži; a počaly snášeti putování bez reptání.“⁴

Laman a Lemuel si naproti tomu trpce stěžovali. „A tak Laman a Lemuel, jsouce nejstarší, reptali proti otci. A reptali, protože neznali cesty Boha, který je stvořil.“⁵ Neznat „cesty Boha“ nebo jich nedbat může způsobit, že ztratíme věčnou perspektivu, přičemž reptání je jen jedním z průvodních znaků. Přestože Laman a Lemuel byli společně s Nefim svědky mnoha zázraků, namítali: „A my jsme bloudili v pustině po tyto mnohé roky; a naše ženy se namáhaly, jsouce těhotné; a rodily děti v pustině a vytrpěly všechno, kromě smrti; a bylo by lépe, kdyby zemřely před odchodem z Jeruzaléma, nežli aby vytrpěly tyto strasti.“⁶

Zastávali velmi odlišné postoje, přestože obtíže a strasti, kterým čelili, byly podobné. Zjevně na ně nahlíželi z jiné perspektivy.

President Spencer W. Kimball napsal: „Pokud bychom se na smrtelnost dívali jako na veškerou naši existenci, pak by bolest, žal, selhání a krátký život byly pohromou. Pokud však na život hledíme jako na věčnou existenci sahající daleko do předsmrtné minulosti a pokračující vpřed do věčné

posmrtné budoucnosti, pak na vše, co se zde odehrává, můžeme nahlížet ze správného úhlu.“⁷

Starší David B. Haight, aby ilustroval, jak je důležité nahlížet na vše ze správné perspektivy, vyprávěl kdysi příběh o sochaři Michelangelovi: „Když sochař otesával blok mramoru, přicházel tam každý den jeden chlapec a nesměle ho sledoval. Když se z kamene vyloupila postava Davida, aby ji v její dokonalosti mohl obdivovat celý svět, chlapec se Michelangela zeptal: Jak jste věděl, že tam je?“⁸

Perspektiva, z níž sochař nahlížel na onen blok mramoru, se lišila od perspektivy chlapce, jenž ho sledoval při práci. Výtvarníková vize možností, které v sobě kámen skrýval, mu umožnila vytvořit umělecké dílo.

Pán ví, čeho chce s každým z nás dosáhnout. Ví, co chce v našem životě napravit, a my nemáme právo Mu radit. Jeho myšlenky jsou vyšší než myšlenky naše.⁹

Svědčím o tom, že máme milujícího, spravedlného a milosrdného Nebeského Otce, který připravil plán pro naše věčné štěstí. Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Jeho Syn a Spasitel světa. Vím, že president Thomas S. Monson je prorok Boží. To říkám ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Neal A. Maxwell, „Brightness of Hope“, *Ensign*, Nov. 1994, 35–36.
4. 1. Nefi 17:2.
5. 1. Nefi 2:12.
6. 1. Nefi 17:20.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 15.
8. David B. Haight, „Your Purpose and Responsibility“ (Brigham Young University fireside, Sept. 4, 1977), 2, speeches. byu.edu.
9. Viz Izaiáš 55:8–9.

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

Přijď království Tvé

Myšlenka na Jeho příchod dojmá mou duši. Bude to úchvatné! Rozsah této události a její majestátnost, její nezměrnost a velkolepost překonají vše, co kdy smrtelné oči viděly či zažily.

Při zpěvu písně na mě hluboce zapůsobilo pomyšlení, že v tomto okamžiku pozvedají společně hlas k Bohu stovky tisíc, možná miliony věřících Svatých ve více než 150 zemích a, což je úžasné, v 75 různých jazycích¹ a zpívají:

*Přijď, Králi králů, zas,
tak očekávaný.
Ty uzdravuješ nás,
lid bude svobodný.²*

„Přijď, Králi králů, zas!“³ Jsme velmi velikou celosvětovou rodinou věřících, učedníků Pána Ježíše Krista.

Bereme na sebe Jeho jméno a každý týden, když přijímáme svátost, se

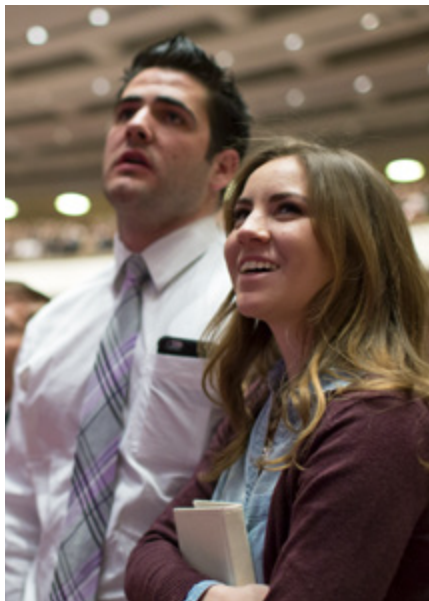
zavazujeme, že na Něj budeme pamatovat a že budeme dodržovat Jeho přikázání. Ani zdaleka nejsme dokonalí, ale svou víru bereme vážně. Věříme v Něho. Uctíváme Ho. Následujeme Ho. Hluboce Ho milujeme. Jeho dílo je tím největším dílem na celém světě.

Žijeme, bratři a sestry, v době, která předchází Pánovu Druhému příchodu, v době, kterou věřící očekávají již hodně dlouho. Žijeme v době válek a pověstí o válkách, v době přírodních katastrof, v době, kdy je svět zmítán zmatkem a nepokojí.

Ale rovněž žijeme v úžasné době Znovuzřízení, kdy je evangelium přinášeno celému světu – v době, kdy Pán slíbil, že „vzbud[í] ... čistý lid“,⁴ který vyzbrojí „spravedlivostí a mocí Boží“.⁵

Radujeme se v této době a modlíme se, aby se nám dařilo odvážně čelit všem obtížím a nejistotám. Obtíže některých jsou závažnější než obtíže druhých, ale ušetřen jich není nikdo. Starší Neal A. Maxwell mi jednou řekl: „Pokud ti právě teď všechno skvěle vychází, jen počkej.“

Přestože nás Pán znovu a znovu ujišťuje, že „se nemusí[me] bát“,⁶ není vždy snadné si uprostřed zkoušek udržet jasnou vizi a dohlédnout až za tento svět.

Od presidenta Thomase S. Monsona se mi dostalo důležitého ponaučení ohledně toho, že je potřeba, abychom na vše nahlíželi z perspektivy věčnosti.

Před osmnácti lety, když jsem cestoval s prezidentem Monsonem vlakem po Švýcarsku, jsem se ho zeptal na jeho náročné zodpovědnosti. Jeho odpověď posílila mou víru. Řekl: „V Prvním předsednictvu děláme vše, co je v našich silách, abychom posouvali toto dílo kupředu. Ale je to dílo Páně a On ho řídí. On stojí u kormidla. Žasneme, když sledujeme, jak otevírá dveře, které my otevřít nedokážeme, a koná zázraky, které si stěží dokážeme představit.“⁷

Bratři a sestry, když jsme svědky zázraků, které Pán koná v rámci upevňování svého království na zemi, a máme v ně víru, může nám to pomoci rozpoznat a mít víru v to, jak ruka Páně působí i v našem životě.

Pán prohlásil: „Jsem schopen vykonat své vlastní dílo.“⁸ Všichni se snažíme konat svou část, ale On je tím velkým architektem. Pod vedením svého Otce stvořil tento svět. „Všecky věci skrze něj] učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.“⁹ Jsme-li duchovně bdělí a pozorní, vidíme Jeho ruku po celém světě a vidíme ji i ve svém vlastním osobním životě.

Dovolte mi uvést jeden příklad.

V roce 1831, kdy bylo členů Církve jen 600, Pán prohlásil: „Klíče království Božího jsou svěřeny člověku na zemi, a odtud se bude evangelium valiti do končin země, bude se valiti jako kámen, který je vylomen z hory bez rukou, až naplní celou zemi.“¹⁰

Prorok Nefi předvídal, že v naší době bude členů Církve ve srovnání s počtem obyvatel země „málo“, ale řekl také, že budou „po celé tváři země“.¹¹

Třemi krásnými příklady toho, jak Pánova ruka upevňuje Jeho království, jsou chrámy, které dnes oznámil prezident Monson. Kdo by si jen před několika desítkami let dokázal představit chrám na Haiti, v Thajsku nebo v Pobřeží slonoviny?

Umístění chrámu není jen prosté zeměpisné rozhodnutí. Je založeno na zjevení od Pána Jeho proroku a znamená velkou práci, kterou je třeba vykonat, a je uznáním spravedlivosti Svatých, kteří si budou Jeho domu cenit a budou ho opatrovat po celé generace.¹²

Před dvěma lety jsem s manželkou Cathy navštívil Haiti. Vysoko na hoře tyčící se nad městem Port-au-Prince jsme se připojili k haitským Svatým, abychom si připomněli zasvěcení této země, které provedl tehdy starší Thomas S. Monson o pouhých 30 let dříve. Nikdo z nás nikdy nezapomene na ničivé haitské zemětřesení v roce 2010. Díky věrným členům a odvážné skupince misionářů, kteří jsou téměř výlučně z řad Haitanů, Církve v tomto ostrovním státě neustále roste a sílí. Pozvedá to mou víru, když si představím tyto spravedlivé Svate Boží, oblečené v bílém, jak mají moc svatého kněžství k řízení a vykonávání posvátných obřadů v domě Páně.

Kdo by si dokázal představit dům Páně v nádherném Bangkoku? Křesťané tvoří jen 1 % obyvatel této převážně buddhistické země. Tak jako na Haiti, i v Bangkoku zjišťujeme, že Pán shromáždil vyvolené země. Když jsme tam před několika měsíci zavítali, setkali jsme se se Sathitem a Juthamas

Kaivaivatanaovými a s jejich oddanými dětmi. Sathit se připojil k Církvi, když mu bylo 17 let, a sloužil na misi ve své rodné zemi. Později se na institutu setkal s Juthamas a byli zpečetěni v chrámu Manila na Filipínách. V roce 1993 Kaivaivatanaovy porazilo nákladní auto, když jeho řidič usnul a Sathit od hrudi dolů ochrnl. Jejich víra však nikdy nezakolísala. Sathit je oblíbeným učitelem na škole International School Bangkok. Slouží jako prezident thajského křtu Bangkok-sever. Boží zázraky vidíme v Jeho zázračném díle i ve svém vlastním životě.

Hovoříme-li o zázracích Církve v Pobřeží slonoviny, musíme zmínit jména dvou párů: Phillippa a Anneliesy Assardových a Luciena a Agathy

Affoueových. K Církvi se připojili jako mladí manželé, jedni v Německu a druzí ve Francii. V 80. letech to Philippa i Luciena táhlo zpátky do jejich rodné africké země, aby tam

Assardovi, vynikajícímu strojnímu inženýrovi, aby dal v zaměstnání výpověď. Tyto dva páry se poprvé setkaly až v Pobřeží slonoviny a začaly pořádat Nedělní školu. To bylo před třiceti lety.

Rozhlédněte se kolem sebe.¹⁴ „Bůh pamatuje na každého lid, ... ano, on počítá lid svůj a ... milosrdenství jeho je nad celou zemí.“¹⁵

Někdy si všímáme ruky Páně v životě druhých lidí, ale ptáme se: „Jak bych si mohl lépe všimát Jeho ruky ve svém vlastním životě?“

Spasitel řekl:

Ne[pochyb]ujte.¹⁶

„Nebojte se.“¹⁷

„[Ani] jeden [vrabec] ... nepadá na zem bez [vědomí] Otce vašeho. ...

Protož nebojte se, [neboť] dražší jste vy nežli mnoho vrabců.“¹⁸

Pamatujte na mladého muže, který zavolal na proroka Elizea, když byli obklopeni nepřáteli: „Ach, pane můj, což budeme dělati?“¹⁹

Elizeus odpověděl:

„Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.

I modlil se Elizeus a řekl: ... Hospodine, otevři ... oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů“ a vozů ohnivých.²⁰

Když budete dodržovat přikázání a ve víře se modlit, abyste si ve svém

Nyní je v této nádherné africké zemi osm kůlů a 27 000 členů. Affoueovi i nadále ušlechtilé slouží, stejně jako Assardovi, kteří se nedávno vrátili z misie v ghanském chrámu Akkra.

Vidíte ruku Boží, jak posouvá Jeho dílo kupředu? Vidíte ruku Boží v životě misionářů na Haiti nebo Kaivaivatanaových v Thajsku? Vidíte ruku Boží v životě Assardových a Affoueových? Vidíte ruku Boží ve svém vlastním životě?

„A v ničem se člověk neprohřešuje proti Bohu

... kromě těch, již neuznávají ruku jeho ve všech věcech.“¹³

Boží zázraky se nedějí jen na Haiti, v Thajsku či v Pobřeží slonoviny.

mohli budovat království Boží. Sestra Assardová, která je Němka, musela projevit neobvyklou víru, když měla opustit svou rodinu a dovolit bratru

Vlevo nahoře: President Thomas S. Monson na Haiti při zasvěcení této země v roce 1983. Nahoře: Pionýři z Pobřeží slonoviny - Philippe a Annelies Assardovi (vlevo) a Lucien a Agathe Affoueovi. Vlevo: President kůlu Sathit Kaivaivatana se svou ženou Juthamas v thajském Bangkoku.

životě všimají ruky Páně, slibuji vám, že On otevře vaše duchovní oči ještě více, a vy jasněji uvidíte, že nejste sami.

Písma nás učí, že máme stát „neochvějně ve víře v to, co přijde.“²¹ Co má přijít? Spasitel se modlil:

„Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé.

Přid' království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi[,] tak i na zemi.“²²

Právě jsme zpívali: „Přijď, Králi králů, zas.“

Naše víra roste s tím, jak očekáváme onen úžasný den, kdy se Spasitel vrátí na zemi. Myšlenka na Jeho příchod dojí má mou duši. Bude to úchvatné! Rozsah této události a její majestátnost, její nezměrnost a velkolepost překonají vše, co kdy smrtelné oči viděly či zažily.

Onoho dne neprijde „plénkami [obvinut], ležící v jeslech“,²³ ale objeví se „v oblacích nebe oděný“ mocí a slávou velikou; se všemi svatými anděly.“²⁴ Uslyšíme hlas archanděla a troubu Boží.²⁵ Slunce i měsíc budou proměněny a „hvězdy budou vrženy z místa svého“.²⁶ Vy i já nebo ti, kteří nás budou následovat, svatí z každé strany země,²⁷ „budou obživeni ...

a vyzdviženi, aby se s ním setkali“,²⁸ a ti, kteří zemřeli ve spravedlivosti, budou rovněž „vyzdviženi, aby se s ním setkali uprostřed ... nebe“.²⁹

Pak přijde zdánlivě nemožná zkušenost: „Veškeré tělo,“ říká Pán, „mne uvidí společně.“³⁰ Jak se to stane? To nevíme. Ale svědčím, že se to stane – přesně jak bylo prorokováno. Poklekneme v úctě „a Pán promluví hlasem svým a všechny končiny země to uslyší“.³¹ „A bude to ... jako hlas vod mnohých a jako hlas hromu velikého.“³² „Pán, ... Spasitel, se [pak] postaví uprostřed lidu svého.“³³

Přijdou nezapomenutelná setkání nebeských andělů a Svatých na zemi.³⁴ Ale co je nejdůležitější, jak říká Izaiáš: „Všecky končiny země [uvidí] spasení Boha našeho“³⁵ a On „bude vládnouti nad veškerým tělem“.³⁶

Onoho dne budou skeptikové mlčet, „neboť každé ucho ... uslyší a každé koleno poklekně a každý jazyk vyzná“,³⁷ že Ježíš je Kristus, Syn Boží, Spasitel a Vykupitel světa.

Dnes jsou Velikonoce. Radujeme se s křesťany po celém světě z Jeho slavného Vzkříšení a ze svého vlastního vzkříšení, jež je nám přislíbeno. Kéž

se připravíme na Jeho příchod tím, že si budeme v mysli a se svými blízkými znovu a znovu opakovat tyto úžasné události, a kéž se modlíme jako On: „Přid' království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi[,] tak i na zemi.“³⁸ Svědčím, že Kristus žije. „Přijď, Králi králů, zas.“ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. I když je generální konference překládána do 94 jazyků, není souběžně vysílána ve všech jazycích nebo během všech zasedání. Nedělní odpolední zasedání této generální konference bylo živě přenášeno v 75 jazycích.
2. „Come, O Thou King of Kings“, *Hymns*, č. 59.
3. V úterý 31. března 2015 mi kancelář Prvního předsednictva zaslala e-mail s informací, že budu hovořit v neděli 5. dubna odpoledne ihned po společném zpěvu písně „Přijď, Králi králů, zas“. Text této nádherné písně Znovuzřízení, který napsal Parley P. Pratt, je pokornou prosbou ke Spasiteli, aby se vrátil na zemi. Tato píseň doplňuje poselství mého konferenčního proslovu pravděpodobně mnohem mocněji než kterákoli jiná náboženská píseň, kterou zpíváme. Byl jsem hluboce pohnut tím, jak významné je to, že věřící Svatí, ať jsou kdekoli, se o velikonoční neděli společně shromáždí, pozvednou hlas k Bohu a budou jednohlasně zpívat: „Přijď, Králi králů, zas, tak očekávaný.“ Když jsem si uvědomil, že jsem výběr hudby na generální konferenci nijak osobně neovlivnil, přemýšlel jsem, zda ti, kteří jsou za hudbu zodpovědní, četli můj konferenční proslov nazvaný „Přijď království Tvé“ a poté vybrali tuto píseň o Spasitelově Druhém příchodu. Později jsem se dozvěděl, že dirigenti pěveckého sboru Tabernacle Choir doporučili tuto píseň Prvnímu předsednictvu již na začátku března, tedy několik týdnů předtím, než jsem svůj proslov zaslal Prvnímu předsednictvu na překlad. Píseň „Přijď, Králi králů, zas“ zpívali shromáždění na generální konferenci naposledy v říjnu 2002. Všichni se snažíme konat svou část, ale On je tím velkým architektem.
4. Nauka a smlouvy 100:16.
5. 1. Nefi 14:14.
6. Nauka a smlouvy 10:55.
7. Osobní zážitek, květen 1997.
8. 2. Nefi 27:20.
9. Jan 1:3.
10. Nauka a smlouvy 65:2.
11. 1. Nefi 14:12.
12. Na podzim 2001, když jsem žil v Brazílii,

Starší Jorge F. Zeballos
Sedmdesátník

jsem prezidentu Jamesi E. Faustovi z Prvního předsednictva nadšeně vyprávěl mnoho pozoruhodných skutečností o Svatých, kteří žijí ve městě Curitiba, v naději, že se tyto informace dostanou k prezidentu Gordonu B. Hinckleymu. President Faust mě zastavil uprostřed věty. „Neile,“ řekl, „my se u presidenta nijak nepřimlouváme. Rozhodnutí, kde postavit chrám, je mezi Pánem a Jeho prorokem.“ Chrám Curitiba v Brazílii byl zasvěcen v roce 2008.

13. Nauka a smlouvy 59:21.

14. Jedním z velkých zázraků, v nichž se projevuje ruka Páně, je to, jak se Jeho království šíří napříč Spojenými státy do měst a městeček v každém státě. Zde je jeden příklad. V květnu roku 2006 jsem byl pověřen, abych předsedal konferenci kůlu v texaském Dentonu. Byl jsem hostem v domě presidenta kůlu Vaughna A. Andrusa. Sestra Andrusová mi pověděla o počátcích Církve v Dentonu, přičemž v úvodu zmínila své rodiče, Johna a Margaret Porterovy. Ze začátku se pořádala pouze Nedělní škola. Ale Porterovi se podělili o evangelium s Ragsdaleovými, kteří se o ně na oplátku podělili s Nobleovými a Martinovými. Velkou měrou přispěli samozřejmě i misionáři. Do Církve vstoupilo mnoho rodin. Jiné se do Dentonu přistěhovaly ze západu. Dnes jsou tam, kde bývala malá odbočka, čtyři kůly a jeden ze synů rodiny Martinových, starší James B. Martino, který vstoupil do Církve, když mu bylo 17 let, nyní slouží jako generální autorita Církve.

15. Alma 26:37.

16. Viz Matouš 21:21.

17. Marek 5:36.

18. Matouš 10:29, 31.

19. 2. Královská 6:15.

20. 2. Královská 6:16–17.

21. Mosiáš 4:11.

22. Matouš 6:9–10; viz také Nauka a smlouvy 65:6.

23. Lukáš 2:12.

24. Nauka a smlouvy 45:44.

25. Viz 1. Těsalonicenským 4:16.

26. Nauka a smlouvy 133:49.

27. Viz Nauka a smlouvy 45:46.

28. Nauka a smlouvy 88:96.

29. Nauka a smlouvy 88:97.

30. Nauka a smlouvy 101:23.

31. Nauka a smlouvy 45:49.

32. Nauka a smlouvy 133:22.

33. Nauka a smlouvy 133:25.

34. Viz Mojžíš 7:63.

35. Izaiáš 52:10.

36. Nauka a smlouvy 133:25.

37. Nauka a smlouvy 88:104.

38. Matouš 6:10.

Pokud budete zodpovědní

Tlačme se kupředu tím, že zjistíme, co je naše povinnost, budeme činit správná rozhodnutí, budeme podle těchto rozhodnutí jednat a budeme přijímat vůli Otce.

Bylo mi teprve 12 let, když do města v severním Chile, kde jsem se narodil, dorazili poprvé misionáři, aby tam kázali. Jednou v neděli, poté, co jsem půl roku chodil na shromáždění jedné malé odbočky, mi jeden z nich, když roznášel svátost, nabídl chléb. Podíval jsem se na něj a tiše jsem řekl: „Já nemůžu.“

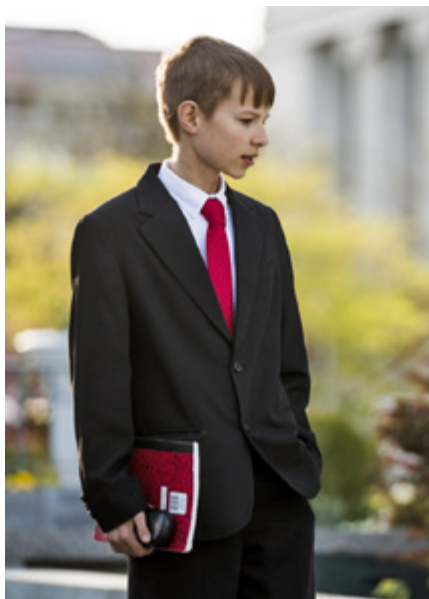
„Proč ne?“ zeptal se.

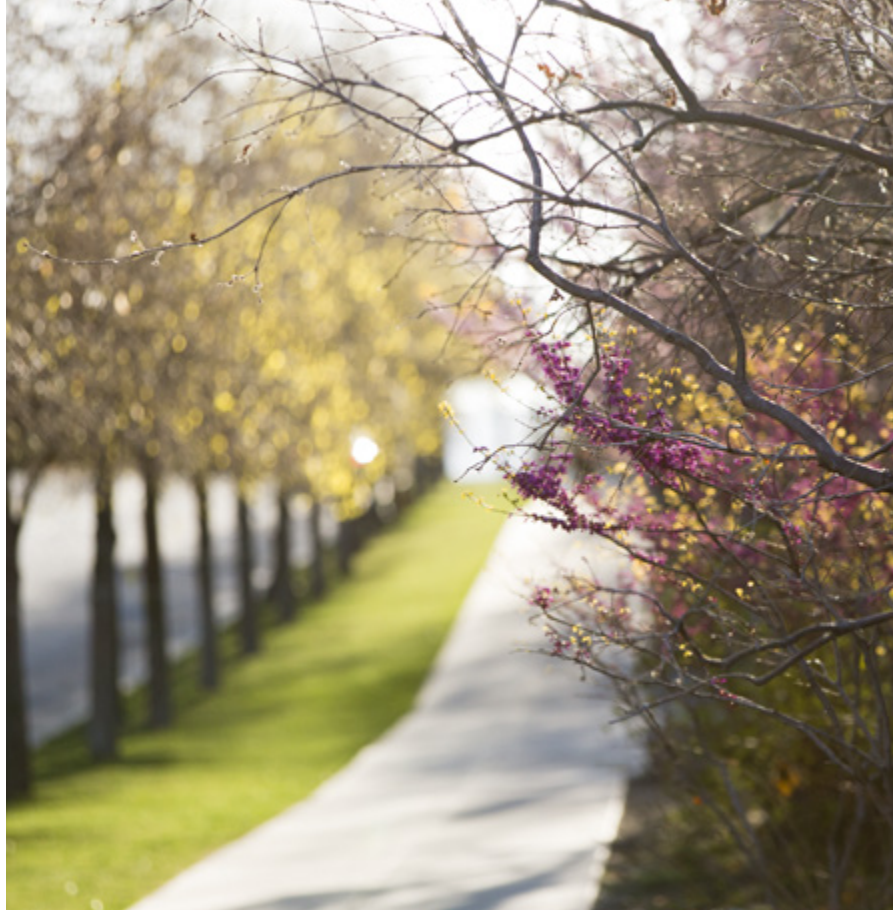
Řekl jsem mu: „Protože nejsem členem Církve.“¹

Nemohl tomu uvěřit. Byl v šoku. Asi si myslel: „Vždyt tento mladý muž přichází na shromáždění úplně pokaždé! Jak to, že není členem Církve?“

Druhý den přišli misionáři k nám domů a dělali vše, co bylo v jejich silách, aby mohli učit celou mou rodinu. Ale protože moje rodina neprojevila zájem, byla to jen má každotýdenní návštěva shromáždění po více než půl roku, která misionářům dodávala dost sebedůvěry na to, aby pokračovali. Konečně nastal onen velký okamžik, na který jsem čekal, kdy mě vyzvali, abych se stal členem Církve Ježíše Krista. Misionáři mi vysvětlili, že jakožto nezletilý budu potřebovat svolení rodičů. Šel jsem s misionáři za otcem a myslel jsem si, že mi láskyplně odpoví: „Synu, až budeš plnoletý, budeš se moci rozhodovat sám.“

Když s ním misionáři hovořili, vroucně jsem se modlil, aby se v srdci obměkčil a dal mi svolení, které jsem chtěl. Jeho odpověď misionářům zněla: „Starší, už víc jak půl

roku sleduji svého syna Jorgeho, jak v neděli brzy ráno vstává, obléká si to nejlepší oblečení a jde do kostela. Církev má na jeho život podle mě jen dobrý vliv.“ Pak se obrátil ke mně a překvapil mě slovy: „Synu, budeš-li nést za toto rozhodnutí zodpovědnost, máš mé svolení být pokřtěn.“ Objal jsem ho, políbil a poděkoval mu za to, co pro mě dělá. Druhý den jsem byl pokřtěn. Minulý týden od tohoto důležitého okamžiku mého života uplynulo 47 let.

Jakou zodpovědnost máme jako členové Církve Ježíše Krista? President Joseph Fielding Smith ji vyjádřil těmito slovy: „Máme tyto dvě velké zodpovědnosti. ... Zaprvé – usilovat o své vlastní spasení; a zadruhé – máme povinnost vůči bližním.“²

Toto jsou tedy hlavní zodpovědnosti, jež nám náš Otec uložil: usilovat o své vlastní spasení a o spasení druhých s porozuměním tomu, že *spasení* v tomto případě znamená dosažení nejvyššího stupně slávy, kterou náš Otec připravil pro své poslušné děti.³ Tyto zodpovědnosti, jež nám byly svěřeny a jež jsme dobrovolně přijali,

musí určovat naše priority, tužby, rozhodnutí a každodenní chování.

Pro někoho, kdo porozuměl tomu, že díky Usmíření Ježíše Krista je oslavení skutečně na dosah, znamená selhání při pokusu ho získat ztracení. Protikladem spasení je tudíž ztracení, stejně jako je selhání protikladem úspěchu. President Thomas S. Monson nás učil, že „lidé se nedokáží na delší dobu smířit s průměrností, když jednou pocítili, že mají na to, aby vynikli“.⁴ Jak bychom se potom mohli spokojit s něčím menším než s oslavením, když víme, že je možné ho získat?

Dovolte mi podělit se o čtyři klíčové zásady, jež nám pomohou naplnit touhu být zodpovědní vůči našemu Otci v nebi a zároveň reagovat na Jeho očekávání, že se staneme takovými jako On.

1. Zjistíme, co je naše povinnost

Máme-li činit Boží vůli a být vůči Němu zodpovědní, musíme začít tím, že zjistíme, jaká je Jeho vůle ohledně nás, a porozumíme jí, přijmeme ji a budeme podle ní žít. Pán řekl: „Pročež, nechtě každý muž se učí povinností

svým a nechtě se učí jednati v úřadu, do něhož je určen, ve vší pílí.“⁵ Nestačí mít touhu dělat to, co je správné, pokud se neujistíme, že rozumíme tomu, co od nás náš Otec očekává a co máme podle Něj dělat.

V příběhu Alenky v říši divů Alenka neví, kterou cestou se má vydat, a tak se ptá kočky Šklíby: „Řekla bys mi prosím, kudy se dostanu odtud?“

Kočka odpoví: „Záleží na tom, kam se chceš dostat.“

Alenka na to: „To je mi jedno kam.“ „Pak je jedno, kudy půjdeš,“ opáčí kočka.⁶

Avšak my víme, že cesta, která vede ke „strom[ul], jehož ovoce [je] žádoucí, aby učinilo člověka šťastným“,⁷ „cesta, kteráž vede k životu“, je úzká. Kráčet po ní vyžaduje úsilí, a „málo jest nalézajících ji“.⁸

Nefi učí, že „slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti“.⁹ Pak dodává, že Duch Svätý „vám ukáže všechny věci, které máte činiti“.¹⁰ Zdroji, jež nám umožňují zjistit, co je naše povinnost, jsou tedy slova Kristova, jichž se nám dostává prostřednictvím dávných i novodobých proroků, a zjevení, jehož se nám dostává prostřednictvím Ducha Svätého.

2. Učiňme rozhodnutí

Ať již jsme se dozvěděli o Znovuzřízení evangelia, o určitém přikázání, o povinnostech spojených se službou v určitém povolání, či o smlouvách, jež uzavíráme v chrámu, je na nás, zda se rozhodneme podle těchto nových vědomostí jednat, nebo ne. Každý člověk se svobodně sám za sebe rozhoduje, zda posvátnou smlouvu, jakou je křest či chrámové obřady, uzavře, či nikoli. Protože běžnou součástí náboženského života ve starověku byly přísahy, Starý zákon stanovoval: „Nepřisahaňte křivě ve jméno mé.“¹¹

V zenitu času však Spasitel učil vyššímu principu dodržování závazků, když řekl, že *ano* znamená ano a *ne* znamená ne.¹² Slovo člověka by mělo stačit na důkaz pravdomluvnosti a závazku vůči druhému, což platí o to více, když je tím druhým náš Otec v nebi. Tím, že ctíme určitý závazek, dáváme najevo svou pravdomluvnost a upřímnost svého slova.

3. Jednejme podle svého rozhodnutí

Poté, co zjistíme, co je naší povinností, porozumíme tomu a učiníme s tím související rozhodnutí, musíme podle toho jednat.

Mocným příkladem Spasitelova pevného odhodlání dostat svému závazku vůči Otci je událost, kdy k Němu přinesli ochrnutého muže, aby ho uzdravil. „A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštěj se tobě hříchové tvoji.“¹³ Víme, že k získání odpuštění hříchů je nezbytné Usmíření Ježíše Krista, ale když došlo k tomuto uzdravení ochrnutého muže, ona velkolepá událost zatím neproběhla; Spasitelovo utrpení

v Getsemanech a na kříži mělo teprve nastat. Ježíš však nejen požehnal onomu ochrnutému muži tím, že mohl vstát a chodit, ale zároveň mu udělil odpuštění hříchů, čímž dal o sobě jednoznačně najevo, že neselže, že splní to, k čemu se zavázal svému Otci, a že v Getsemanech a na kříži vykoná to, co slíbil.

Cesta, po níž jsme se rozhodli jít, je úzká. Setkáme se s překážkami, kdy bude třeba uplatnit víru v Ježíše Krista a vyvinout veškeré úsilí, abychom z ní nesešli a kráčeli kupředu. Musíme činit pokání a být poslušní a trpěliví, dokonce i když nerozumíme všem okolnostem kolem sebe. Musíme odpuštět druhým a žít v souladu s tím, co jsme se naučili, a s rozhodnutími, jež jsme učinili.

4. Ochotně přijímejme vůli Otce

V rámci uřednictví nestačí jen zjistit, co je naší povinností, činit správná rozhodnutí a jednat v souladu s nimi, ale je rovněž nezbytné naučit se ochotě a schopnosti přijímat Boží vůli, a to i tehdy, když není v souladu

s našimi spravedlivými tužbami či preferencemi.

Jsem ohromen a naplněn obdivem nad postojem malomocného, který přišel k Pánu, „prose ho, a klekna před ním, řekl jemu: Chceš-li, můžeš mne očistiti“.¹⁴ Onen malomocný nic nepožadoval, přestože jeho tužby mohly být spravedlivé; byl zkrátka ochoten přijmout vůli Páně.

Před několika lety byli jedni mí blízcí přátelé, věrný manželský pár, požehnáni narozením syna, po kterém dlouho toužili a o kterého se dlouho modlili. Když se mí přátelé spolu se svou dcerou, která byla do té doby jedináček, těšili ze společnosti novorozeného chlapečka, byl jejich domov naplněn radostí. Jednoho dne se však stalo něco nečekaného: chlapeček, kterému byly tehdy asi tři roky, náhle upadl do kómatu. Jakmile jsem se o tom dozvěděl, zavola jsem svému příteli, abych ho v té těžké chvíli podpořil. Ale z jeho odpovědi jsem získal velké ponaučení. Řekl: „Je-li vůli Otce vzít si ho k sobě, pak je to v pořádku.“ Ve slovech mého přítele nezazněla

Starší Joseph W. Sitati
Sedmdesátník

sebemenší stížnost, vzpurnost či nespokojenost. Právě naopak – vše, co jsem v jeho slovech slyšel, byla vděčnost Bohu, že jim dovolil se po onu krátkou dobu těšit z jejich synáčka, a rovněž naprostá ochota přijmout Otcovu vůli ohledně jejich rodiny. O pár dnů později byl ten maličký vzat do svého celestiálního přibytku.

Tlačme se kupředu tím, že zjistíme, co je naše povinnost, budeme činit správná rozhodnutí, budeme podle těchto rozhodnutí jednat a budeme přijímat vůli Otce.

Jsem velmi vděčný a šťastný, že mě otec před 47 lety nechal učinit ono rozhodnutí. Časem jsem porozuměl tomu, že jeho podmínka, abych za ono rozhodnutí nesl zodpovědnost, znamená, že mám být zodpovědný vůči Nebeskému Otci a usilovat o své vlastní spasení a o spasení svých bližních, a tím se stát více takovým, jak to Nebeský Otec očekává a jak si to přeje. V tento zvláštní den svědčím o tom, že Bůh, náš Otec, a Jeho Milovaný Syn žijí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Je potřeba dodat, že „ačkoli je svátost určena pro členy Církve, členové biskupstva nemají oznamovat, že bude nabídnuta pouze členům, a nečlenům se nemá v přijímání svátosti nijak bránit“. (*Handbook 2: Administering the Church* [2010], 20.4.1.)
2. *Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith* (2013), 286.
3. Viz Nauka a smlouvy 132:21–23.
4. Thomas S. Monson, „Záchraná akce“, *Liahona*, červenec 2001, 58.
5. Nauka a smlouvy 107:99.
6. Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1920), 89.
7. 1. Nefi 8:10.
8. Matouš 7:14.
9. 2. Nefi 32:3.
10. 2. Nefi 32:5.
11. Leviticus 19:12.
12. Viz Matouš 5:37.
13. Marek 2:5.
14. Marek 1:40.

Bud'te plodní, rozmnožujte se a podmaňte si zemi

Nebeský Otec nám dal pověření a požehnání být plodnými, rozmnožovat se a podmanit si zemi, abychom se mohli stát takovými, jako je On.

Chtěl bych poděkovat sboru Tabernacle Choir za jeho krásný projev úcty vůči Spasiteli světa.

V den, kdy Bůh Otec povolal svého Jednorozeného Syna, aby stvořil člověka podle Jejich obrazu a podoby, požehnal svým dětem a řekl: „Budte plodní a rozmnožujte se a naplňte zemi a podmaňte si ji a mějte panství nad ... každým živým tvorem, jenž se hýbe na zemi.“¹ Na počátku naší cesty smrtelností tudíž stálo jak božské pověření, tak požehnání. Milující Otec nám dal pověření a požehnání být plodnými a rozmnožovat se a mít panství, abychom se mohli rozvíjet a stát se takovými, jako je On.

Braťři a sestry, dnes odpoledne vás prosím o víru a modlitby, zatímco se s vámi budu dělit o myšlenky ohledně tří základních vlastností naší božské podstaty. Modlím se o to, abychom si všichni ve větší míře uvědomovali a naplňovali svou posvátnou zodpovědnost – pověření od našeho Otce – rozvíjet svou božskou podstatu, abychom mohli úspěšněji kráčet po své cestě a získat své božské určení.

Zaprvé – Bůh nám přikázal, abychom byli plodní

Důležitou částí plodnosti, která je občas přehlížena, je založení království Božího na zemi. Spasitel učil:

„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti. ...

Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste koli chtěli, proste, a stanet se vám.

V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné, a budete moji učedlníci.“²

Plodnými se stáváme tehdy, když zůstáváme v Kristu, „[bereme] na sebe jméno [Jeho a ... sloužíme] mu do konce“³ tím, že druhým pomáháme k Němu přijít.

Žijící proroci a apoštolové v dnešní době nadále pozvedají svůj hlas s výzvou, abychom se podle svých schopností a příležitostí plně zapojili do práce na spasení.

Počátkem odezvy, jež přináší mnoho ovoce, je být „mírný a pokorného srdce“.⁴

Poté můžeme v plnější míře přicházet ke Kristu, zatímco se poddáváme nutkání Svatého Ducha a dodržujeme všechny smlouvy, které jsme uzavřeli.⁵ Můžeme vyhledávat a obdržet dar pravé lásky a mít moc pozvat svou rodinu, předky a sousedy a přátele v Církvi i mimo ni, aby přijali evangelium Ježíše Krista.

Práce v duchu pravé lásky není povinnost, ale radost. Těžkosti se stávají příležitostmi k prohlubování víry. Stávají se z nás „svědkové [dobrotivosti] Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde [můžeme] býti, až do smrti“.⁶

Každý z nás může a má být plně zapojen do práce na spasení. Spasitel nám dal tuto zodpovědnost s tímto slibem: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám.“⁷

Zadruhé - Bůh nám přikázal, abychom se rozmnožovali

Naše fyzické tělo je požehnáním od Boha. Obdrželi jsme je proto, abychom mohli konat dílo Nebeského Otce, kterým je „uskutečnění nesmrtnosti a věčný život člověka“.⁸ Tělo je prostředek, skrze nějž můžeme dosáhnout svého božského potenciálu.

Tělo umožňuje poslušným duchovním dětem Nebeského Otce prožívat život na zemi.⁹ Přivádění dětí na svět dává dalším Božím duchovním dětem příležitost, aby se ze života na zemi těšily i ony. Každý, kdo se narodí do smrtelnosti, má příležitost činit pokrok a být oslaven, bude-li dodržovat Boží přikázání.

Institucí, kterou Bůh ustanovil pro naplnění pověření, abychom se rozmnožovali, je manželství mezi mužem a ženou. Vztah mezi lidmi stejného pohlaví k rozmnožování nevede.

Právoplatné a zákonné manželství zpečetěné v chrámu, ve kterém jsou ctěny pečeticí smlouvy, dává rodičům a jejich dětem příležitost získat ty nejlepší zkušenosti s láskou a přípravou na plodný život. Poskytuje jim ideální prostředí, v němž mohou žít podle smluv uzavřených s Bohem.

Nebeský Otec z lásky, kterou k nám chová, stanovil, že všechny Jeho věrné děti, které se netěší nebo se nemohou těšit z požehnání manželství ve smlouvě a z dětí nebo z plnosti těchto požehnání, a to ne vlastní vinou, se z těchto požehnání budou těšit v Pánem určeném čase.¹⁰

Žijící proroci a apoštolové radí všem, kteří mají příležitost uzavřít smlouvu věčného manželství, aby tak učinili s moudrostí a vírou.

Neodkládejme tento posvátný den kvůli světským záležitostem nebo kvůli tomu, že svá očekávání ohledně vhodného společníka nastavíme na úroveň, která každého možného kandidáta vyloučí.

Všem, kteří jsou zpečetěni ve smlouvě věčného manželství a jsou plodní skrze dodržování svých smluv, je slíbeno, že protivník nikdy nebude mít moc podkopat základy jejich věčného společenství.

Zatřetí - Bůh nám přikázal, abychom si podmanili zemi

Podmanit si zemi a mít panství nad každým živým tvorem znamená ovládat tyto věci tak, aby naplňovaly vůli Boží¹¹, když slouží účelům Jeho dětí. K podmanění patří i ovládnutí

Bůh však vyzývá *všechny* své děti, aby přijaly Jeho pomoc k překonání a přečkání výzev tohoto života:

„Já jsem Bůh; učinil jsem svět a lidi dříve, než byli v těle.

... Jestliže se obrátíš ke mně a budeš poslouchati hlas můj a budeš věřiti a činiti pokání ze všech přestupků svých a budeš pokřtěn, a to ve vodě, ve jménu mého Jednorozeného Syna, ... obdržíš dar Duchu Svatého, a pros o všechny věci ve jménu jeho, a o cokoliv poprosíš, bude ti dáno.“¹⁷

Věrní Svátí posledních dnů, kteří chápou svůj božský potenciál a z celého srdce se spoléhají na moc, jež je dostupná skrze Usmíření Pána Ježíše Krista, jsou posíleni ve své přirozené slabosti a mohou „činiti všechny věci“.¹⁸ Je jim umožněno, aby překonali svody zla, které mnohé uvedly do poroby protivníka. Pavel učil:

„Věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobit s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snést.“¹⁹

svého vlastního těla.¹² *Nepatří* k tomu to, abychom byli bezmocnými oběťmi těchto věcí nebo je používali v rozporu s Boží vůlí.¹³

Rozvíjení schopnosti podmaňovat si pozemské věci začíná tím, že jsme pokorní a uvědomujeme si své lidské slabosti a moc, kterou máme k dispozici skrze Krista a Jeho Usmíření. Neboť „Kristus pravil: Budete-li mítí víru ve mne, budete mítí moc učiniti jakoukoli věc, která je pro mne žádoucí.“¹⁴ Tuto moc získáváme tehdy, když se rozhodujeme jednat v poslušnosti Jeho příkázání. Svě schopnosti posilujeme tím, že vyhledáváme dary Duchu a rozvíjíme své talenty.

Já jsem se narodil a vyrostl ve skromných podmínkách typických pro mnoho afrických rodin. Schopnost pozvednout se nad tyto podmínky jsem získal tím, že jsem s laskavou pomocí rodičů usiloval o dobré vzdělání, které jsem i získal. Pro můj rozvoj bylo nezbytné, abych získal vizi toho, čím se mohu stát. Později jsme jako mladý pár s manželkou Gladys poznali znovuzřízené evangelium, které nám dodnes v životě žehná duchovním vedením. Jako každá rodina máme i my své zkoušky a těžkosti. Ale když se spoléháme na to, že nám Pán pomůže, nacházíme odpovědi, z nichž pramení pokoj a útěcha, a obtíže nás proto nezkruší.

Výzvy, kterým dnes čelí lidská společnost, včetně nemorálnosti, pornografie, ozbrojených konfliktů, znečištěného ovzduší, užívání drog a chudoby, se rozmáhají, protože mnozí ve světě se z vlastního rozhodnutí místo vůli Boží odevzdali „vůli [i] ďábla a těla“.¹⁵ „Nehledají Pána, aby zjednali spravedlivost jeho, ale každý člověk kráčí po své vlastní cestě a podle obrazu svého vlastního boha, jehož obraz má podobu světa.“¹⁶

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

„Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“²⁰

Nebeský Otec nám dal pověření a požehnání být plodnými, rozmnožovat se a podmanit si zemi, abychom se mohli stát takovými, jako je On. Poskytuje nám pomoc, aby každý z nás mohl, podle svých individuálních rozhodnutí, skutečně růst a stát se takovým, jako je On. Modlím se o to, abychom mohli žít tak, že budeme vedeni vizí své božské podstaty, domůžeme se všech svých božských výsad a naplníme své božské určení.

Svědčím o tom, že Bůh, Věčný Otec, a Jeho milovaný Syn, náš Spasitel Ježíš Kristus, skutečně žijí; svědčím o skutečnosti Jeho vznešeného plánu štěstí a klíčů, které nechal udělit dnešnímu žijícímu prorokovi, Thomasi S. Monsonovi, jehož milujeme a podporujeme. Modlím se o to, abychom měli moc těšit se z plnosti Jeho požehnání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 2:28; viz také Mojžíš 2:26–27; Genesis 1:26–28.
2. Jan 15:5, 7–8.
3. Nauka a smlouvy 20:37.
4. Moroni 7:44.
5. Viz Mosiáš 3:19.
6. Mosiáš 18:9.
7. Jan 15:16.
8. Mojžíš 1:39.
9. Viz Mojžíš 5:10–11.
10. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.3.3; Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Sisters of the Church“, *Ensign*, Nov. 1988, 96–97.
11. Viz Jákob 2:18–19.
12. Viz 1. Korintským 6:19–20; Galatským 5:16–25; 1. Tesselonicenským 4:3–7; 2. Timoteovi 2:22.
13. Viz Jákob 2:12–16, 20–21.
14. Moroni 7:33.
15. 2. Nefi 10:24.
16. Nauka a smlouvy 1:16.
17. Mojžíš 6:51–52.
18. Alma 26:12.
19. 1. Korintským 10:13.
20. Židům 2:18.

Sabat je radostí

Jak můžete dosáhnout toho, aby vaše chování o sabatu vedlo k radosti a potěšení?

Drazí bratři a sestry, tyto dva dny konference byly nádherné. Byli jsme povzneseni inspirující hudbou a výmluvnými modlitbami. Náš duch byl povznesen a poučen poselstvími světla a pravdy. O této velikonoční neděli znovu svorně a upřímně děkujeme Bohu za proroka!

Otázka určená každému z nás zní: jak se v důsledku toho, co jsem slyšel a pocítil na této konferenci, změní? Ať již zní vaše odpověď jakkoli, dovolím si vás vyzvat, abyste se důkladně zamysleli nad tím, jak vnímáte den sabatu a jak se během něho chováte.

Fascinují mě slova Izaiáše, který nazval sabat „rozkoší“ neboli radostí.¹ Přesto se sám sebe ptám, zda je pro vás i pro mne sabat opravdu radostí.

Poprvé jsem začal v sabatu nacházet radost před mnoha lety, kdy jsem jakožto zaneprázdněný chirurg poznal, že sabat se stal dnem určeným k osobnímu uzdravování. Na konci každého týdne jsem měl ruce celé rozbolavělé od opakovaného drhnutí mýdlem, vodou a štětini kartáčku. Také jsem si potřeboval vydechnout od zátěže náročného profese. A neděle mi tuto tolik potřebnou úlevu dávala.

Co měl Spasitel na mysli, když řekl, že „sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu“?² Domnívám

se, že si přál, abychom porozuměli tomu, že sabat od Něj dostáváme jako dar, který nám přináší skutečný oddych od nároků každodenního života a příležitost k duchovní a fyzické obnově. Bůh nám nedal tento zvláštní den, abychom se bavili či vykonávali každodenní práci, ale abychom si odpočinuli od povinností a dosáhli fyzické a duchovní úlevy.

Slovo *sabat* znamená v hebrejštině „odpočinek“. Smysl sabatu je znám již od Stvoření světa, kdy si Pán po šesti dnech naplněných prací odpočinul od díla stvoření.³ Když Bůh později zjevil Mojžíšovi Desatero přikázání, nařídil, abychom „[pamatovali] na den sobotní, aby[chom] jej světil[i]“. ⁴ Později byl sabat svěcen jako připomínka vysvobození Izraele z egyptského zajetí.⁵ A co je možná nejdůležitější, sabat byl dán jako věčná smlouva, neustálá připomínka toho, že Pán může posvětit svůj lid.⁶

Kromě toho přijímáme v dnešní době o dni sabatu svátost na památku Usmíření Ježíše Krista.⁷ Znovu uzavíráme smlouvu, že jsme ochotni vzít na sebe Jeho svaté jméno.⁸

Spasitel o sobě prohlásil, že je Pán sabatu.⁹ Je to Jeho den! Opakovaně nás žádá, abychom sabat *zachovávali*¹⁰ neboli abychom *světli* den sabatu.¹¹ Jsme vázáni smlouvou, že tak budeme činit.

Jak *světíme* den sabatu? Když jsem byl o mnoho let mladší, studoval jsem díla ostatních lidí, kteří sestavili seznamy toho, co máme o sabatu dělat, a toho, co dělat *nemáme*. Teprve později jsem se z písem dozvěděl, že moje chování a postoj během sabatu představují určité *znamení* mezi mnou a mým Nebeským Otcem.¹² Díky tomuto porozumění jsem již nepotřeboval seznamy toho, co dělat, a co ne. Jakmile jsem se musel rozhodnout, zda je určitá činnost o sabatu vhodná, jednoduše jsem se sám sebe zeptal: „Jaké *znamení* tím chci Bohu dát?“ Díky této otázce byla má rozhodnutí ohledně dne sabatu naprosto jasná.

Přestože nauka týkající se dne sabatu má původ v dávných dobách, byla v těchto posledních dnech obnovena jakožto součást nové smlouvy se zaslíbením. Naslouchejte moci plynoucí z tohoto božského prohlášení:

„Aby ses mohl plněji uchovati neposkvrněným od světa, půjdeš do domu modlitby a budeš přinášeti svátosti své v můj svatý den;

Neboť vpravdě toto je den určený ti k tomu, aby sis odpočinul od

prací svých a projevil oddanost svou Nejvyššímu; ...

A v tento den ... necht' jídlo tvé je připraveno s upřímností srdce, aby půst tvůj mohl být dokonalý, ... aby radost tvá mohla být úplná. ...

A nakolik tyto věci činíte s důkuvzdáním, s veselým srdcem a tvář, ... plnost země je vaše.“¹³

Představte si šíři působnosti těchto slov! Těm, kteří světí den sabatu, je

slíbena plnost země.¹⁴ Není divu, že Izaiáš nazval sabat „rozkoší“.

Jak můžete dosáhnout toho, aby vaše chování o sabatu vedlo k radosti a potěšení? Jaké další činnosti kromě chození na shromáždění, přijímání svátosti a pilné práce ve vašem konkrétním povolání, v němž sloužíte, by vám mohly pomoci prožít sabat s radostí? Jaké znamení dáte Pánu, abyste Mu ukázali svou lásku k Němu?

Sabat nám poskytuje skvělou příležitost k posilování rodinných pout. Koneckonců, Bůh si přeje, abychom se všichni, jakožto Jeho děti, k Němu vrátili jako obdarovaní Svátí, kteří byli v chrámu zpečetěni jako rodina a byli připečetěni ke svým předkům a ke svému potomstvu.¹⁵

Sabat je radostí, když v tento den učíme své děti evangeliu. Naše zodpovědnost jakožto rodičů je naprosto jasná. Pán řekl: „Nakolik rodiče mají děti v Sionu, ... kteří je *neučí* porozuměti nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svátého vkládáním rukou, když je jim osm let, bude hřích na hlavě rodičů.“¹⁶

Před lety členové Prvního předsednictva zdůraznili důležitost plnohodnotně stráveného času s rodinou. Napsali:

„Vyzýváme rodiče, aby věnovali to nejlepší úsilí výuce a výchově dětí v zásadách evangelia, což je udrží v úzkém kontaktu s Církví. Domov je základem pro spravedlivý život, a žádná jiná instituce ho nemůže zastoupit a ani se nemůže zhostit jeho základních funkcí při naplňování této Bohem dané zodpovědnosti.

Radíme rodičům a dětem, aby největší důležitost přikládali rodinné modlitbě, rodinnému domácímu večeru, studiu a výuce evangelia a hodnotným rodinným činnostem. Jakkoli hodnotné a vhodné mohou být jiné závazky nebo činnosti, nesmí jim být dovoleno, aby zaujaly místo božsky určených povinností, které mohou odpovídajícím způsobem splnit pouze rodiče a rodiny.“¹⁷

Když o těchto radách přemítám, téměř si přeji, abych byl znovu mladým otcem. Nynějším rodičům jsou k dispozici vskutku úžasné zdroje, které jim mohou pomoci smysluplně trávit čas s rodinou, ať již o sabatu,

či v jiné dny. Mají stránky LDS.org a Mormon.org, Biblická videa, stanici Mormon Channel, knihovnu církevních multimediálních souborů, časopis *Liahona* a další materiály – mnoho materiálů. Tyto zdroje mohou rodičům velmi pomoci při plnění jejich posvátné povinnosti učit své děti. Žádné jiné úsilí nepřekonává úsilí spočívající ve spravedlivém, uvážlivém rodičovství!

Když učíte evangelium, naučíte se sami něčemu novému. Takto vám Pán pomáhá pochopit své evangelium. Řekl:

„Dávám vám přikázání, že budete učití jeden druhého nauce království.

Učte pilně ..., abyste mohli býtí poučení dokonaleji ... v nauce, v zákonu evangelia, ve všech věcech, které se týkají království Božího.“¹⁸

Takové studium evangelia proměňuje sabat v radost. Tento slib platí bez ohledu na velikost rodiny, na její složení či místo bydliště.

Kromě toho, že můžete trávit čas s rodinou, můžete o sabatu zažít opravdovou radost při práci na rodinné historii. Vyhledávání a nacházení členů rodiny, kteří vás na zemi předešli, těch,

kteří neměli příležitost přijmout evangelium, zatímco zde byli, vám může přinášet nesmírnou radost.

Viděl jsem to na vlastní oči. Před několika lety se má drahá žena Wendy rozhodla naučit se bádát v rodinné historii. Nejprve se jí to dařilo jen pomalu, ale krok za krokem se naučila, jak snadné je vykonávat toto posvátné dílo. Nikdy jsem ji neviděl šťastnější. Ani vy nemusíte jezdit do zahraničí, ba ani do středu rodinné historie. Doma, pomocí počítače nebo mobilního zařízení, můžete vyhledávat duše, které touží po svých obřadech. Proměňte sabat v radost tím, že najdete své předky a osvobodíte je z vězení duchů!¹⁹

Proměňte sabat v radost tím, že poskytnete službu druhým, zvláště těm, kteří se necítí dobře nebo jsou osamělí či se ocitli v nouzi.²⁰ Pozvednete-li je na ducha, pozvedne to i vás.

Když Izaiáš nazval sabat „rozkoš“, učil nás rovněž i tomu, jak ho v rozkoš neboli v radost proměnit. Řekl:

„Jestliže [se] odvrátíš ..., abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazůveš-li sobotu rozkoš, ... a budeš-li [uctívat Pána], abys nečinil

cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova:

Tehdy [radost] mítí budeš *v Hospodinu*.²¹

Nedělat o sabatu to, „co by se [vám] líbilo“, vyžaduje sebekázeň. Možná si budete muset odepřít něco, co děláte rádi. Pokud se rozhodnete mít radost *v Hospodinu*, nedovolíte si k sabatu přistupovat jako k jakémukoli jinému dni. Všední a odpočinkové činnosti mohou počkat na jindy.

Zamyslete se nad tímto: když platíme desátek, vracíme Pánu jednu desetinu svého příjmu. Když světíme sabat, vyhrazujeme si jeden den ze sedmi jakožto Jeho den. Je tedy naší výsadou, abychom zasvětili jak peníze, tak čas Tomu, kdo nám každý den propůjčuje život.²²

Z víry v Boha pramení láska k sabatu; z víry v sabat pramení láska k Bohu. Posvátný sabat je vpravdě radostí.

Nyní, když se konference chýlí ke konci, víme, že at již žijeme kdekoli, máme být příkladem věřících pro svou

rodinu, přátele i bližní.²³ Opravdoví věřící světí den sabatu.

Zakončím naléhavou žádostí, kterou v závěru Knihy Mormonovy zapsal na rozloučenou Moroni. Napsal: „Pojďte ke Kristu a buďte v něm zdokonalováni a popírejte v sobě veškerou bezbožnost; a popřete-li v sobě veškerou bezbožnost a budete-li milovati Boha celou svou mocí, myslí a silou, pak ... jste v Kristu ... posvěcováni.“²⁴

S láskou v srdci vám zanechávám tato slova jako svou modlitbu, svědectví a požehnání v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Izaiáš 58:13.
2. Marek 2:27.
3. Viz Genesis 2:2–3.
4. Exodus 20:8; viz také Deuteronomium 5:12; Mosiáš 13:16; 18:23.
5. Viz Deuteronomium 5:14–15. Lidé, kteří se rozhodnou pracovat sedm dní v týdnu, jsou v podstatě nevolníci, kteří slouží práci či možná penězům – přesto jsou to ale otroci. Milionář, který pracuje sedm dní v týdnu, je bohatý otrok.
6. Viz Exodus 31:13, 16.
7. Viz Nauka a smlouvy 59:12. Pán před svým

Ukřižováním zavedl mezi svými učedníky při příležitosti svátku přesnic svátost. (Viz Matouš 26:26–28; Marek 14:22–24.) Vzkříšený Pán ustanovil svátost na památku svého Usmíření mezi lidem dávné Ameriky (viz 3. Nefi 18:1–12; Moroni 4:1–3; 5:2) a znovuzřídil ji i v dnešní době (viz Nauka a smlouvy 20:77, 79). Přijímáním svátosti obnovujeme smlouvu uzavřenou při křtu, že budeme dodržovat Jeho přikázání. (Viz Nauka a smlouvy 20:68.)

8. Viz Nauka a smlouvy 20:37, 77.
9. Viz Matouš 12:8; Marek 2:28; Lukáš 6:5.
10. Viz Exodus 31:13; Leviticus 19:3, 30; 26:2; Nauka a smlouvy 68:29.
11. Viz Ezechiel 20:20; 44:24.
12. Viz Exodus 31:13; Ezechiel 20:12, 20.
13. Nauka a smlouvy 59:9–10, 13, 15–16.
14. Viz Leviticus 26:2–4.
15. Viz Nauka a smlouvy 128:15–18.
16. Nauka a smlouvy 68:25; zvýraznění přidáno; viz také Mojžíš 6:58–62.
17. Dopis Prvního předsednictva, 11. února 1999; citován v: *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.4.1.
18. Nauka a smlouvy 88:77–78.
19. Viz Izaiáš 61:1; Nauka a smlouvy 128:22; 138:57–59.
20. Viz Matouš 25:35–40.
21. Izaiáš 58:13–14; zvýraznění přidáno.
22. Viz Mosiáš 2:21.
23. Viz 1. Timoteovi 4:12.
24. Moroni 10:32–33.

Níže uvedený seznam vybraných zázitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Neil L. Andersen	(119) V té době starší Thomas S. Monson říká Neilu L. Andersenovi, že Pán otevírá dveře a koná zázraky. Víra manželů v Thajsku zůstává silná i poté, co manžel ochrnul. Dva manželské páry Svatých posledních dnů se setkají v Pobřeží slonoviny a budují tam Boží království.
Wilford W. Andersen	(54) Jeden domorodý obyvatel Ameriky říká lékaři, že ho může naučit tančit, ale musí při tom slyšet hudbu.
David A. Bednar	(46) David A. Bednar se jako malý chlapec bojí, že půjde do vězení, protože rozbil výlohu.
Linda K. Burtonová	(29) Otec říká dětem, že budou v bezpečí, pokud zůstanou za plotem z provázku kolem jejich zahrady. Pán vede jednu sestru v tom, aby se svým manželem dokázala vytvořit domov, v němž bude vítán Duch.
Gérald Caussé	(98) Rodina Causséových si uvědomí, že i když žijí nedaleko Paříže 22 let, nikdy nebyli na Eiffelovce. Tři muži v Africe ujdou téměř 500 km, aby se mohli zúčastnit konference okrsku, zaplatit desátek a získat výtisky Knihy Mormonovy.
D. Todd Christofferson	(50) D. Todd Christofferson povzbuzuje ženu, která má pocit, že nestačí na svou roli matky, a modlí se za ni.
L. Whitney Clayton	(36) Sedmiletá dívka přežije leteckou nehodu a prodírá si cestu ke světlu v dálce, dokud se nedostane do bezpečí.
Quentin L. Cook	(62) Strýc Quentina L. Cooka je během 2. světové války zabit v boji. Člen Církve ze Samoy, který se chce modlit ohledně své nemoci, zajde k lékaři, aby zjistil, co mu je.
Cheryl A. Esplinová	(8) Cheryl A. Esplinová se účastní shromáždění, kde se sestry učí, že pravda a Duch Svatý dávají jejich domovu a rodině sílu odolat zlu. Sestra pradědečka Cheryl A. Esplinové obdrží mocný dojem, že se má podělit o své svědectví.
Henry B. Eyring	(17) Duch Svatý přináší útěchu a sílu zarmouceným rodičům malého chlapce, který zemřel při nehodě. (22) Henry B. Eyring se cítí pozhnán tím, že jeho postní oběť může pomoci Svatým na Vanuatu zpusťšeném tropickou bouří. Sestra vyjadřuje vděčnost za postní oběti, které pomáhaly jí i dalším členům Církve během občanské války v Sieře Leone. (84) Když Henry B. Eyring ve 13 letech vybírá postní oběti, jeden muž ho odežene. Henry B. Eyring obdrží inspiraci, aby dal pozhnání zraněnému dítěti, že bude žít. Duch Svatý inspiruje umírajícího muže, aby sloužil ve svém povolání, a umožní mu pocítit, jak těžké je břímě jeho biskupa.
Larry M. Gibson	(77) Otec dá Larrymu M. Gibsonovi stříbrný dolar, aby mu připomínal jeho věčné určení. Larry M. Gibson se svými syny ujde 80 kilometrů za 19 hodin.
Jeffrey R. Holland	(104) Mladý muž zachrání svého staršího bratra před pádem ze stěny kaňonu tím, že ho chytne za zápěstí a vytáhne ho do bezpečí.
Thomas S. Monson	(88) Thomas S. Monson se jako jáhen cítí pozhnán, když donese svátost nemocnému muži. Thomas S. Monson si zamiluje Knihu Mormonovu poté, co navštíví hrob Martina Harrise. Thomas S. Monson dává během služby v námořnictvu kněžské pozhnání příteli, a ten se uzdraví. (91) Mladý muž se v chrámu modlí ohledně svého návratu na misi, a poté obdrží ujistění od navrátilivšího se misionáře, který sloužil v téže misii.
Brent H. Nielson	(101) Brent H. Nielson a členové jeho rodiny pomohou trpělivou láskou méně aktivní člence rodiny vrátit se do Církve.
Bonnie L. Oscarsonová	(14) Mladá žena se v Itálii v roce 1850 postaví lůze. Dcera Bonnie L. Oscarsonové brání mateřství ve škole svých dětí.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer čekává na univerzitě před třídou své budoucí manželky Donny Smithové, dokud nevyjde a nedá mu nějakou sladkost a polibek.
Kevin W. Pearson	(114) President Heber J. Grant se modlí, aby dokázal zůstat věrný až do konce. Kevin W. Pearson odchází ze svého zaměstnání, aby mohl přijmout povolání být prezidentem misie.
Rafael E. Pino	(117) Děti Rafaela E. Pina se učí důležitosti perspektivy díky televiznímu pořadu a skládání puzzle. Chlapec se ptá Michelangela, jak věděl, že v bloku mramoru je postava Davida.
Dale G. Renlund	(56) Matka v Jihoafrické republice učí svou dceru toleranci. Misionář obdrží vnuknutí, které mu pomůže mít trpělivost se svým společníkem.
Michael T. Ringwood	(59) Michael T. Ringwood se na misi a na semináři dozvídá, že službu, na které záleží nejvíce, obvykle vidí jen Bůh.
Ulisses Soares	(70) Jáhen varuje své spolužáky před pornografií. Ulisses Soares na misi poznává, že zlo nemůže zničit moc učedníkovy svědectví.
Joseph W. Sitati	(126) Joseph W. Sitati se pozvedá ze skromných poměrů díky tomu, že získal dobré vzdělání.
Carole M. Stephensová	(11) Carole M. Stephensová navštíví v Arizoně v USA indiánskou sestru, která se považuje za babičku všech.
Dieter F. Uchtdorf	(80) Ruský gubernátor předvádí falešné rolníky a fasády obchodů, aby udělal dojem na projíždějící velvyslance. Vedoucí kůlu si stanovují cíle zaměřené na jejich službu.
Rosemary M. Wixomová	(93) Méně aktivní sestra znovu získává víru poté, co studuje evangelium, čte Knihu Mormonovu a dostane se jí podpory ze strany rodiny a členů sboru.
Jorge F. Zeballos	(123) Otec dovolí dvanáctiletému Jorgemu F. Zeballosovi, aby vstoupil do Církve. Věrný manželský pár přijímá vůli Nebeského Otce poté, co jim zemře miminko.

Jak se může konference stát součástí našeho života

Zvažte možnost použít některé níže uvedené činnosti a otázky jako výchozí bod pro rodinnou diskusi nebo osobní přemítání.

Pro děti

- Starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů vyprávěl příběh o tom, jak pociťoval strach, když nešťastnou náhodou rozbil výlohu obchodu nedaleko jejich domu. (Strana 46.) Pak učil, že když pohlížíme k Ježíši Kristu a následujeme Ho, můžeme namísto strachu pociťovat klid. Co můžete každý den udělat pro to, aby vaše děti pohlížely ke Spasiteli? Jak je můžete učit, aby se tlačily kupředu v Kristu, a to i v obtížných obdobích?
- Sestra Linda K. Burtonová, generální presidentka Pomocného sdružení, vyprávěla o rodině, která se nastěhovala do nového domu, který neměl kolem zahrady plot. (Strana 29.) Otec vyznačil hranice zahrady provázkem a řekl dětem, že budou v bezpečí, pokud zůstanou za touto

linií. Děti to dodržely, i když se jim míč zakutálel za provázek. Jak mohou rodiče pomáhat dětem být v bezpečí? Jakých požehnání se nám dostává, když posloucháme rodiče? Jaké hranice nám dává Nebeský Otec?

- Biskup Gérald Caussé, první rádce v Předsedajícím biskupstvu, vyprávěl příběh o třech mužích v Africe, kteří šli dva týdny po rozbahněných cestách, aby se mohli zúčastnit shromáždění okrsku! (Strana 98.) Zůstali tam týden, aby mohli přijmout svátost, než se zase vydají domů. Pak na hlavách odnesli krabice plné výtisků Knihy Mormonovy, aby je mohli rozdat lidem ve své vesnici. Přemýšlíte o evangeliu jako o něčem nádherném? Jaké oběti jste ochotni přinést pro to, abyste mohli žít podle evangelia?

Pro mládež

- Mnoho proslavů na této konferenci zdůraznilo význam rodiny a domova. Například sestra Bonnie L. Oscarsonová, generální presidentka Mladých žen, požádala členy Církve, aby bránili „domov jako místo, které je v míře svatosti hned druhé za chrámem“. (Strana 14.) Co můžete dělat pro to, abyste bránili domov? Jak můžete napomáhat tomu, aby byl váš domov posvátným místem?
- Starší Russell M. Nelson z Kvora Dvanácti apoštolů učil, že náš postoj a naše chování během sabatu představují určité znamení mezi Nebeským Otcem a námi. (Strana 129.) Při čtení proslavu staršího Nelsona byste se mohli zamyslet nad nadcházející nedělí a položit si otázku: „Jaké znamení chci Bohu dát?“
- Starší Ulisses Soares ze Sedmdesáti hovořil o jáhnovi, který se řídil příkladem velitele Moroniho. (Strana 70.) Když tento mladý muž viděl, že si někteří jeho spolužáci prohlížejí na mobilních telefonech pornografické obrázky, řekl jim, že to je špatné a že s tím mají přestat. Jeden z přátel opravdu přestal. Jak můžeme získat sílu rozhodovat se správně? Jak můžeme poznat, která zábava je pro nás bezpečná?
- Elektronická zařízení nám mohou dávat pocit moci, protože díky nim máme přístup k téměř neomezenému množství informací a multimediálních souborů. Ale zarazili jste se někdy a zamysleli se nad tím, zda tato zařízení neovládají vás? Starší José A. Teixeira ze Sedmdesáti řekl: „Když na chvíli odložíme svá elektronická zařízení ..., je to příjemné osvěžení.“ (Strana 96.) Zkuste to. Někdy v blízké budoucnosti si zvolte den, kdy se bez těchto zařízení zcela obejdete. Možná vám připadá, že to je to poslední, co byste chtěli udělat,

ale budete překvapeni, o kolik více času budete věnovat tomu, abyste hovořili s přáteli a s rodinou a vytvářeli si s nimi společné vzpomínky.

- Půst je jeden z nejlepších prostředků, jak opravdově usilovat o duchovní moc. President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, nám připomněl, že půst a modlitba posílily Ježíše proti Satanovým pokušením, když Spasitel pobýval v pustině. (Strana 22.) Příští postní neděli se snažte řídit Ježíšovým příkladem a postěte se za nějakým konkrétním účelem. Získáte tak božskou pomoc i ochranu.

Pro dospělé

- Několik řečníků na konferenci hovořilo o důležitosti manželství a rodiny ve společnosti i v plánu spasení. Mohli byste si odpovědět na pět otázek, které na straně 31 klade sestra Burtonová, a s modlitbou přemítat o tom, jak můžete lépe pozvedat a milovat ty, kteří jsou vám nejbližší. Diskutujte s rodinou o tom, jak můžete svůj domov lépe zaměřit na Ježíše Krista a jak se můžete vzájemně lépe podporovat.
- President Thomas S. Monson nám připomněl požehnání, která získáváme díky uctívání v chrámu – mimo jiné duchovnost, klid a sílu překonávat pokušení a zkoušky. (Strana 91.) „Když navštívíme chrám,“ řekl, „můžeme získat rozměr duchovnosti a pocít pokoje, který přesahuje všechny další pocity, které mohou do lidského srdce vstoupit.“ Co můžete dělat pro to, aby byly vaše návštěvy chrámu smysluplnější?
- Víra v Ježíše Krista je zásadou skutků. „Věřit ve Spasitele a Jeho evangelium

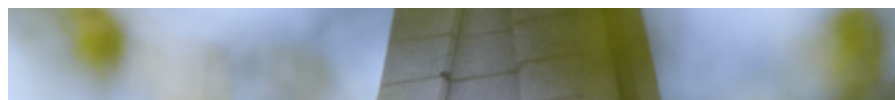
nezačneme jen tak náhodou, stejně jako se jen tak náhodou nezačneme modlit či platit desátek,“ řekl starší L. Whitney Clayton z Předsednictva Sedmdesáti. „Aktivně se rozhodujeme, že budeme věřit.“ (Strana 36.) Při čtení tohoto proslovu a proslovu staršího Dallina H. Oakse z Kvora Dvanácti apoštolů (strana 32), Rosemary M. Wixomové, generální prezidentky Primárek (strana 93), biskupa Géralda Caussého (strana 98) a staršího Kevina W. Pearsona ze Sedmdesáti (strana 114) zvažte možnost

napsat si přehled toho, jak můžete posilovat svou víru v Ježíše Krista a v Jeho evangelium. Pak si napište přehled slíbených požehnání, která získáváme díky větší víře.

- Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů učil, že Spasitelovo Usmíření a Vzkříšení představují „nejvznešenější projev čisté lásky, která kdy byla v historii tohoto světa projevena“. (Strana 104.) Jak mohou vaše myšlenky, slova a skutky lépe odrážet to, jak si vážíte toho, co Spasitel udělal?
- President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, vysvětlil zázračný dar milosti a důležitost poslušnosti a pokání. „Snaha porozumět celým srdcem a myslí Božímu daru milosti je pro nás o to větším důvodem k tomu, abychom milovali a poslouchali Nebeského Otce s mírností a vděčností,“ řekl. (Strana 107.) Zvažte možnost studovat o milosti ještě více tím, že si přečtete Římanům 3:23; 6:1–4; 2. Nefího 25:23, 26; Mosiáše 2:21; 5:2; 27:25; Almu 34:10, 15; Etera 12:27; a Moroniho 10:32. ■

Oznámení tří chrámů

Na nedělním dopoledním zasedání generální konference oznámil prezident Thomas S. Monson plánovanou výstavbu chrámů v haitském Port-au-Prince, v Abidžanu v Pobřeží slonoviny a v thajském Bangkoku. Ve všech těchto případech bude nový chrám prvním, který bude v dané zemi vybudován. Přesné umístění chrámů bude oznámeno později.

„Jak úžasná požehnání jsou připravena pro naše věrné členy v těchto oblastech a vskutku kdekoli po světě,

kde máme chrámy,“ uvedl prezident Monson.

Chrám Port-au-Prince na Haiti

Haiti je domovem více než 20 000 Svatých posledních dnů, přičemž celkový počet obyvatel této země dosahuje přibližně 10 milionů. Misionářská práce zde byla oficiálně započata v roce 1980. Nejbližší chrám je chrám Santo Domingo v Dominikánské republice. Přestože se nachází na tomtéž ostrově, je vzdálený téměř den cesty.

Chrám Abidžan v Pobřeží slonoviny

Pobřeží slonoviny (Côte d'Ivoire) je domovem více než 27 000 Svatých posledních dnů, přičemž celkový počet obyvatel této země dosahuje přibližně 20 milionů. Misionářská práce zde byla oficiálně započata v roce 1988. Nejbližší chrám je ghanský chrám Accra, který je vzdálený 550 kilometrů.

Chrám Bangkok v Thajsku

Thajsko je domovem více než 19 000 Svatých posledních dnů, přičemž celkový počet obyvatel této země dosahuje přibližně 67 milionů. Církev byla v Thajsku oficiálně zorganizována v roce 1966. Thajský chrám Bangkok bude sloužit Svatým posledních dnů nejen z Thajska samotného, ale také z celé oblasti jihovýchodní Asie. V současné době je pro Thajsko nejbližším chrámem čínský chrám Hong Kong, vzdálený přes 1 600 kilometrů.

Další zprávy o chrámech

Na rok 2015 bylo ohlášeno datum otevření chrámu a s tím související dny otevřených dveří a doprovodný kulturní program pro argentinský chrám Cordoba, chrám Payson v Utahu ve Spojených státech amerických, peruánský chrám Trujillo, chrám Indianapolis v Indianě ve Spojených státech amerických a mexický chrám Tijuana. V roce 2015 bude rovněž znovuzasvěcen mexický chrám Mexico City, který prošel rekonstrukcí.

V uplynulých dvou letech se Církev zaměřovala na dokončení chrámů, které byly oznámeny již dříve. Kromě oněch tří nových chrámů je nyní v provozu 144 chrámů, pět prochází rekonstrukcí, 13 je jich ve výstavbě a 13 dříve oznámených chrámů se nachází v různé fázi příprav, než bude možné započít s jejich stavbou. ■

Byla vyjádřena podpora novým vedoucím

Během generální konference byla vyjádřena podpora pěti novým generálním autoritám, jež budou sloužit v Prvním kvoru Sedmdesáti. Jsou to: starší Kim B. Clark, starší Allen D. Haynie, starší Von G. Keetch, starší Hugo Montoya a starší Vern P. Stanfill.

Rovněž byla vyjádřena podpora novému generálnímu předsednictvu Mladých mužů. Jako prezident v něm bude sloužit Stephen W. Owen, jako jeho první rádce pak Douglas E. Holmes a jako druhý rádce M. Joseph Brough.

Podpora byla vyjádřena také nové rádkyni v generálním předsednictvu Primárek. Jako druhá rádkyně byla povolána sloužit Mary R. Durhamová. Rosemary M. Wixomová bude i nadále sloužit jako presidentka a Cheryl A. Esplinová, která dříve sloužila jako druhá rádkyně, bude nyní sloužit jako první rádkyně.

Životopisy nově zvolených vedoucích naleznete na stranách 140–144. ■

President Eyring se zúčastnil summitu ve Vatikánu

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, se 18. listopadu 2014 během mezinárodního mezináboženského summitu ve Vatikánu, který pořádala katolická církev, vyslovil za „renesanci šťastných manželství“. Při této konferenci, která nesla název „Jak se muž a žena navzájem doplňují“, se sešli náboženští představitelé 14 různých vyznání z 23 zemí.

„Muž a žena, kteří jsou sjednoceni v manželství, mají jedinečnou moc vytvářet štěstí, jemuž se mohou těšit oni sami, jejich rodina i lidé, které mají kolem sebe,“ uvedl president Eyring. ■

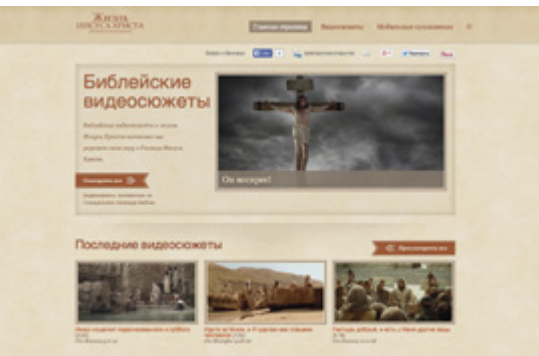
Knihy Mormonova ve 110 jazycích

Díky nedávnému vydání Knihy Mormonovy v kosraeštině dosáhl počet jazyků, v nichž je tato kniha k dispozici, 110. Kosrae je ostrov ve Federativních státech Mikronésie.

Tištěná verze Knihy Mormonovy v kosraeštině bude k dispozici v červenci roku 2015. Digitální verze je již od března dostupná na webových stránkách LDS.org i v rámci mobilních aplikací „Knihovna evangelia“ a „Book of Mormon“. Církev nyní publikuje digitální verze písem v okamžiku, kdy se text těchto knih zadává k tisku. Díky tomu jsou nově přeložená písmena členům k dispozici o mnoho dříve.

Během příštích dvou let bude oznámen překlad písem do několika dalších jazyků. Již v průběhu roku 2015 budou vydány tři nové překlady Knihy Mormonovy a pět dalších překladů trojkombinace (Kniha Mormonova, Nauka a smlouvy a Drahocenná perla v jednom svazku). Jakmile bude v jednotlivých jazycích k dispozici digitální verze písem, budou o tom členové, kteří danými jazyky hovoří, uvědoměni. ■

Posilujte víru prostřednictvím Biblických videí

Zhlédnutí a sdílení *biblických videí* z řady *Život Ježíše Krista* na stránkách BibleVideos.org a prostřednictvím aplikace Bible Videos vám letos může pomoci posílit víru v Ježíše Krista – svou vlastní, ale i někoho jiného.

Tyto materiály, jejichž prostřednictvím lze upevnit víru, jsou zdarma nabízeny i ostatním církvím, abychom se tak mohli podělit o poselství o Spasiteli s co nejvíce lidmi po celém světě, pomoci divákům pocítit Jeho lásku a inspirovat je k tomu, aby toužili být ve větší míře takovými, jako je On.

Z 92 videí, jež Církev vyrobila za poslední tři roky, jich byla více než polovina přeložena z angličtiny do španělštiny, portugalštiny, italštiny, francouzštiny, ruštiny, němčiny, korejštiny, japonštiny a čínštiny. ■

Otázky a odpovědi se starším a sestrou Bednarovými

Mladí lidé z celého světa jsou zváni k účasti na živém interaktivním setkání plném otázek a odpovědí tváří v tvář se starším Davidem A. Bednarem z Kvora Dvanácti apoštolů a jeho manželkou Susan.

K tomuto interaktivnímu chatu se budou moci mladí lidé připojit 12. května 2015 v 18 hodin horského letního času (ve 2 hodiny středoevropského času) prostřednictvím živého streamu dostupného na stránkách LDS.org, na facebookové stránce LDS Youth, na stránce Youth Activities [Činnosti a akce pro mládež] (lds.org/youth/activities) či na kanále stanice Mormon Channel na YouTube. Toto vysílání bude rovněž živě tlumočeno do španělštiny, portugalštiny, italštiny, němčiny, francouzštiny, ruštiny, korejštiny, japonštiny a čínštiny.

Otázky mohou mladí lidé zasílat prostřednictvím stránek Youth Activities

jak před tímto setkáním, tak v jeho průběhu; rozhovor mohou sledovat rovněž na sociálních sítích prostřednictvím hashtagu #LDSface2face.

„Chtěli bychom mladé lidi povzbudit, aby při přípravě na toto setkání usilovali o vedení Ducha, až budou přemítat o tom, jaké otázky by mohli položit,“ řekl starší Bednar. „Když s námi bude Duch, budeme se moci všichni něčemu naučit.“ ■

Zasvěčující shromáždění pro mladé dospělé

Na celosvětovém zasvěčujícím shromáždění pro mladé dospělé, které se bude živě vysílat v neděli 3. května 2015 v 18 hodin horského letního času (ve 2 hodiny středoevropského času), promluví starší Lynn G. Robbins z Předsednictva Sedmdesáti. Toto vysílání je druhým ze tří celosvětových zasvěčujících shromáždění naplánovaných na rok 2015.

K účasti jsou zváni všichni mladí dospělí (ve věku 18–30 let) a studenti, kteří dokončují střední školu. Toto vysílání bude dostupné prostřednictvím církevního satelitního systému, internetu a dalších médií. Další materiály, které z těchto zasvěčujících shromáždění vycházejí, jsou k dispozici na stránkách devotionals.lds.org. ■

Webové stránky přinášejí reportáže o službě

Co dělají Svatí posledních dnů pro to, aby zlepšili život ve společnosti, jejíž jsou součástí? Na stránkách MormonNewsroom.org je to možné zjistit. Níže uvádíme několik příkladů toho, co bylo v nedávné době na těchto mezinárodních webových stránkách publikováno.

Nový Zéland a Vanuatu

Když bylo Vanuatu, malý ostrovní stát uprostřed Tichého oceánu, zasaženo cyklónem Pam, Svatí posledních dnů z novozélandského Aucklandu – za podpory Církevních humanitárních služeb – spojili své síly ve snaze pomoci těm, jejichž majetek bouře zpusťovala. Připravili 2 000 nádob s potravinami, aby tak mohli pomoci tolika zasaženým lidem, kolika to jen bylo možné. V každé z nich byla mouka, rýže, konzervované ovoce, fazole, konzervy s hovězím masem a rybami,

sušenky, rozinky, nudle, kakao v prášku a otvírák. Nádob samotné se pak dají využít k dalším účelům, například k nošení vody.

Dominikánská republika a Kanada

Ženy Svatých posledních dnů v Dominikánské republice a v Kanadě si připomněly mezinárodní den žen v rámci oslav pořádaných Organizací spojených národů. V různých částech Dominikánské republiky se ve sborových domech sešlo více než 1 200 žen, aby vyjádřilo úctu ženám za to, kolik toho dělají pro dobro světa. Těchto oslav, jejichž součástí byl pořad sestávající z hudebních vystoupení a proslovů, se zúčastnili také náboženští, vojenští a veřejní činitelé. V Kanadě se ženy Svatých

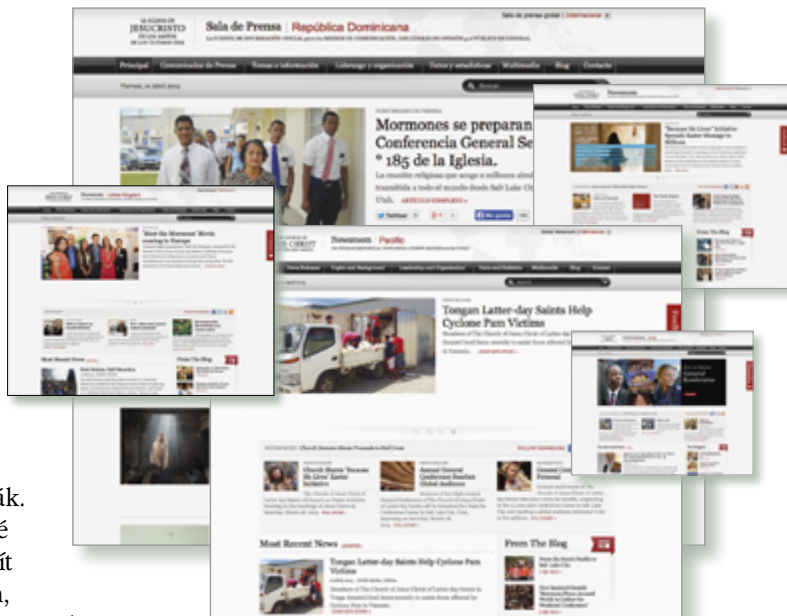
posledních dnů při této příležitosti také podělily o informace o Pomocném sdružení, přičemž poukázaly na to, že je to „úžasný nástroj, jehož prostřednictvím lze sloužit po celém světě“.

Spojené království

Ženy ze sboru Coventry v Anglii si původně daly za cíl ušít 100 šatů pro potřebné děti v Africe, ale když skončily, zjistily, že jich zhotovily více než 230. Tyto prosté šaty se šijí z povlaků na polštář a je jednoduché je zhotovit. Jedna ze sester, která nikdy předtím nešila, dokázala udělat troje.

Arkansas, USA

Přes 600 lidí se zúčastnilo zasvěcujícího shromáždění určeného lidem různých vyznání, které pořádal arkansaský kůl Little Rock a jehož tématem byla náboženská svoboda. Mezi přítomnými byli představitelé katolické, metodistické a muslimské komunity a známý moderátor z evangelického rádia. V rámci tohoto mezináboženského setkání byla rovněž promítnuta videonahrávka s poselstvím od viceguvernéra a závěrečnou modlitbu pronesl senátor, přičemž oba zmínění jsou baptisté. Organizátoři uvedli, že v rámci tohoto setkání byly postaveny „mosty porozumění“.

Uživatelsky přívětivější stránky LDS.org

Webovým stránkám LDS.org se letos v květnu dostane nově strukturovaného menu a efektivnější navigace. Jedná se o další krok v neustálé snaze Církve vylepšovat své oficiální webové stránky, aby byly pro uživatele přívětivější a daly se lépe přizpůsobit jejich potřebám.

Vývojáři a designéři spojili poznatky ze zpětné vazby od

uživatelů, které za celá léta nasbírali, s dalším výzkumem, aby vytvořili intuitivnější menu. Testy prokázaly, že díky nové navigaci lze žádaný obsah a zdroje nalézt mnohem snadněji.

K dispozici je rovněž videoprůvodce po stránkách LDS.org, který členům umožní si na nové uspořádání zvyknout. ■

Starší Kim B. Clark

První kvorum Sedmdesáti

Zprávy o Prvním vidění

Čtyři zprávy o Prvním vidění, které napsal Joseph Smith na základě vlastní zkušenosti, jsou nyní k dispozici v 10 jazycích. Naleznete je na stránkách josephsmithpapers.org, které rovněž umožňují on-line prohlížení originálních dokumentů a deníků. ■

Učení pro naši dobu

Od května 2015 do října 2015 se mají lekce Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení vyučované o čtvrté neděli připravovat z jednoho nebo více proslovů pronesených na generální konferenci v dubnu 2015. V říjnu 2015 je proslovy možné vybírat buď z konference z dubna 2015, nebo z října 2015. Prezidenti kůlů a okrsků mají rozhodnout, které proslovy se v jejich oblasti použijí, nebo mohou tuto zodpovědnost delegovat biskupům a presidentům odboček.

Účastníky lekcí vyučovaných o čtvrté neděli povzbudíme, aby si vybrané proslovy prostudovali předem. Konferenční proslovy jsou k dispozici v mnoha jazycích na stránkách conference.lds.org. ■

Celoživotní zkušenost se vzděláváním – a to jak v roli studenta, tak v roli učitele – bude staršímu Kimu Bryceu Clarkovi k užítku v jeho novém povolání v Prvním kvoru Sedmdesáti. Staršímu Clarkovi byla vyjádřena podpora 4. dubna 2015 a se svou službou započne jen několik týdnů poté, co ukončí své působení ve funkci rektora Univerzity Brigham Younga-Idaho.

„Chodím do školy už od svých pěti let,“ řekl tento nově povoláný sedmdesátník. „Rád se učím a rád i vyučuji.“

Narodil se 20. března 1949 v utažském Salt Lake City Merlinovi a Helen Mar Clarkovým jako nejstarší ze tří dětí. Až do svých 11 let, kdy jeho otec dostal práci ve Spokane ve státě Washington, trávil dětství v Salt Lake City.

Přestože měl zprvu v úmyslu studovat na Univerzitě Brigham Younga v utažském Provu, pocítil v předposledním ročníku střední školy potřebu zvážit jiné možnosti, a rozhodl se podat si přihlášku na Harvardovu univerzitu v Massachusetts, která se nakonec stala jeho domovem na více než tři desetiletí.

Po roce studií na Harvardu sloužil v letech 1968–1970 v Jihoněmecké misii. Po svém návratu studoval na Univerzitě Brigham Younga, kde se ve svém sboru brzy seznámil se Sue Lorraine Huntovou. O několik měsíců později, 14. června 1971, uzavřeli sňatek. Jsou rodiči sedmi dětí.

Brzy po svatbě se odstěhovali do oblasti Bostonu v Massachusetts, kde se starší Clark znovu zapsal na Harvard. Tam získal titul bakaláře, magisterský titul a doktorát – všechny v oboru ekonomie. Starší Clark se v roce 1978 stal členem pedagogického sboru ekonomické fakulty Harvardovy univerzity a v roce 1995 byl jmenován jejím děkanem. V roce 2005 byl jmenován rektorem Univerzity Brigham Younga-Idaho, kde působil téměř 10 let.

Starší Clark sloužil jako president kvora starších, výkonný tajemník sboru, rádce biskupa, biskup, vysoký rádce, rádce presidenta misie kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší Allen D. Haynie

První kvorum Sedmdesáti

Staršímu Allenu Deckeru Hayniemu byla 4. dubna 2015 vyjádřena podpora jako členovi Prvního kvora Sedmdesáti.

Starší Haynie se narodil 29. srpna 1958 Van Lloydů a Sarah Lulu Lewis Haynieovým.

Narodil se v utazském Loganu, ale velkou část svého mládí strávil v jiných městech v severním Utahu a v kalifornském Silicon Valley. Na prvním stupni navštěvoval pět různých základních škol, na druhém stupni pak dvě jiné školy a nakonec studoval na střední škole v utazském městě Bountiful.

Díky těmto různorodým zkušenostem „jsem se poučil, že je zapotřebí se naučit vážit si každého“, uvedl, „protože prakticky každý rok jsem byl někde jinde a musel si pokaždé znovu hledat přátele. Jednou z věcí, které mám na Církvi velmi rád, je to, že nám dává příležitost setkávat se s lidmi a oceňovat odlišná prostředí, z nichž pocházejí, a jejich různé zkušenosti, talenty a schopnosti.“

V letech 1977 až 1979 sloužil v Argentinské misií Cordoba.

Poté, co starší Haynie získal na Univerzitě Brighama Younga bakalářský titul v politologii, pokračoval ve studiu na tamní právnické fakultě J. Reubena Clarka, kde v roce 1985 získal doktorát.

Po dobu jednoho roku působil jako advokátní koncipient u Odvolacího soudu Spojených států pro devátý obvod v kalifornském San Diegu a poté vstoupil do právnické firmy Latham a Watkins a pracoval pro její kancelář v San Diegu. Zhruba před pěti lety založil spolu se svým bratrem vlastní právnickou firmu.

Starší Haynie rovněž sloužil jako president kvora starších, president Mladých mužů sboru, učitel semináře, vysoký rádce, biskup, president kůlu a územní sedmdesátník.

Při studiích na Univerzitě Brighama Younga se seznámil s Deborah Ruth Hallovou, s níž se pak 19. prosince 1983 v chrámu Salt Lake oženil. Jsou rodiči šesti dětí.

Když starší Haynie hovořil o svém svědectví, přemohlo ho dojetí; řekl, že poprvé studoval Knihu Mormonovu a označoval si v ní různé verše, když mu bylo 12 let. „Nevzpomínám si, že bych kdy nevěřil; nevzpomínám si, že bych se kdy nedomodlil.“ ■

Starší Von G. Keetch

První kvorum Sedmdesáti

Rozhodující okamžik v životě staršího Von G. Keetche nastal v době, kdy se chýlilo ke konci jeho působení v pozici advokátního koncipienta pod vedením předsedy Nejvyššího soudu Warren E. Burgera a soudce Antonina Scali u Nejvyššího soudu Spojených států a on se připravoval, že začne pracovat jako právník na plný úvazek.

Mohl pracovat v kterémkoli městě Spojených států pro celou řadu velkých právnických firem. Namísto toho se s manželkou Bernice Pymm Keetchovou modlili o inspiraci, aby zjistili, co mají udělat. Po určité době hledání se vrátili do Salt Lake City v Utahu, kde starší Keetch začal pracovat pro právnickou firmu Kirton McConkie.

V té době se domníval, že možná obětovává příležitost pracovat na prvotřídních právnických případech tomu, aby mohl být nablízku své rodině. Namísto toho se starší Keetch jakožto hlavní externí právní poradce Církve zabýval ústavními záležitostmi a případy týkajícími se náboženské svobody, z nichž se později stal precedens. Zastupoval téměř každou z hlavních náboženských denominací země. „Velmi mě těší, že mohu pracovat pro tak úžasného klienta na tak zásadních záležitostech,“ uvedl.

Starší Keetch se narodil 17. března 1960 jako nejstarší ze čtyř dětí Garymu a Deanne Keetchovým v utazském Provu. Jeho rodina žila nejprve v utazském Oremu a pak se přestěhovala do Pleasant Grove, kde starší Keetch se svou budoucí manželkou sloužil na střední škole v radě semináře.

Starší Keetch sloužil v Německé misií Düsseldorf a německý národ si zamiloval. Poté, co se z misie vrátil, se 21. listopadu 1981 oženil s Bernice Pymmovou v chrámu Salt Lake. Mají šest dětí. Starší Keetch získal v roce 1984 na Univerzitě Brighama Younga titul v politologii a v roce 1987 úspěšně ukončil studium na tamní právnické fakultě.

Starší Keetch, kterému byla 4. dubna 2015 vyjádřena podpora jakožto členovi Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil během let v biskupstvech i vysokých radách a jako president kůlu i územní sedmdesátník. ■

Starší Hugo Montoya

První kvorum Sedmdesáti

Když byl starší Hugo Montoya povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, pochopitelně ho to zaskočilo. Útěchu našel v laskavých slovech, která během školení nových generálních autorit pronesl president Thomas S. Monson: „Jste tu, protože milujete Spasitele.“ Staršího Montoyu to povzneslo, protože si uvědomil, že se díky svému novému povolání ocitl ve službách Pána.

„Miluji Spasitele a půjdu, kamkoli bude chtít, abych šel,“ řekl. „Udělám cokoli, co bude chtít, abych udělal. Řeknu cokoli, co bude chtít, abych řekl.“ Staršímu Montoyovi byla vyjádřena podpora během sobotního odpoledního zasedání 185. výroční generální konference Církve.

Starší Montoya čerpá sílu rovněž z dědictví víry své rodiny. Jeho pradědeček Rafael Monroy je stěžejní postavou v historii Církve v Mexiku. V roce 1915, během Mexické revoluce, byl bratr Monroy spolu s dalším členem, Vincentem Moralesem, zadržen skupinou revolucionářů. Oběma mužům bylo řečeno, že budou propuštěni, pokud se, kromě splnění dalších požadavků, zřeknou svého náboženství.

Oba odmítli, a byli zastřeleni popravčí četou.

Starší Montoya uvedl, že příklad jeho pradědečka má na jeho život neustále mocný vliv. „Zjistil jsem, že pocity strachu lze překonat prostřednictvím pocitů spojených s vírou a svědectvím, když víte, že to, co děláte, je správné.“

Starší Montoya se narodil 2. dubna 1960 Abelu Montoyovi a Maclovii Monroyové v kalifornském Fresnu. Většinu života prožil v Mexiku.

Oženil se s Marií del Carmen Balvastrovou v Hermosillo a 6. dubna 1983 byli zpečetěni v chrámu Mesa v Arizoně. Mají pět dětí.

Poté, co v letech 1979 až 1981 pracoval jako misiónář na plný úvazek v misii Mexico City-sever, sloužil jako president Mladých mužů sboru, vysoký rádce, biskup, president kůlu, územní auditor a územní sedmdesátník.

V roce 1986 získal na Sonorské státní univerzitě titul v oboru zemědělské technologie a pracoval ve společnosti Xerox na různých manažerských pozicích a v Církvi působil jako učitel institutu. ■

Starší Vern P. Stanfill

První kvorum Sedmdesáti

Starší Vern Perry Stanfill je přesvědčen, že něco takového jako náhoda neexistuje. Domnívá se, že je důvod k tomu, proč se cesty lidí v tomto životě protínají, a že Pán může inspirovat své děti, aby byly pro druhé požehnáním.

Starší Stanfill má radost ze služby druhým v evangeliu, a zejména ho těší, když může pracovat s lidmi individuálně.

Narodil se 8. srpna 1957 Jedovi a Peggy Stanfillovým a vyrostl na dobytčí farmě nedaleko Townsendu v Montaně. Naučil se hodnotě tvrdé práce a rozvinul své svědectví o Spasiteli Ježíši Kristu. Starší Stanfill se narodil jako třetí ze čtyř dětí. Má dva starší bratry a mladší sestru, kteří věrně slouží v Církvi.

„Ruka Páně je přítomna v našem životě bez ohledu na naše slabosti,“ řekl. „Moje žena a já nejsme dokonalí lidé. Nemáme dokonalou rodinu. Jsme jen obyčejní lidé, kteří se den za dnem snaží žít svůj život a dovolují Pánu, aby byl jeho součástí.“

Poté, co starší Stanfill sloužil na misi na plný úvazek ve francouzském Toulouse a začal usilovat o to, aby na Univerzitě Brigham Younga získal titul v zemědělské ekonomii, se seznámil s Alicí Coxovou, s níž se pak oženil. Byli oddáni 17. prosince 1980 v chrámu Salt Lake.

Poté, co starší Stanfill dostudoval, se s rodinou přestěhoval zpátky do Montany, aby tam mohl pomáhat spravovat rodinnou farmu a věnovat se dobytku, senu a pěstování obilnin. V roce 1998 svůj podnik prodal a kromě toho, že začal spravovat portfolio nemovitostí a nástrojů správy financí, se začal věnovat záležitostem v oblasti dobročinnosti a realit.

Starší Stanfill se komerčně i rekreačně věnuje létání a je držitelem licence na létající dopravní prostředky s nepohyblivými i rotujícími nosnými plochami.

Kromě toho, že starší Stanfill spolu se svou ženou vychoval čtyři dcery, měl příležitost sloužit v Církvi jako president kvora starších, biskup, vysoký rádce, president kůlu a územní sedmdesátník. V době, kdy byl povolán do Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil v Šestém kvoru Sedmdesáti. ■

Mary R. Durhamová

Druhá rádkyně v generálním
předsednictvu Primárek

Zatímco se Mary Richards Durhamová snaží během svého života v manželství udržovat v rovnováze požadavky rodinného života, církevní povolání, zaměstnání a další zodpovědnosti, všímá si toho, že když dávají spolu s manželem na první místo Pána, vše ostatní začne do sebe zapadat. „Je to úžasné. Pokud budete důvěřovat Pánu, požehná vám,“ řekla.

Mnohokrát byla svědkem toho, jak se tato myšlenka naplňuje v praxi. Když její manžel sloužil v předsednictvu kůlu, byla povolána, aby sloužila jako presidentka Mladých žen sboru. Později, v letech 2000 až 2003, sloužili spolu, když manžel předsedal Japonské misii Tokio. Nyní bude sloužit jako druhá rádkyně v generálním předsednictvu Primárek, zatímco její manžel začne sloužit jako územní sedmdesátník.

„Když jste spřaženi jeden s druhým a společně s Pánem, je všechno jednodušší,“ uvedla.

Mary Lucille Richardsová se narodila 15. března 1954 v Portsmouthu ve Virginii L. Stephenu Richardsovi ml. a Anette Richardsové. Když její otec studoval medicínu, rodina se přestěhovala do Minneapolis v Minnesotě a nakonec se usadila v utazském Salt Lake City.

Byla vyživována vírou a láskou svých rodičů a velké širší rodiny a poznala, že evangelium je pravdivé. „Žít podle evangelia byl příjemný zážitek. Nebylo to těžké. Bylo to zábavné,“ řekla sestra Durhamová.

Jako mladá žena byla přesvědčena o tom, že je důležité najít způsobilého mladého muže, za něhož by se mohla provdat, a zahrнула tuto záležitost do svých každodenních modliteb a každotýdenního půstu. Po střední škole navštěvovala Univerzitu Brigham Younga, kde získala stipendium ke studiu tance a kde poznala Marka Durhama, který chodil na Utažskou univerzitu. „Okamžitě jsem si všimla jeho dobrotivosti,“ řekla.

Mladý pár byl oddán v červnu 1974 v chrámu Salt Lake. Mají sedm dětí.

Sestra Durhamová sloužila jako presidentka Pomocného sdružení kůlu, rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení sboru, učitelka v třídě Nauky evangelia, presidentka Mladých žen sboru a naposledy jako členka generální komise Primárek. ■

Stephen W. Owen

Generální president Mladých mužů

Když bylo Stephenu W. Owenovi 14 let, jejich soused si ho najal, aby každý týden posekal trávu na jeho velkém pozemku u domu a vyplel mu zahradu. „Posekat ten trávník mi zabralo tři dny,“ řekl s úsměvem bratr Owen, jemuž byla 4. dubna 2015 vyjádřena podpora jako generálnímu presidentovi Mladých mužů.

Když mladý Stephen konečně práci dodělal, požádal ho jeho moudrý zaměstnavatel, aby se s ním po zahradě prošel, protože ho chtěl upozornit na jednu či dvě rostlinky plevele, které přehlédl.

„Řekl mi, že musím vytrhnout úplně každý kousek plevele,“ uvedl. „Byla to moje první práce a pomohla mi pochopit, co to znamená mít smysl pro povinnost.“

Bratru Owenovi se toho roku dostalo ponaučení, která zdaleka přesahovala sekání trávníku a péči o zahradu. Zjistil třeba, že když člověk dělá obtížné věci tím správným způsobem, přináší mu to uspokojení. Také zjistil, jak cenné je odborné vedení.

Owen soused od Stephena očekával jen to nejlepší. „Bylo to, jako by mi říkal: ‚Vím, kým se můžeš stát, a chci ti v tom pomoci.‘“

A dodal, že každý mladý muž v Církvi potřebuje takové vedení, které by mu pomohlo stát se co možná nejlepším nositelem kněžství. „Mám pro mladé lidi velké pochopení,“ řekl. „Mám je rád a uvědomuji si, že toto je rozhodující období, kdy si vytvářejí vzor pro zbytek svého života.“

Bratr Owen sloužil v Texaské misii San Antonio a později i jako skautský vedoucí, president Mladých mužů sboru, biskup, vysoký rádce a president kůlu.

Rodák z utazského města Holladay v letech 2005 až 2008 rovněž předsedal Kalifornské misii Arcadia, kde sloužil se svou manželkou Jane Stringham Owenovou. Byli oddáni 28. prosince 1979 v chrámu Provo v Utahu. Mají pět dětí.

Narodil se 22. března 1958 v utazském Salt Lake City Gordonu a Carolyn Owenovým. Vystudoval finančnictví na Utažské univerzitě a je presidentem pekárenské společnosti Great Harvest Bread Company v utazském Provu. ■

Douglas D. Holmes

První rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů

Tato generace mladých lidí má větší schopnost být poslušná než kterákoli předchozí generace. Domnívám se, že je to součást Pánova načasování a přípravy na dobu, v níž žijeme,“ uvedl bratr Douglas D. Holmes, jemuž byla 4. dubna 2015 vyjádřena podpora jako prvnímú rádci v generálním předsednictvu Mladých mužů.

Bratr Holmes se narodil 27. února 1961 v utazském Salt Lake City Deemu W. a Melbě Howell Holmesovým a vyrostl v Cottonwood Heights v Utahu.

Poté, co v letech 1980 až 1982 sloužil ve Skotské misii Glasgow, získal v roce 1986 na Univerzitě Brighama Younga bakalářský titul v rodinných vědách a dále zde pokračoval v magisterském studiu podnikového řízení na Marriottově fakultě managementu.

Po promoci pracoval tři roky jako konzultant v oblasti řízení a pak nastoupil úspěšnou kariéru v telekomunikačním průmyslu, kde se stal výkonným viceprezidentem pro strategii a rozvoj společnosti ve skupině Media One. Od roku 2000 do doby, kdy byl v roce 2010 povolán prezidentem misie, a pak znovu od roku 2013 podnikal v investiční a developerské oblasti.

Hodně svého času a nadání zasvětil neziskovým organizacím, přičemž sloužil ve výborech charitativní organizace United Way v utazském kraji Davis, Parents for Choice in Education [občanská iniciativa působící v oblasti vzdělávání dětí], Safe Harbor Women's Shelter [azylové zařízení pro ženy] v kraji Davis a Academy for Creating Enterprise [terciární vzdělávací instituce zaměřená na mikropodnikání].

Sloužil jako vedoucí misie sboru, president Mladých mužů sboru, biskup a naposledy jako rádce v předsednictvu kůlu. V letech 2010 až 2013 předsedal Michiganské misii Detroit.

22. června 1985 se v chrámu Salt Lake oženil s Erin Sue Tooneovou. Jsou rodiči šesti dětí.

„Býváme svědky toho, jak v našem životě působí moc slova, ať již to jsou slova proroků, slova obsažená v písmech či našeptávání Ducha Svatého,“ uvedl bratr Holmes. ■

M. Joseph Brough

Druhý rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů

V průběhu tří let (2011 až 2014), kdy M. Joseph Brough sloužil jako president Guatemalské misie Guatemala City-střed, přišel o otce i o tchána.

Přestože jeho žena by se bývala mohla vrátit do Spojených států, aby se zúčastnila pohřbu, v obou případech se rozhodli, že zůstane v Guatemale a bude pokračovat v misionářské práci. „Věděli jsme, že uděláme lépe, když zůstaneme a budeme pracovat tak dobře, jak jen to bude možné,“ uvedl bratr Brough, který byl 4. dubna 2015 povolán, aby sloužil jako druhý rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů.

„To bylo přesně to, co by od nás manželčín i můj otec očekávali.“

Bratr Brough se narodil v Salt Lake City v Utahu 11. prosince 1963 Montemu J. a Adě B. Broughovým. Mládí prožil v utazském Farmingtonu a wyomingském Robertsonu. Když byl Josephův otec, který později sloužil jako člen Sedmdesáti, povolán prezidentem misie, přestěhovala se rodina do Minnesoty. V době, kdy Josephův otec ukončil svou službu jako misijní president, studoval Joseph na střední škole. Místo aby pak ve středoškolském studiu pokračoval, složil tzv. ekvivalentní zkoušku a šel studovat přímo na Weberovu státní univerzitu v utazském Ogdenu.

Jeho rodiče nicméně trvali na tom, aby absolvoval celý čtyřletý seminář a získal příslušný certifikát. Právě na semináři, který navštěvoval na střední škole Davis High School, se setkal se svou budoucí manželkou, Emily Jane Thompsonovou. Byli oddáni 25. dubna 1985 v chrámu Salt Lake a jsou rodiči čtyř dětí.

Předtím, než se vzali, sloužil bratr Brough jako misionář v Guatemalské misii Quetzaltenango. O svém presidentovi misie, Jorgu H. Perezovi, řekl, že se pro něj stal „nejvlivnějším mužem v životě“.

Zakladatel a vlastník plastikářské společnosti Rotational Molding of Utah získal na Utažské univerzitě bakalářský titul v oboru finance a magisterský titul v oblasti podnikového řízení. V Církvi sloužil jako biskup, president Mladých mužů sboru a vysoký rádce. ■

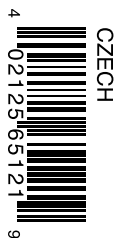
Ó, Pane můj, Annette Everetová

*„Ó, Pane můj, v pokoře své
vzdávám Ti díky za slovo Tvé.
Když v strunách mých Duch zaznívá,
v té chvíli mé srdce zpívá.
Dnes slovo Tvé jsem uslyšel,
prosím Tě, můj buď učitel.
Trpělivě dílo konám,
pečeť slov Tvých kéž v srdci mám.“*
(Hymns, č. 158)

„Kéž nám Nebeský Otec žehná, abychom měli ducha chrámového uctívání, abychom dodržovali Jeho přikázání a pečlivě jsme následovali kroky našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista,“ řekl během 185. výroční generální konference Církve president Thomas S. Monson. „Svědčím o tom, že je naším Vykupitelem. On je Syn Boží. On je tím, kdo onoho velikonočního rána vyšel z hrobu a přinesl s sebou dar věčného života pro všechny děti Boží.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

4

0212565121

9